Biblioteca Polirom

P.G. Wodehouse

Sezonul de împerechere

P.G. Wodehouse

Sezonul de împerechere

Traducere şi note de Carmen Toader

EDITURA POLIROM
— 2005 —

Pelham Grenville Wodehouse s-a născut în 1881 la Guildford. A studiat la Dulwich College. După o scurtă perioadă în care a lucrat ca funcționar de bancă în cadrul Hong Kong and Shanghai Bank, se dedică în totalitate carierei de jurnalist şi scriitor, vânzându-şi povestirile diverselor publicații. Se căsătoreşte în 1914; în 1955 devine cetățean american. În cele peste o sută de cărți ale sale a descris ca nimeni altul viața idilică de provincie a englezilor din epoca edwardiană. Celebre printre scrierile sale sunt cele două serii: seria Castelului Blandings, proprietatea lordului Emsworth, înconjurat de grădini feerice, unde sosesc mereu impostori şi mai tot timpul se fură câte ceva, şi seria majordomului Jeeves, personaj mult mai inteligent decât stăpânul său, Bertie Wooster, care rezolvă în moduri extrem de ingenioase şi de ilare problemele celor din jurul său. Adevărate capodopere umoristice, romanele lui Wodehouse au fost traduse în peste treizeci de limbi (inclusiv în japoneză şi în arabă). În anul 1944 tirajele operelor sale depăşiseră deja cinci milioane de exemplare, moment după care nimeni nu a mai putut să le numere. În Statele Unite, în Rusia şi în multe țări europene există chiar cluburi pentru studierea operei lui P.G. Wodehouse. A scris şi versuri pentru mai multe comedii muzicale de succes, pe muzica lui George Gershwin, Cole Porter şi Irving Berlin. În 1975, cu câteva săptămâni înainte de a muri, Wodehouse a primit titlul de Cavaler pentru serviciile aduse Imperiului Britanic.

Jeeves şi Wooster sunt probabil cele mai cunoscute şi mai iubite personaje create de Wodehouse. Jeeves este „perfectul gentleman al unui gentleman”, majordomul cu sclipiri de geniu, doldora de cultură şi cunoştințe psihologice, care îi scoate mereu din bucluc nu numai pe Bertie, ci şi pe cei dragi stăpânului său. Bertram Wooster este un „om de lume” cam tont, care îşi povesteşte peripețiile într-un limbaj născocit de Wodehouse special pentru el, cu accente de şcoală particulară britanică şi expresii ilare rămase memorabile.

În *Sezonul de împerechere,* Bertie, pentru a evita să se îndrepte către altar lângă cea mai siropoasă şi tălâmbă femeie din lume, pleacă în vizită la Deverill Hall, reşedința lui Esmond Haddock şi a unui puhoi învolburat de mătuşi duse cu pluta, dându-se drept Gussie, prietenul său cel molâu. De parcă asta n-ar fi destul, Gussie apare şi el la Deverill Hall, dându-se drept Bertie. Numai Jeeves mai poate salva situația, aşa încât se materializează la conac, pretinzând că e altcineva. Totul numai fiindcă primăvara hormonii încep să o ia razna.

1

Deşi poate n-o să merg atât de departe încât să spun că îmi simțeam inima ca de plumb, trebuie să mărturisesc că în ajunul plecării mele pentru a sta puțin la răcoare la Deverill Hall eram în mod cert lipsit de zvâc. Dădeam înapoi, confruntat fiind cu perspectiva de a mă pritoci în mijlocul unei familii care întreține relații cordiale cu un gangster precum mătuşa mea, Agatha, aşa vlăguit cum eram deja, întrucât îl avusesem pe cap vreme de trei zile pe fiul ei, Thomas, unul dintre cei mai de seamă împielițați sub formă umană.

I-am menționat asta lui Jeeves, iar el a fost de acord că aranjamentul ar fi putut fi mai îmbietor.

— Totuşi, am zis, dându-mi silința, ca de obicei, să mă concentrez pe partea plină a paharului, mă flatează, bineînțeles.

— Domnule?

— Să fiu Alesul Poporului, Jeeves. Că tipii ăştia umblă de colo-colo scandând „Îl vrem pe Wooster”.

— A, da, domnule. Întocmai. Foarte agreabil.

Dar stai o clipită. Uit că n-ai nici cea mai vagă idee despre ce e vorba. Aşa iese deseori când începi o povestire. O iei vâjâind din loc, plin de vervă şi elan, aidoma unui cal aprig de luptă care îşi vede de treaba lui obişnuită, şi imediat te trezeşti că clienții se ridică pe picioarele de dinapoi zbierând după note de subsol.

Dă-mi voie să intru în marşarier şi să te pun la curent.

Mătuşa mea, Agatha, cea care mănâncă sticlă pisată şi omoară şobolani între dinți, sosind pe neaşteptate la Londra din bârlogul ei rural, împreună cu fiul său, Thomas, m-a însărcinat în stilul ei autoritar să-l cazez pe acesta în apartamentul meu pentru trei zile, ca să meargă la dentist, la

teatru şi alte chestii pregătitoare înainte să plece la şcoală, în Bramley-on-Sea, şi după aia s-o pornesc spre Deverill Hall din King's Deverill, în Hants., reşedinţa unor amici de-ai ei, şi să-mi ofer serviciile pentru concertul din sat. Se pare că voiau să-i îmbunătăţească puţintel programul cu un strop de talent metropolitan, iar eu fusesem recomandat de către nepoata vicarului.

Şi cam atât, bineînţeles. N-avea niciun rost să-i spun că aş prefera să nu mă ating de tânărul Thos nici măcar cu o prăjină lungă de trei metri şi că îmi displăcea să mă întâlnesc cu persoane pe care nu le mai văzusem în viaţa mea. Când mătuşa Agatha emite ordine, tu le îndeplineşti. Dar, aşa cum am mai spus, eram conştient de o nelinişte faţă de ce soi de lucruri aveau să urmeze şi faptul că Gussie Fink-Nottle se afla printre cei prezenţi la Deverill Hall nu îmi lumina perspectiva. Când eşti prins în capcană în vizuina Celor Nouă Misterioşi, îţi doreşti pe cineva mult mai bun decât Gussie să te ajute să te ţii tare.

Am meditat un pic.

— Mi-aş dori să am mai multe informaţii despre oamenii ăia, Jeeves, am spus. În asemenea ocazii mi-ar plăcea să ştiu cu cine am de-a face. Până acum, am aflat numai că o să fiu oaspetele unui moşier pe nume Harris sau Hacker sau poate Hassock.

— Haddock, domnule.

— Haddock, hă?

— Da, domnule. Gentlemanul care vă va fi gazdă este un domn pe nume Esmond Haddock.

— E ciudat, dar numele parcă-mi spune ceva, ca şi cum l-am mai auzit pe undeva.

— Domnul Haddock este fiul proprietarului unui medicament brevetat, căruia i se face multă reclamă, cunoscut sub numele de Hocus Calmus Haddock, domnule. Probabil că denumirea lui vă este familiară.

— Bineînţeles. Îl ştiu prea bine. Nu-i chiar atât de

nemaipomenit ca întăritoarele alea ale tale, dar e totuşi un sprijin solid pentru a doua zi dimineaţă. Deci el e unul dintre Haddock-ii ăia, nu?

— Da, domnule. Răposatul tată al domnului Esmond Haddock a fost căsătorit cu răposata domnişoară Flora Deverill.

— Înainte de a răposa amândoi, bineînţeles.

— Mariajul a fost considerat un fel de *mésalliance* de către surorile doamnei. Clanul Deverill este o familie veche de boieri de la ţară – ca multe altele în ziua de azi, sărăcită.

— Încep să înţeleg scenariul. Haddock, deşi nu aşa de simandicos cum ar trebui pe linie paternă, achită facturile săptămânale.

— Da, domnule.

— Păi, fără îndoială că-şi poate permite. Hocus-ul ăla e aur curat, Jeeves.

— Aşa înclin să cred, domnule.

O chestie mi-a sărit în ochi, aşa cum deseori se întâmplă când trăncănesc cu cinstitul bărbat – şi anume faptul că părea să cunoască al naibii de multe despre asta. I-am menţionat-o şi mi-a explicat că, în virtutea unei coincidenţe bizare, a izbutit să afle dedesubturile întregii afaceri.

— Unchiul meu, Charlie, lucrează ca majordom la conac, domnule. De la el am obţinut informaţiile.

— Nu ştiam că ai un unchi Charlie. Charlie Jeeves?

— Nu, domnule. Charlie Silversmith.

Mi-am aprins o ţigară destul de agreabilă. Lucrurile începeau să se limpezească.

— Păi, asta e o găselniţă. O să poţi să-mi prezinţi toate aspectele frapante, dacă „frapant” e cuvântul pe care-l caut. Ce fel de speluncă e Deverill Hall ăsta? E un loc plăcut? Are sol cu pietriş? Peisaje îmbietoare?

— Da, domnule.

— Mâncare bună?

— Da, domnule.

— Şi referindu-mă la personal. Există şi o doamnă Haddock?

— Nu, domnule. Tânărul domn este necăsătorit. Locuieşte la conac împreună cu cele cinci mătuşi ale sale.

— *Cinci?*

— Da, domnule. Domnişoarele Charlotte, Emmeline, Harriet şi Myrtle Deverill şi baroneasa Daphne Winkworth, văduva răposatului P.B. Winkworth, istoricul. Fiica baronesei Daphne, domnişoara Gertrude Winkworth, din câte am înţeles, îşi are şi ea domiciliul acolo.

La replica „cinci mătuşi" genunchii mi s-au înmuiat niţeluş, căci gândul de a mă confrunta cu un asemenea cârd zdravăn de mătuşi, chiar şi ale altcuiva, mă cam pleoştise. Amintindu-mi că în viaţă nu contează mătuşile, ci curajul de-a le face faţă, mi-am venit în fire.

— Înţeleg, am zis. Nu duce lipsă de muieri.

— Nu, domnule.

— Probabil că o să-mi aducă alinare compania lui Gussie.

— Foarte posibil, domnule.

— Oricum ar fi.

— Da, domnule.

Apropo, mă întreb dacă îţi aminteşti de Augustus ăsta, ale cărui activităţi am avut ocazia să le abordez o dată sau de două ori până acum. Adu-ţi aminte. Tăntălău mangă, cu mutră de peşte, ochelari cu ramă de baga, bea suc de portocale, colecţionează salamandre, logodit cu cea mai mare pacoste din Anglia, o fată pe nume Madeline Bassett... Aha, ţi l-ai amintit? Bine.

— Spune-mi, Jeeves, am zis, cum de-a ajuns Gussie să se încurce cu bacteriile astea? Fără îndoială, e un mic mister de nepătruns că şi el se duce la Deverill Hall, nu?

— Nu, domnule. Chestiunea poate fi explicată cu promptitudine. Baroneasa Daphne Winkworth este naşa domnişoarei Bassett. Domnişoara Bassett doreşte să i-l prezinte doamnei pe domnul Fink-Nottle, căci încă nu l-a

cunoscut.

— Ai aflat asta de la unchiul Charlie?

— Nu, domnule. Chiar domnul Fink-Nottle mi-a adus acest lucru la cunoştinţă.

— Deci te-ai văzut cu el?

— Da, domnule. A venit când nu eraţi acasă.

— Cum ţi s-a părut?

— Mâhnit, domnule.

— Ca şi mine, dă înapoi în faţa perspectivei de a se duce în vizită la cocioaba asta hidoasă?

— Da, domnule. Presupunea că domnişoara Bassett îl va însoţi, dar ea şi-a schimbat planurile în ultimul moment şi s-a dus să stea la The Larches, în Wimbledon Common, la o veche colegă de şcoală care a suferit recent o dezamăgire în dragoste. În opinia domnişoarei Bassett, are nevoie de încurajare.

Nu izbuteam să înţeleg cum de compania Madelinei Bassett ar putea încuraja pe cineva, ea fiind, din creştetul capului până-n tălpile de la pantofi, o femeie uitată de Dumnezeu pe pământ, dar n-am zis nimic. Mi-am exprimat doar părerea că asta probabil l-a făcut pe Gussie să spumege niţeluş de furie.

— Da, domnule. Şi-a exprimat supărarea la schimbarea de planuri. Într-adevăr, am înţeles din remarcele sale, întrucât a avut amabilitatea să mi se destăinuie, că de aici a apărut o anumită răceală între el şi domnişoara Bassett.

— Ei, drăcia dracului! am exclamat.

Şi vă spun şi de ce am drăcuit. Dacă-ţi aduci aminte de Gussie Fink-Nottle, atunci probabil îţi aminteşti şi şirul de circumstanţe care a condus, dacă şirurile conduc undeva, la faptul că fioroasa asta de Bassett a căpătat impresia adânc înrădăcinată în capul ei plin de câlţi că Bertram Wooster se ofileşte din dragoste pentru ea. Nu intru acum în detalii, dar e convinsă că, dacă ar avea chef să rupă relaţiile cu Gussie, n-ar fi nevoie decât să-mi trimită un mesaj urgent pentru ca

eu să fug mâncând pământul la ea, gata să cumpăr certificatul şi să mă apuc să comand tortul de nuntă.

Aşadar, cunoscându-mi părerea despre Bassett M. asta, înțelegi cu uşurință de ce chestia cu răceala mi-a smuls un înfricoşat „Ei, drăcia dracului!" Gândul la pericolul care mă păştea nu mă părăsise niciodată şi nu m-aş fi putut simți cu inima pe deplin împăcată până când cei doi nu s-ar fi aşezat în fața altarului. Numai după ce preotul o să termine de pronunțat sentința, Bertram o să înceapă să respire din nou uşurat.

— A, bine, am spus plin de speranță. Doar o ciondăneală între amorezi, fără îndoială. Se întâmplă una-două, ciondănelile astea dintre amorezi. Probabil că până acum s-au împăcat de tot, iar hlizitul Zeu al Iubirii trudeşte iarăşi şi mai din greu la vechiul stand. Ha! am continuat când a țârâit soneria de la intrare. Cineva se ține pe-aproape. Dacă e tânărul Thos, spune-i că vreau să fie gata, pus la punct şi cu bujori în obrăjori diseară la şapte patruzeci şi cinci pentru a mă însoți la *Regele Lear* şi că n-are sens să încerce să se fofileze. Mama lui a zis că trebuie să meargă la teatru, aşa că o să meargă negreşit.

— Cred că mai curând este domnul Pirbright, domnule.

— Bătrânul Tocătură? Ce te face să crezi asta?

— Şi el v-a căutat când nu erați acasă şi a precizat că se va întoarce mai târziu. Era însoțit de sora lui, domnişoara Pirbright.

— Doamne sfinte, zău? Nărăvaşa? Credeam că e la Hollywood.

— Am înțeles că s-a întors în Anglia în concediu, domnule.

— Ai servit-o cu ceai?

— Da, domnule. Domnişorul Thomas a jucat rolul gazdei. Ulterior, domnişoara Pirbright l-a luat cu ea la cinema.

— Mi-aş fi dorit să fi fost acasă. N-am mai văzut-o pe Nărăvaşa de-un secol. Era bine?

— Da, domnule.

— Dar Tocătură? El cum se simțea?

— Mâhnit, domnule.

— Îl confunzi cu Gussie. Dacă-ți amintești, Gussie era mâhnit.

— Și domnul Pirbright.

— Se pare că zilele astea sunt o mulțime de mâhniți vraiște.

— Trăim vremuri dificile, domnule.

— Așa e. Ei bine, fă-i vânt înăuntru.

S-a prelins afară pe ușă și câteva clipe mai târziu s-a prelins din nou înăuntru.

— Domnul Pirbright, a anunțat.

Nu greșise. O privire aruncată tânărului oaspete mi-a fost îndeajuns pentru a-mi da seama că era mâhnit.

2

Și, ține bine minte, nu se întâmplă des să-l vezi într-o asemenea stare pe obiectul ăsta de studiu. De regulă, un tip nemaipomenit de spumos. De fapt, în general, aș zice că, dintre toți indivizii zburdalnici din Clubul Trântorilor, Claude Cattermole Pirbright este probabil cel mai zburdalnic, fie că e pe scenă, fie că nu.

Spun „pe scenă”, pentru că sub lumina reflectoarelor își câștigă plicul săptămânal. Se trage dintr-o familie faimoasă de oameni de teatru. Tatăl lui a compus muzica pentru *The Blue Lady* și alte însemnate cântece de succes pe care, din nefericire, le-am ratat, întrucât pe vremea aia eram în leagăn. Mama lui a fost Elsie Cattermole, o actriță vestită în New York mulți ani de zile. Iar sora lui, Nărăvașa, fascinează clientela cu un anumit șarm și *espièglerie*[1], dacă ăsta-i

[1] Vioiciune, fire veselă (fr.).

cuvântul pe care-l caut, încă de pe la vreo şaisprezece ani.

Prin urmare, a fost aproape inevitabil, după ce-a terminat Oxfordul şi şi-a căutat o carieră care să-i asigure pâinea cea de toate zilele şi să-i lase timp să joace un pic de crichet la ţară, să aleagă brodechinul şi coturnul. Azi el e individul pe care îl selectează din prima directorii când au de pus în scenă o comedie de moravuri şi vor pe cineva pentru „Freddie", amicul vesel al personajului principal şi protagonistul poveştii secundare de iubire. Dacă la un asemenea spectacol vezi o siluetă zveltă care vine ţopăind cu o rachetă de tenis în mână, zbierând „Bună, fetelor", îndată după lovitura de începere a jocului, nu te mai obosi să te uiţi în program. E Tocătură.

În asemenea ocazii, el începe plin de vervă şi continuă plin de vervă până la ora închiderii, iar în viaţa particulară e la fel. Şi acolo, verva lui e de pomină. Pongo Twistleton şi Zărghitul Phipps, care în fiecare an, în fumoarul de la Trântori, interpretează scheciul umoristic burlesc *Pat şi Mike,* al cărui autor şi producător e el, mi-au spus că, atunci când repetă cu ei replicile şi alte chestii din astea, seamănă cu Groucho Marx mai mult decât oricare altul.

Totuşi acum, după cum spuneam, era mâhnit. Se vedea de la o poştă. Avea fruntea umbrită de paloarea gândului şi aerul unui bărbat care, dacă ar fi zis „Bună, fetelor", ar fi făcut-o cu intonaţia cuiva dintr-o dramă rusească, anunţând că bunicul s-a spânzurat în şopron.

L-am întâmpinat cordial şi i-am zis că-mi pare rău că nu fusesem acasă când mă căutase mai devreme pentru o audienţă, mai ales că Năr ăvaşa fusese cu el.

— Mi-ar fi plăcut să stau la taclale cu Năr ăvaşa, am spus. Habar n-aveam că s-a întors în Anglia. Acum mi-e teamă că n-o s-o mai văd.

— Ba da.

— Ba nu. Mâine plec într-un loc căruia i se zice Deverill Hall din Hampshire pentru a da o mână de ajutor la

concertul din sat. Se pare că nepoata vicarului a insistat să mă alătur trupei şi ceea ce mă nedumereşte e cum Dumnezeu a auzit fata asta de mine. N-ai fi zis că am o reputație atât de larg răspândită.

— Dobitocule, ea e Nărăvaşa.

— Nărăvaşa?

Rămăsesem perplex. Există puține persoane mai de treabă decât Cora Pirbright (Nărăvaşa), cu care fusesem în cele mai amicale relații încă din zilele copilăriei noastre, când frecventam acelaşi curs de dans, dar nimic din conduita ei nu mi-a sugerat vreodată că se înrudea cu clerul.

— Unchiul meu, Sidney, e vicar acolo, iar mătuşa mea e plecată la Bournemouth. În lipsa ei, Nărăvaşa a preluat rolul de amfitrioană.

— Dumnezeule! Sărăcuțul Sid! Îi face ordine în birou, fără îndoială.

— Probabil.

— Îi îndreaptă cravata?

— Nu m-ar mira.

— Şi îi spune că fumează prea mult, iar de fiecare dată când el se aşază comod într-un fotoliu, îl ridică de acolo ca să netezească pernele. Probabil că se simte de parcă ar trăi în „Apocalipsa" Sfântului Ioan. Dar ei nu i se pare casa parohială cam plictisitoare față de Hollywood?

— Deloc. Îi place teribil. Nărăvaşa e diferită de mine. Pe mine nu m-ar încânta să mă despart de lumea teatrului, dar ea niciodată nu s-a omorât cu adevărat după asta, deşi are un asemenea succes. Nu cred că s-ar fi urcat vreodată pe scenă dacă n-ar fi fost mama care să şi-o dorească atât de mult. Visul ei e să se mărite cu cineva care trăieşte la țară şi să-şi petreacă restul vieții vârâtă până la genunchi printre vaci, câini şi altele. Bănuiesc că manifestă înclinația de fermier a clanului Pirbright. Bunicu-meu a fost fermier. Abia mi-l amintesc. Metri întregi de favoriți şi mereu văicărindu-se din pricina vremii. Specialitatea ei e să se afle în treabă prin

parohie şi să organizeze concerte în sat.

— Ai idee ce număr vrea să prezint în faţa bădăranilor de prin partea locului? Sper că nu *Cântecul de nuntă al arendaşului?*

— Nu. Eşti trecut pe afiş că interpretezi rolul lui Pat în scheciul ăla al meu.

Asta s-a înscris printre veştile nemaipomenit de bune. Prea des, la chiolhanurile astea, ştabii din conducere îţi spun să interpretezi *Cântecul de nuntă al arendaşului,* care, dintr-un motiv oarecare, trezeşte pornirile cele mai rele în huliganii care stau în spatele ultimului rând. Dar nu s-a mai văzut niciodată ca vreun ţăran care stă în picioare să nu înghită un scheci umoristic burlesc. Există ceva în imaginea oferită de Actorul A pocnindu-l pe Actorul B în cap cu umbrela, iar Actorul B împungându-l pe Actorul A în coaste cu un instrument contondent similar, care pare să-i mişte până-n străfunduri. Cu o barbă verde şi ajutorul eficace al distribuţiei de sprijin, puteam să anticipez cu convingere că o să-mi fac clientela să se tăvălească printre bănci.

— În regulă. Bine. Minunat. Acum pot privi spre viitor cu inima uşoară. Dar dacă voia pe cineva pentru rolul lui Pat, de ce nu te-a ales pe tine? Tu eşti un profesionist cu sare şi piper. A, îmi dau seama ce s-a întâmplat. Ţi-a oferit ţie rolul, iar tu ţi-ai ridicat bărbia cu aroganţă, nedorindu-ţi să te cobori la o chestie din asta de amatori.

Tocătură şi-a clătinat sumbru bibilica.

— N-a fost deloc aşa. Nimic nu mi-ar fi făcut mai multă plăcere decât să particip la concertul de la King's Deverill, dar nu se numără printre opţiunile mele. Femeile alea de la conac mă urăsc de moarte.

— Deci le-ai cunoscut? Cum sunt? Un sobor de cotoroanţe cam sclifosite, presupun.

— Nu, nu le cunosc. Dar sunt logodit cu nepoata lor, Gertrude Winkworth, iar ideea de a mă căsători cu ea le scoate din pepeni. Dacă mă apropii la mai mult de un

kilometru de Deverill Hall, asmut câinii pe mine. Că veni vorba de câini, Nărăvaşa a cumpărat astăzi unul de la Battersea Home.

— Domnul s-o aibă-n pază, am spus distrat, fiindcă mă concentram pe povestea asta de dragoste a lui şi încercam să separ micul lui bulgăre de lână din claia de mătuşi şi alte minunăţii de care îmi vorbise Jeeves. Apoi i-am găsit locul. Gertrude, fiica baronesei Daphne Winkworth, văduva răposatului P.B. Winkworth, istoricul.

— Din pricina asta am venit la tine.

— A căţelului Nărăvaşei?

— Nu, a chestiei cu Gertrude. Am nevoie de ajutorul tău. O să-ţi spun toată povestea.

Când sosise Tocătură, îl echipasem cu un ospitalier whisky cu sifon şi până acum sorbise din el poate cam două înghiţituri şi o duşcă. Acum a dat pe gât şi restul şi pare-se că i-a prins bine, întrucât, după ce i-a trecut prin gâtlej, a glăsuit fluent şi plin de însufleţire.

— Ar trebui să încep prin a zice, Bertie, că, încă de când primul om a ieşit târâş din mocirla primordială şi viaţa a apărut pe planetă, nimeni nu a iubit aşa cum o iubesc eu pe Gertrude Winkworth. Spun asta întrucât vreau să-ţi dai seama că nu ai de-a face cu unul dintre flirturile alea frivole de-o vară, ci cu ceva grandios. O iubesc!

— Asta-i bine. Unde ai cunoscut-o?

— La o casă din Norfolk. Jucau niscaiva piese de teatru de amatori şi m-au prins cu lasoul să le produc. Dumnezeule! Serile alea crepusculare în străvechea grădină, păsările cântând toropitor în tufişuri şi stelele începând să mijească pe...

— S-a făcut. Continuă.

— E minunată, Bertie. De ce mă iubeşte, nu-mi pot închipui.

— Dar te iubeşte?

— O, da, mă iubeşte. Ne-am logodit, iar ea s-a întors la

Deverill Hall să-i dea vestea mamei ei. Şi atunci ce crezi că s-a întâmplat?

Păi, bineînțeles, el cam dezvăluise poanta istorisirii încă din start.

— Părintele a dat cu piciorul?

— A scos un țipăt de l-ai fi putut auzi din Basingstoke.

— Iar Basingstoke e...

— Cam la treizeci de kilometri distanță în linie dreaptă.

— Cunosc Basingstoke. Doamne apără-mă, da, îl cunosc bine.

— Ea...

— Am stat acolo când eram mic. O veche doică de-a mea locuia la Basingstoke într-o vilă semi-detaşată, pe nume Balmoral. Pe ea o chema Hogg, ce ciudat. Doica Hogg. Suferea de sughiț.

Tocătură începea să aibă o atitudine niţeluş crispată. Arăta ca un sătean cu loc în picioare care aude *Cântecul de nuntă al arendaşului.*

— Ascultă, Bertie, a spus, ce-ar fi să nu mai vorbim despre Basingstoke şi nici despre doica ta. La dracu' cu Basingstoke şi la dracu' şi cu afurisita ta de doică. Unde rămăsesem?

— Ne-am întrerupt când baroneasa Daphne Winkworth scotea un țipăt.

— Aşa e. Surorile ei, când au aflat că Gertrude îşi propunea să se mărite cu fratele domnişoarei Pirbright de la casa parohială şi că fratele ăsta e actor de profesie, au scos şi ele țipete.

Am cochetat cu ideea de a întreba dacă şi ele ar fi putut fi auzite din Basingstoke, dar chibzuința mai înțeleaptă a triumfat.

— N-o plac pe Năvăvaşa şi nu le plac actorii, în tinerețea lor, pe timpul domniei reginei Elisabeta, actorii erau considerați nişte derbedei şi pierde-vară şi nu le poate intra în tărtăcuță că actorul modern este un cetățean onorabil care

câştigă şaizeci de lire pe săptămână şi pune la saramură cea mai mare parte a lor în obligaţiuni solide de stat. Păi, pe toţi dracii, dacă m-aş putea gândi la o cale de a-i trage pe sfoară pe cei care strâng taxele, aş fi un om bogat. Tu ştii vreun mod de a-i trage pe sfoară pe cei care strâng taxele, Bertie?

— Îmi pare rău, nu. M-aş mira ca până şi Jeeves să ştie vreunul. Deci ţi-a dat papucii, nu?

— Da. Am primit o scrisoare tristă de la Gertrude în care-mi spunea că n-a avut succes. Mă întrebi de ce nu fugim?

— Tocmai aveam de gând.

— Nu-i pot obţine acordul. Îi e teamă de furia mamei sale.

— Are o fire dură, mama asta?

— Una dintre cele mai dure. A lucrat ca directoare a unei şcoli mari de fete. Gertrude a făcut parte din grupul ăsta de ocnaşi legaţi împreună de acelaşi lanţ şi n-a trecut niciodată peste asta. Nu, se pare că e exclus să fugim. Şi mai există o piedică, Bertie. Nărăvaşa a obţinut prin matrapazlâcuri un contract pentru mine cu studioul ei din Hollywood şi din clipă în clipă s-ar putea să fie nevoie să plec. E o situaţie îngrozitoare.

O vreme am păstrat tăcerea. Încercam să-mi amintesc ceva ce citisem undeva despre ceva ce nu se stinge undeva, dar n-am reuşit. În orice caz, ideea generală era că dacă o fată te iubeşte, iar tu eşti nevoit să o pui la păstrare un timp, ea o să te aştepte, aşa că i-am spus asta, iar el a zis că-i minunat, dar că nu ştiu totul. Intriga, m-a asigurat el, o să se împută imediat.

— Acum ajungem, a spus, la diavolul de Haddock. Şi aici vreau să-mi vii în sprijin, Bertie.

Am zis că n-am prins şpilul, iar el a spus că bineînţeles că n-am prins afurisitul de şpil, dar n-aş fi putut aştepta o secundă, fir-aş al naibii, să-i ofer şansa să-mi explice, iar eu am zis O, categoric, negreşit.

— Haddock! a exclamat Tocătură, scrâşnind din dinţi şi manifestând şi alte semne de emoţie. Haddock Distrugătorul

de Cămine! Ştii ceva despre păduchele ăsta de primă clasă, Bertie?

— Numai că răposatul lui tată a fost proprietarul Hocus Calmus-urilor.

— Şi i-a lăsat destui bani să scufunde o navă. Bineînţeles, nu sugerez că Gertrude s-ar mărita cu el pentru bani. Ar respinge cu dispreţ o asemenea treabă murdară. Dar, pe lângă faptul că are destui gologani încât să fie pe o poziţie de forţă, are înfăţişarea unui zeu grec şi e foarte fermecător. Aşa zice Gertrude. Şi, mai mult, am înţeles din scrisorile ei că familia face presiuni asupră-i. Îţi poţi închipui câte presiuni pot exercita o mamă şi patru mătuşi.

Am început să pricep tendinţa.

— Adică Haddock încearcă să intre pe fir?

— Gertrude îmi scrie că-i dă târcoale ca un titirez. Şi asta o să te lămurească ce bondar care zboară din floare-n floare e canalia. Chiar de curând i-a dat târcoale şi Năvăzei cam la fel. Întreab-o când o vezi, dar subtil, pentru că se inflamează ca un furuncul când se pomeneşte de asta. Îţi spun eu, individul e un pericol public. Ar trebui ţinut în lanţ în interesul inocenţei sexului feminin. Dar o să-l aranjăm noi, nu-i aşa?

— Noi?

— Poţi pune pariu că da. Uite ce vreau să faci. Eşti de acord cu mine că până şi un individ ca Esmond Haddock, care pare să se asemene cel mai bine cu un crai sud-american, n-ar putea să-şi susţină cauza scârboasă de faţă cu tine?

— Adică are nevoie să fie între patru ochi cu ea?

— Exact. Aşa încât din clipa când ajungi la Deverill Hall, începi să-i sapi planul ticălos. Fii mereu pe lângă Gertrude. Ţine-te de ea ca scaiul. Ai grijă să nu rămână singur cu ea în grădina de trandafiri. Dacă se plănuieşte o vizită în grădina de trandafiri, include-te şi tu pe listă. Mă urmăreşti, Bertie?

— Te urmăresc, da, am zis puţintel nedumerit. Te

gândeşti la ceva în stilul mielului lui Mary. Nu ştiu dacă, întâmplător, cunoşti poezia – o recitam când eram copil –, dar, în mare, ştpilul era că Mary avea un mieluşel cu lâna albă ca zăpada şi oriunde se ducea Mary, sigur mergea şi mielul cu ea. Vrei să-mi modelez comportamentul după cel al mielului lui Mary?

— Chiar aşa. Fii pe fază în orice clipă, fiindcă pericolul e înspăimântător. Păi, ca să-ți faci o idee, cea mai recentă sugestie a lui e ca Gertrude şi el să ia sandvişuri într-o dimineață şi să plece călare până într-un loc la vreo douăzeci de kilometri depărtare, unde sunt stânci şi alte chestii. Şi ştii ce vrea să facă după ce ajung acolo? Să-i arate Obstacolul îndrăgostiților.

— O, zău?

— Nu mai spune „O, zău?” cu atâta nepăsare. Gândeşte-te, măi. Douăzeci de kilometri până acolo, apoi Obstacolul îndrăgostiților, apoi douăzeci de kilometri înapoi. Imaginația mi se cutremură la gândul exceselor pe care un individ ca Esmond Haddock ar fi în stare să le săvârşească pe un drum de patruzeci de kilometri şi un Obstacol al îndrăgostiților azvârlit la mijloc. Nu ştiu în ce zi e plănuită excursia, dar oricând ar fi, trebuie să participi şi tu de la cap la coadă. Dacă se poate, chiar să călăreşti între ei. Şi pentru numele lui Dumnezeu, nu-l scăpa din ochi nicio secundă la Obstacolul îndrăgostiților. Ăsta o să fie locul periculos. Dacă, la Obstacolul îndrăgostiților, observi cea mai mică pornire a lui de a se apleca înspre ea şi de a-i şopti la ureche, pune-i punct instantaneu. Mă bizui pe tine, Bertie. Fericirea vieții mele depinde de tine.

Ei bine, dacă un bărbat cu care ai fost coleg de şcoală primară, liceu şi la Oxford spune că se bizuie pe tine, nu ai de ales şi trebuie să-l laşi să se bizuie. Aş exagera dacă aş spune că îmi plăcea însărcinarea, dar am acceptat, iar el m-a înhățat de mână şi a zis că, dacă ar exista mai mulți tipi ca mine, lumea ar fi mai bună – o opinie care diferă zdravăn de

cea a mătuşii Agatha şi aveam o presimțire că o să difere zdravăn şi de cea a lui Esmond Haddock. Se putea ca o parte a clanului din Deverill Hall să ajungă cu timpul să-l placă pe Bertram, dar băgam mâna-n foc că numele lui E. Haddock nu intra pe listă.

— Ei bine, cu siguranță că mi-ai luat o piatră de pe inimă, a spus Tocătură, dându-mi drumul la mână şi apoi reînşfăcându-mi-o şi restrângân-du-mi-o. Să ştiu că eşti de față şi munceşti ca un catâr în interesul meu înseamnă totul pentru mine. Nu prea mai pot să mănânc nimic de ceva vreme, dar în seara asta am de gând să-mi savurez cina. Îmi doresc numai să te pot răsplăti cumva.

— Poți, am zis.

Un gând mă străfulgerase, provocat fără îndoială de menționarea cuvântului „cină”. Încă de când Jeeves îmi spusese de răceala care exista între Gussie Fink-Nottle şi Madeline Bassett, mi-am făcut nu puține griji la gândul că Gussie îşi lua cina singur în seara aia.

Adică, ştii cum e când ai o ciondăneală din asta între amorezi şi apoi te duci să mănânci o cină solitară. Începi să meditezi melancolic la fata buclucaşă şi te întrebi dacă nu te-ai purtat ca un găgăuță logodindu-te cu ea. La peşte, sentimentul ăsta sporeşte şi, până termini porția de *poulet rôti au cresson* şi comanzi cafeaua, probabil ai ajuns definitiv la concluzia că ea e o zdreanță, un os în gât şi un ghemotoc de păr şi că ar fi o nebunie să o angajezi ca parteneră de viață.

În asemenea ocazii ai nevoie de o companie simpatică, astfel încât să-ți abată gândurile negre, iar mie mi se părea că acum aveam şansa să-i ofer lui Gussie aşa ceva.

— Poți, am zis. Îl ştii pe Gussie Fink-Nottle? E mâhnit şi am motive să doresc ca în seara asta să nu fie singur şi să cadă pradă gândurilor negre. Ai putea să-i faci cinste cu un pic de cină?

Tocătură şi-a muşcat buza. Ştiam ce-i trecea prin cap. Se

gândea, la fel ca alții, că primul lucru esențial pentru ca o cină între prieteni să iasă bine este ca Gussie să nu fie printre invitați.

— Să-i fac cinste lui Gussie Fink-Nottle?

— Da.

— De ce nu-i faci tu?

— Mătuşa mea, Agatha, vrea să-l duc pe fiul ei, Thomas, la teatru.

— Trage chiulul.

— Nu pot. M-ar toca neîncetat cu asta la cap.

— Păi, bine.

— Domnul să te binecuvânteze, Tocătură, am spus.

Aşadar, nu mai aveam grija lui Gussie. În seara aia m-am dus la culcare cu inima împăcată. Fără să ştiu, cum s-ar zice, ce avea să-mi aducă ziua de mâine.

3

Deşi, de fapt, în prima etapă, a doua zi mi-a adus niscaiva chestii bunicele. Aşa cum se întâmplă de regulă în asemenea ocazii, când e s-o iei pe coajă la căderea tăcută a serii, ziua a început nemaipomenit de bine. Ştiind că la 2.53 aveam să-l catapultez pe tânărul Thos la mare, în Borstal, mi-am luat micul dejun cu cântecul pe buze, iar la prânz îmi amintesc că eram, de asemenea, într-o formă excelentă.

L-am dus pe Thos la gara Victoria, l-am îmbrâncit în tren, i-am strecurat o liră şi am rămas fluturând o mână de verişor până când a dispărut din raza mea vizuală. Apoi, după ce am trecut pe la Clubul Reginei pentru un meci sau două de tenis, m-am întors la mine în apartament, încă voios.

Până acum totul fusese în regulă. Pe când îmi puneam pălăria în cuier şi umbrela în suportul pentru umbrele, mă gândeam că, dacă Domnul nu ar sta în împărăția Lui şi pacea nu ar domni în lume, atunci condițiile erau atât de pe-

aproape, încât era cam tot aia. Fără nici cea mai mică urmă de suspiciune, dacă mă-nțelegi, că de după colț mă pândea amara decepție, cu un țipar împăiat în mână, aşteptând să mă pocnească în occiput.

Primul lucru care mi-a atras atenția când am trecut pragul a fost că părea să fie mult mai multă gălăgie decât s-ar fi cuvenit în căminul unui gentleman. Prin uşa închisă a salonului urechea detecta sunetul unei voci feminine răcnind ceea ce păreau a fi țipete de încurajare şi, amestecate cu vocea asta feminină, nişte lătrături stridente, ca de ogari care au prins o urmă. Era de parcă budoarul meu fusese ales de conducerea clubului Quorn sau Pytchley[2] pentru a le servi drept loc de întâlnire şi primul meu instinct, aşa cum i s-ar fi întâmplat oricărui proprietar de casă, a fost să cercetez chestia. Nimeni nu poate spune că Bertram Wooster e un om care face mare caz de orice, dar sunt momente când crede că trebuie să adopte o atitudine fermă.

Prin urmare am deschis uşa şi numaidecât am fost răsturnat cu picioarele în sus de un corp solid cu o limbă ca a unui furnicar. Limba asta s-a apucat să alunece entuziastă peste povârnişurile mele superioare şi, după ce ceața s-a risipit, am sesizat că mă încâlcisem într-o corcitură flocoasă. Şi în picioare lângă noi, uitându-se în jos ca o mamă care urmăreşte cu privirea zbenguiala primului ei născut, stătea sora lui Tocătură, Nărăvaşa.

— Nu-i aşa că-i un scump? a zis ea. Un adevărat serafim?

N-am fost în stare să subscriu întru totul la această părere. Animalul părea să aibă o fire agreabilă şi m-a plăcut din prima clipă, dar din punct de vedere fizic n-ar fi câştigat niciun premiu într-un concurs de frumusețe. Arăta ca Boris Karloff[3] machiat pentru un rol, ceva.

Pe de altă parte, Nărăvaşa, ca întotdeauna, îți lua fără

[2] Cluburi de vânătoare.

[3] Actor englez, pe numele său adevărat William Henry Pratt (1887-1969), faimos pentru că l-a interpretat pe monstrul lui Frankenstein.

doar şi poate ochii. Doi ani petrecuți la Hollywood o făcuseră şi mai atrăgătoare decât când o văzusem ultima oară prin părțile astea.

Tânăra mironosiță este una dintre fetele alea zvelte, de înălțime medie, cu o siluetă în genul Gertrudei Lawrence[4], iar mutra ei a meritat întotdeauna mai mult decât o privire fugară. În stare de repaus, are un soi de expresie meditativă pe chip, de parcă ar fi un suflet pur, imaculat, gândindu-se la lucruri frumoase, iar când e plină de însuflețire, e atât de a naibii de însuflețită, încât îți creşte moralul numai dacă te uiți la ea. Are ochii cumva căprui şi părul castaniu. Îți lasă impresia că e un înger care mănâncă o grămadă de drojdie. Pe scurt, dacă ți s-ar cere să alegi un lucru cu care să naufragiezi pe o insulă pustie, Hedy Lamarr ar fi prima alegere, dar Nărăvaşa Pirbright fără îndoială că ar ocupa, şi ea, un loc fruntaş pe lista cu mențiuni de onoare.

— Numele lui e Sam Goldwyn, a continuat ea, readucând animalul vlăguit pe linia de plutire. L-am cumpărat de la Battersea Home.

M-am ridicat şi m-am şters pe față.

— Da, aşa mi-a zis şi Tocătură.

— O, te-ai văzut cu Tocătură? Bine.

În acest punct al discuției a părut să devină conştientă de faptul că sărisem peste uzualele politețuri, fiindcă şi-a luat o pauză pentru a spune ce bine-i pare că mă revede după atâta timp. Eu am zis ce bine-mi pare că o revăd după atâta timp, iar ea m-a întrebat ce mai fac, iar eu am zis că bine. Am întrebat-o ce mai face şi ea mi-a zis că bine. S-a interesat dacă mai sunt tot o vită încălțată, iar eu i-am satisfăcut curiozitatea în privința asta.

— Am trecut ieri pe-aici, sperând să te văd, a zis ea, dar erai plecat.

---

[4] Actriță engleză (1898-1952) de music-hall, cunoscută pentru rolurile sale din piesele lui Noel Coward.

— Da, mi-a spus Jeeves.

— M-am întreținut cu un băiețel cu păr roşcat. Zicea că e vărul tău.

— Fiul mătuşii mele, Agatha, şi, în mod ciudat, lumina ochilor ei.

— De ce în mod ciudat?

— E Regele Lumii Interlope. I se spune Umbra.

— Mi-a plăcut de el. I-am dat cincizeci de autografe. Are de gând să le vândă colegilor de şcoală şi se aşteaptă să ia şase penny de bucată. E un admirator vechi de-al meu ca actriță de cinema şi ne-am împăcat la fel de bine ca un cuplu de marionete. Tocătură n-a prea prins simpatie pentru el.

— O dată i-a pus lui Tocătură o piuneză pe scaun.

— Aha, asta lămureşte de ce nu-l prea simpatizează. Că veni vorba de Tocătură, ți-a dat scenariul de la *Pat şi Mike?*

— Da, îl am. L-am studiat aseară în pat.

— Bine. A fost frumos din partea ta să ni te alături.

Nu i-am spus că mă alăturasem lor în primul rând din *force majeure,* din cauza unei mătuşi care nu tolerează, dacă ăsta-i cuvântul, vreo ripostă. În schimb, am întrebat cine o să fie partenerul meu în veselul *mélange* de glume şi actualitate care joacă rolul secundar dar pretențios al lui Mike, iar ea a zis că un artist pe nume Dobbs.

— Ofițerul de poliție Dobbs, sticletele de prin partea locului. În legătură cu asta, Bertie, e un lucru pe care vreau să te fac să-l înțelegi cu toată stăruința de care dispun. Când îl cafteşti pe polițistul Dobbs cu umbrela acolo unde ți se cere în scenariu, pocneşte-l fără rețineri. Lasă-l s-o încaseze cu toată forța de care sunt capabili muşchii tăi. Vreau să-l văd că se dă jos de pe scenă plin de vânătăi.

Mi se părea, întrucât sunt destul de ager, că-i purta sâmbetele lui Dobbs ăsta. I-am spus-o, iar ea a fost de acord, o încrețitură subită vătămându-i puritatea de alabastru a frunții.

— Da. Îi sunt devotată bietului meu unchi, Sidney, iar

muscoiul ăsta mitocan îi stă ca un ghimpe în coaste. E ateul satului.

— O, zău? E ateu, nu-i aşa? Nu m-am dat niciodată în vânt după aşa ceva. De fapt, în şcoala primară am câştigat odată un premiu pentru cunoştinţele din Biblie.

— Îl agasează pe unchiul Sidney, ţâşnind spre el din străduţe laterale şi face poante pe seama lui Iona şi a Balenei. Scheciul ăsta ne-a fost trimis din ceruri. Adică în viaţa de zi cu zi ai atât de puţine ocazii să cafteşti poliţai cu umbrele, iar dacă vreodată un poliţai a avut nevoie de tratamentul ăsta, atunci Ernest Dobbs e ăla. Când nu-i pângăreşte pe Iona şi Balena cu sarcasmul lui josnic, îl întreabă pe unchiul Sidney de unde şi-a luat Cain soţia. Nu poţi zice că asemenea chestii sunt plăcute pentru un preot sensibil, aşa că fă-l bucăţi, iubitule, şi lasă-i rămăşiţele să cadă pe unde apucă.

Îmi pusese în mişcare sângele de Wooster şi deşteptase cavalerismul woosterian. Am asigurat-o că, înainte să răsune imnul britanic în vechea primărie din sat, poliţistul Dobbs va şti că a participat la un caft, iar ea mi-a mulţumit cu drăgălăşenie.

— Sunt convinsă că o să fii bun, Bertie. Şi nu mă deranjează să-ţi spun că audienţa se aşteaptă la lucruri mari. De zile întregi, în sat nu se vorbeşte despre nimic altceva în afară de vizita apropiată a lui Bertram Wooster, marele comic londonez. O să fii senzaţia programului. Şi Dumnezeu ştie că are nevoie de o senzaţie, două.

— Cine sunt artiştii?

— Doar nişte haimanale de prin partea locului... şi Esmond Haddock. Interpretează un cântec.

Felul în care i-a pronunţat numele, cu un soi de dezgust glacial, de parcă i-ar fi mânjit buzele, mi-a sugerat că Tocătură nu greşise când îmi spusese că se inflama ca un furuncul când venea vorba de învârtelile lui E. Haddock. Amintindu-mi că mă prevenise să abordez cu tact subiectul,

mi-am ales cu grijă cuvintele.

— A, da, Esmond Haddock. Tocătură mi-a povestit despre Esmond Haddock.

— Ce ți-a zis?

— O, una, alta.

— În legătură cu mine?

— Da, într-o anumită măsură şi legat de tine.

— Ce ți-a zis?

— Păi, mi-a sugerat, se pare, dacă l-am înțeles bine, că sus-numitul Haddock, cum ar fi, a cam dat-o cu bâta-n baltă. Potrivit lui Tocătură, tu şi Casanova ăsta modern vă țineați odată de mână, dar după ce a zburat şi a cules polenul o vreme, te-a azvârlit de-o parte ca pe-o mănuşă ponosită şi s-a ataşat de Gertrude Winkworth. Probabil cam incorect. Cred că a cam încurcat borcanele.

Mi-a spus totul pe şleau. Presupun că o fată care umblă de colo-colo săptămâni în şir inflamată ca un furuncul şi cu inima frântă-n două locuri ajunge să creadă că mândria feciorelnică e nemaipomenită, dar numai confesiunile îți alină sufletul. Şi, bineînțeles, făcând din mine confidentul ei nu însemna că îşi divulga secretele unui necunoscut. Fără îndoială, îi trecuse prin cap că am urmat acelaşi curs de dans şi se poate ca imaginea copilului Wooster într-un costumaş de mic lord şi plin de coşuri să-i fi răsărit în fața ochilor.

— Nu, n-a încurcat lucrurile. Ne țineam de mână. Dar Esmond nu m-a azvârlit de-o parte ca pe-o mănuşă ponosită, eu l-am azvârlit de-o parte ca pe-o mănuşă ponosită. I-am spus că nu mai vreau să am nimic de-a face cu el până când nu se afirmă şi încetează să se mai târască în fața mătuşilor alea ale lui.

— Se târăşte în fața mătuşilor lui, nu-i aşa?

— Da, ca o râmă.

Nu puteam să trec peste aşa ceva. Bărbați mai acătării decât Esmond Haddock se târau în fața mătuşilor lor, şi i-am

zis asta, dar n-a părut să mă audă. Fetele rareori mă aud, am observat eu. Era trasă la față şi avea privirea înceţoşată. Buzele, am remarcat, îi erau tremurânde.

— N-ar fi trebuit să spun că e o râmă. De fapt nu e vina lui. L-au crescut de când avea şase ani, l-au asuprit zi de zi şi presupun că îi e foarte greu să-şi rupă cătuşele. Îmi pare tare rău de el. Dar există o limită. Când a ajuns să-i fie teamă să le spună că ne-am logodit, am pus piciorul în prag. I-am zis că trebuie să le spună, el s-a înverzit la față şi a zis O, nu poate şi eu am zis Bine, în cazul ăsta, hai s-o lăsăm baltă. Şi de-atunci n-am mai vorbit cu el decât o dată, când l-am rugat să cânte un cântec la concert. Şi partea cea mai proastă dintre toate, Bertie, e că sunt mai nebună după el ca niciodată. Numai când mă gândesc la el îmi vine să urlu şi să muşc covorul.

Aici şi-a îngropat fața în blana lui Sam Goldwyn, în aparență arătându-şi afecțiunea de stăpână, dar de fapt, îmi dădusem seama, căci sunt ager, pentru a-şi şterge lacrimile incipiente. Eu, personal, aş fi preferat ca în locul animalului care putea de-ți muta nasul din loc să fi folosit batista mea din chembrică, dar aşa sunt fetele.

— Of, bine, a spus ea, ieşind din nou la suprafață.

Era un pic dificil să-mi dau seama cum să continuu. Un „Hai, lasă, micuțo” ar fi putut să meargă sau nu. După ce m-am mai gândit o clipă, am supralicitat.

— O, nu-i nimic, a zis ea, ținându-se tare. Se mai întâmplă. Când te duci la Deverill?

— În seara asta.

— Şi cum te simți?

— Nu prea bine. Îmi cam țâțâie inima. Nu sunt niciodată la înălțime în compania mătuşilor şi, potrivit lui Jeeves, s-au adunat în cârduri la Deverill Hall. Zice că sunt cinci bucăți.

— Aşa e.

— O mulțime.

— Cinci. În plus, nu cred că o să-ți placă, Bertie. Una-i

surdă, alta-i țăcănită şi toate-s scorpii.

— Foloseşti cuvinte cam tari, copilă.

— Numai pentru că nu găsesc altele şi mai tari. Sunt oribile. Au trăit toată viața în mucegăitul ăla de conac străvechi şi parcă sunt desprinse dintr-un roman în trei volume. Îi judecă pe toți după valorile locale. Dacă nu eşti din partea locului, nu exişti pentru ele. Cred că au leşinat săptămâni în şir când sora lor s-a măritat cu tatăl lui Edmond.

— Da, Jeeves chiar mi-a sugerat că, după părerea lor, le-a pătat blazonul.

— Nici pe departe cât l-aş fi pătat eu. Fiindcă sunt actriță de cinema, sunt o femeie stacojie.

— Mereu m-a nedumerit femeia aia stacojie[5]. Era stacojie din cap până-n picioare sau avea numai fața stacojie? Oricum, n-are legătură cu subiectul. Deci aşa stau lucrurile, nu?

— Aşa stau lucrurile.

M-am bucurat că în acest moment câinele, Sam Goldwyn, s-a precipitat brusc spre abdomenul meu cu lozinca „înapoi la Bertram" pe bot, întrucât asta mi-a permis să înving un moment emoțional. Eram serios îngrijorat. Ce se putea face nu ştiam, dar, fără putere de tăgadă, în privința perspectivelor matrimoniale, Pirbright-ii nu erau o familie norocoasă.

Nărăvaşa părea să creadă şi ea la fel.

— E culmea, nu-i aşa, a zis, că singurul dintre milioanele de bărbați pe care i-am cunoscut până acum şi cu care am vrut vreodată să mă mărit nu se poate căsători cu mine pentru că nu-l lasă mătuşile lui.

— Neplăcut pentru tine, am fost eu de acord.

— Şi la fel de neplăcut şi pentru sărăcuțul de Tocătură.

---

[5] În acea vreme prostituatele erau denumite şi femei stacojii – stigmatizate.

N-ai crede, văzându-l, că Tocătură ar fi genul de bărbat care să sufere din cauza unei fete, dar aşa e. E plin de profunzimi ascunse, dacă îl cunoşti cu adevărat. Gertrude înseamnă pur şi simplu totul pentru el. Şi mă îndoiesc că o să fie în stare să reziste în faţa combinaţiei dintre Esmond, mama ei şi mătuşile.

— Da, mi-a spus că e supusă la presiuni.

— Cum ţi s-a părut?

— Mâhnit.

— Da, îndură cu greu, a spus Nărăvaşa.

Chipul i s-a întunecat. Tocătură fusese dintotdeauna lumina ochilor ei, dacă înţelegi ce vreau să spun cu asta. Era evident că suferea alături de el şi fără îndoială că în acel moment ne-am fi avântat într-o discuţie lungă despre necazul lui, întorcându-l pe toate feţele şi încercând să decidem ce se putea face mai bine, dacă uşa nu s-ar fi deschis şi el, în persoană, n-ar fi dat buzna înăuntru.

— Bună, Tocătură, am spus.

— Bună, Tocătură, dragule, a zis Nărăvaşa.

— Bună, a spus Tocătură.

M-am uitat la Nărăvaşa. Ea s-a uitat la mine. Cred că ne-am ţuguiat buzele şi, în ceea ce mă priveşte, ştiu că am ridicat din sprâncene. Fiindcă Pirbright avea atitudinea cuiva care abandonase orice speranţă, iar vocea cu care spusese „Bună” venise, din câte se părea, din mormânt. Toată ţinuta lui era, pe scurt, de soiul celor care stârnesc milă şi groază în sufletele celor care-i doresc binele.

S-a cufundat într-un scaun, şi-a închis ochii şi a rămas nemişcat câteva clipe. Apoi, ca şi cum o bombă i-ar fi explodat subit în căpăţână, a zvâcnit cu un ţipăt sugrumat, s-a apucat de tâmple, iar eu am început să văd lumina zilei. Purtarea lui, atât de vădit similară cu aceea a unui om conştient de faptul că numai acţionând neîntârziat şi la ţanc îşi împiedică scăfârlia să se crape în două, mi-a sugerat că greşisem când presupusesem că acest cadavru viu ajunsese

într-un asemenea hal numai din cauza unei dezamăgiri în dragoste. Am sunat şi Jeeves şi-a făcut apariția.

— Un întăritor din ăla de-a doua zi dimineață, dacă eşti amabil, Jeeves.

— Prea bine, domnule.

A pâlpâit pe uşă afară, iar eu l-am supus pe Tocătură unei examinări minuțioase. Mi s-a spus de către cunoscători că există şase feluri de mahmureală – Busola Defectă, Maşina de Cusut, Cometa, Atomica, Mixerul de Ciment şi Spiriduşul Bâțâit, iar din atitudinea lui am dedus că le avea pe toate.

— Aşadar azi-noapte te-ai cam torpilat, ai? am spus.

— Am fost, poate, un picuț matol.

— Jeeves s-a dus după un stimulent de-al lui.

— Mulțumesc, Bertie, mulțumesc, a zis Tocătură cu o voce joasă şi firavă, apoi şi-a închis iarăşi ochii.

Indubitabil, intenția lui era să-şi refacă țesuturile trăgând un pui de somn, iar eu, personal, l-aş fi lăsat în pace să-i dea bătaie. Dar Nărăvaşa era construită dintr-un material mai aspru. I-a luat capul în ambele mâini şi i l-a zgâlțâit, făcându-l ca de data asta să țâşnească spre tavan cu un țipăt atât de puțin sugrumat, încât a răsunat în cameră aidoma horcăitului de moarte a o sută de hiene care-şi dau duhul. Consecința firească a fost că Sam Goldwyn a început să spintece bolta cerească, iar eu, cu dorința să-i tai macaroana, l-am mânat până la uşă şi l-am azvârlit afară. M-am înapoiat şi am găsit-o pe Nărăvaşa trăgându-i o săpunealăă lui Tocătură într-o manieră deloc şovăielnică.

— Mi-ai promis formal că n-o să te cherchelești, găgăuță, a spus ea cu o vehemență fraternă. Cât preț pui tu pe cuvântul de onoare al Pirbright-ilor?

— E uşor să spui „Cât preț pui tu pe cuvântul de onoare al Pirbright-ilor?” a replicat Tocătură cu oareşce înfocare. Când mi-am dat cuvântul de onoare al Pirbright-ilor că n-o să mă cherchelesc, n-am ştiut că o să iau cina cu Gussie

Fink-Nottle. Bertie o să confirme că nu e omeneşte posibil să rezişti o seară întreagă singur cu Gussie fără o cantitate mare de stimulente.

Am încuviinţat din cap.

— Are dreptate, am spus. Chiar şi în cea mai bună formă, Gussie nu e un amic de vis, iar aseară îmi închipui că era mâhnit.

— Foarte mâhnit, a zis Tocătură. În trecut, când participam la excursii, ajungeam uneori la Southport într-o dimineaţă ploioasă de duminică. Gussie mi-a inspirat aceeaşi dezolare disperată. Stătea acolo cu falca de jos căzută, holbându-se la mine ca un cod...

— Gussie, i-am explicat eu Nărăvaşei, s-a dondănit cu logodnica lui.

— ...până când după un timp mi-am dat seama că nu se putea face decât un singur lucru dacă voiam să supravieţuiesc supliciului. I-am spus chelnerului să-mi aducă o sticlă de un litru jumate şi să mi-o lase la îndemână. După aia, lucrurile au părut să meargă mai bine.

— Gussie, bineînţeles, a băut suc de portocale.

— Tot timpul, a spus Tocătură dârdâind uşor.

Îmi puteam da seama că, deşi dăduse declaraţia asta sinceră şi bărbătească, Nărăvaşa încă mai ameninţa să facă pe sora severă şi să-i toarne reproşuri unui bărbat care nu era în stare să le primească, fiindcă până şi cele mai bune femei nu se pot abţine să-şi spună cuvântul a doua zi dimineaţă, aşa că m-am grăbit să continuu conversaţia pe un ton neutru.

— Unde aţi luat cina?

— La Dorchester.

— V-aţi mai dus undeva după cină?

— O, da.

— Unde?

— O, pe ici, pe colo. East Dulwich, Ponder's End, Limehouse...

— De ce la Limehouse?

— Păi, dintotdeauna am vrut s-o văd şi cred că mă bătea gândul să-i compar melancolia cu a mea. Cât priveşte East Dulwich şi Ponder's End, nu sunt sigur. Poate am auzit pe cineva că le recomandă sau poate doar am crezut că tot ce am de făcut e să mă duc şi să văd feţe noi. Am rezervat un taxi toată noaptea şi am rătăcit de colo-colo, admirând peisajul. Până la urmă ne-am vărsat în Trafalgar Square.

— La ce oră?

— Cam cinci dimineaţa. Ai fost vreodată în Trafalgar Square la cinci dimineaţa? Foarte pitoresc, fântâna aia sub primele raze din zori. Şedeam pe marginea ei în timp ce soarele abia începea să poleiască acoperişurile când mi-a venit o idee care, acum îmi dau seama, deşi atunci mi s-a părut bună, a fost o greşeală.

— Ce idee?

— Mi-a trăsnit prin cap că e posibil să fie salamandre în fântână şi, ştiind cât de tare se dă în vânt Gussie după salamandre, l-am sfătuit să intre în apă şi să le caute.

— Îmbrăcat?

— Da, îmbrăcat, îmi amintesc că am remarcat.

— Dar nu te poţi bălăci îmbrăcat în fântâna din Trafalgar Square.

— Ba da, poţi. Gussie a putut. Am amintiri puţintel cam neclare, dar ţin minte că mi-a trebuit niscaiva putere de convingere. Da, acuma ştiu, a zis Tocătură luminându-se la faţă. I-am spus să se bălăcească, el nu voia să se bălăcească, iar eu i-am zis că, dacă nu se bălăceşte, o să-i dau cu sticla în cap. Aşa că s-a bălăcit.

— Încă mai aveai sticla?

— Asta era alta, am luat-o din Limehouse.

— Şi Gussie s-a bălăcit?

— Da, Gussie s-a bălăcit.

— Mă mir că nu l-au săltat.

— Ba l-au săltat, a spus Tocătură. Un poliţai a venit şi l-a

umflat de guler, iar azi-dimineață a primit paisprezece zile fără drept de apel la curtea penală din Bosher Street.

Uşa s-a deschis. Sam Goldwyn a năvălit în salturi înăuntru şi s-a aruncat la pieptul meu, de parcă am fi fost un cuplu de îndrăgostiți care se întâlnesc la capătul călătoriei.

A fost urmat de Jeeves, care ducea o tipsie cu un pahar pe ea, ce conținea o specialitate din aia grozavă de-a lui.

4

Pe vremea când eram un puşti imbecil de vreo doisprezece anişori, ispăşindu-mi condamnarea la închisoare în Malvern House, Bramley-on-Sea, şcoala particulară condusă de rev. Aubrey Upjohn, îmi amintesc că l-am auzit pe rev. Aubrey ridicându-l zdravăn în slăvi pe răposatul sir Philip Sidney deoarece, fiind rănit într-o bătălie de pe undeva şi oferindu-i-se una mică de către un tovarăş de arme, i-a spus tipului care îi organiza să-l sară de data aia şi să-i cedeze locul lui unui ins de pe-o targă din apropiere, mai nenorocit decât el. Spiritul ăsta de sacrificiu, a spus rev. Aubrey, asta aş vrea să văd la voi, băieți – mai ales la tine, Wooster, şi de câte ori ți-am zis să nu te mai uiți aşa, cu gura căscată, la mine, în felul ăsta tâmp? Închide gura, băiete, şi ridică-te în picioare.

Ei bine, dacă ar fi făcut parte din micul nostru grup, acum l-ar fi văzut. Primul meu impuls a fost să mă năpustesc, să înşfac paharul de pe tipsia aia şi să-l dau pe gât dintr-o înghițitură, fiindcă, dacă am avut vreodată nevoie de un întăritor, atunci ăla era momentul. Dar m-am abținut. Chiar şi în clipele alea teribile am izbutit să-mi spun că Tocătură avea nevoie de el mai mult decât mine. Am rămas deoparte, bâțâind din toate mădularele, iar el a luat zeama, a ras-o şi, după ce a executat toate mişcările caracteristice unui om lovit de trăsnet, întotdeauna reacția promptă la

revigorantele astea ale lui Jeeves, a făcut „Ha!” şi a început să arate mult mai bine. Mi-am trecut o mână febrilă peste frunte.

— Jeeves!

— Domnule?

— Ştii ceva?

— Nu, domnule.

— Gussie Fink-Nottle e la zdup.

— Într-adevăr, domnule?

Mi-am trecut altă mână peste frunte, iar tensiunea arterială mi-a crescut cu câteva niveluri. Ar fi trebuit, presupun, să-mi fi intrat bine-n dovleac până acum, că nicio ştire, oricât de senzațională ar fi ea, n-o să-l facă pe Jeeves să-şi dea ochii peste cap şi să țopăie de colo-colo, dar chestia aia cu „într-adevăr, domnule?” niciodată nu eşuează să-l întărâte pe Wooster.

— Nu mai spune „într-adevăr, domnule?”! Repet. Bălăcindu-se în fântâna din Trafalgar Square la ora cinci azi-dimineață, Augustus Fink-Nottle a fost arestat de poliție şi e la răcoare pentru paisprezece zile. Şi diseară e aşteptat la Deverill Hall.

Tocătură, care avea ochii închişi, i-a deschis pentru o clipă.

— Să-ți spun ceva, a zis. N-o să fie acolo. Şi-a închis din nou ochii, iar eu mi-am trecut o a treia mână peste frunte.

— Îți dai seama ce situație înfiorătoare, Jeeves? Ce-o să zică domnişoara Bassett? Ce atitudine o să aibă ea când o să afle faptele? Deschide ziarul de mâine. Vede numele iubit printre titlurile din secțiunea cu curtea penală...

— Nu, nu îl vede, a spus Tocătură. Fiindcă Gussie, dând dovadă de o inteligență neaşteptată, a dat numele de Alfred Duff Cooper.

— Păi, ce-o să se întâmple când n-o să apară la conac?

— Da, asta e, a spus Tocătură şi a căzut într-un somn revigorant.

— Îți spun eu ce-o să zică domnişoara Bassett. O să zică... Jeeves!

— Domnule?

— Nu prea eşti atent.

— Îmi cer scuze, domnule. Mă uitam la câine. Dacă observați, domnule, a început să mănânce perna de pe canapea.

— Dă-l încolo de câine.

— Cred că ar fi bine să-l duc pe micuț în bucătărie, domnule, a spus el cu o hotărâre respectuoasă. Jeeves e un mare partizan al lucrurilor făcute exact cum trebuie. Mă voi înapoia de îndată ce va fi la loc sigur, între patru pereți.

S-a retras cu câine cu tot, iar Nărăvaşa a prins glas. Cu câteva clipe în urmă, ea se învârtise pe la periferie cu aerul cuiva care nu prea e la curent cu desfăşurarea evenimentelor.

— Dar, Bertie, a zis, de ce atâta agitație şi suferință? Pot înțelege că domnul ăsta Fink-Nottle e puțin supărat, dar de ce țopăi tu aşa de parcă ai fi pe tocuri?

Eram bucuros că Jeeves absenta temporar de la masa de dezbateri, căci mi-ar fi fost imposibil în prezența lui să-mi deschid sufletul fără rezerve în privința Madelinei Bassett. Fireşte, el cunoaşte toate circumstanțele legate de alde Bassett, iar eu ştiu că le ştie, dar nu discutăm despre ea. Dacă am face-o, ar însemna că am bârfi o femeie. Wooster-ii nu bârfesc femeile. Şi, la drept vorbind, nici Jeeves.

— Nu ți-a povestit Tocătură despre mine şi Madeline Bassett?

— Niciun cuvințel.

— Păi, îți spun eu de ce țopăi de parcă aş fi pe tocuri, am zis eu şi mi-am început relatarea.

Harababura sau talmeş-balmeşul Bassett-Wooster e, bineînțeles, o poveste veche pentru cei din auditoriul meu, care mi-au sorbit cuvintele de pe buze, când am vorbit despre ea mai înainte, dar mereu apar noi membri şi în

interesul acestor noi membri o să prezint un scurt cum-se-zice al faptelor.

Chestia a început la Brinkley Court, casa mătuşii mele, Dahlia, din Worcestershire, unde Gussie, eu şi afurisita asta de Bassett ne-am aflat în treabă o vreme vara trecută. A fost unul dintre cazurile alea despre care citeşti atât de des, când Tipul A iubeşte o fată, dar îi e teamă să-i spună, iar un amic de-al lui, Tipul B, din preaplinul bunătăţii sale, se oferă să-i paveze drumul cu câteva vorbe bine alese – scăpând total din vedere, sărmanul cretin, faptul că, făcând asta, o să se vâre singur în bucluc şi o s-o caute cu lumânarea. Ce vreau să spun e că Gussie, deşi îndrăgostit lulea, n-a izbutit să-şi ia inima-n dinţi pentru a porni tratativele, iar eu, ca un dobitoc ce sunt, i-am zis s-o lase-n seama mea.

Aşadar, într-o seară, mânând-o pe fată afară sub amurg, am scos din mine niscaiva chestii foarte nesăbuite, zicându-i că la Brinkley Court există inimi care suferă din iubire pentru ea. Şi imediat m-am trezit că ea spunea că, bineînţeles, ghicise ce simţeam pentru că o fată îşi dă întotdeauna seama, nu-i aşa, dar îi părea nespus, nespus de rău că n-avea să fie nimic între noi, întrucât era înnebunită după Gussie. Dar, a continuat ea, şi asta a făcut ca primejdia să mă pască de atunci, dacă o să vină o vreme când o să-şi dea seama că Gussie nu e sufletul neprihănit şi ales pe care îl crede, o să-i dea papucii şi o să mă facă pe mine fericit.

Şi, după cum am relatat în altă parte, au existat momente când am scăpat ca prin urechile acului, în special când Gussie s-a aghesmuit ca o candelă şi în starea asta a împărţit premiile micilor savanţi din Şcoala Secundară Market Snodsbury. Atunci ea i-a şters numele de pe lista cu nominalizări, deşi ulterior a dat înapoi, şi nu se poate să nu i-l şteargă din nou dacă descoperă că bărbatul pe care îl considera o făptură mai candidă şi mai nobilă decât alţii, a primit o condamnare exemplară fiindcă s-a bălăcit în fântâna din Trafalgar Square. Nimic n-o face pe o fată idealistă să i se

taie de un individ mai abitir decât vestea că stă paisprezece zile la zdup.

I-am explicat toate astea Nărăvaşei, iar ea a spus Da, înţelege ce vreau să spun.

— Cred că înţelegi într-adevăr ce vreau să spun. N-o să am nicio şansă. Madeline Bassett o să afle ce s-a întâmplat şi nu poate fi decât un singur rezultat. Gussie o să fie pus pe liber, iar silueta încovoiată pe care o veţi vedea târşâindu-şi picioarele în drum spre altar alături de ea, pe când clienţii se întind după pălării, iar la orgă se cântă „Vocea care a şoptit peste rai", o să fie cea a lui Bertram Wilberforce Wooster.

— Nu ştiam că te cheamă Wilberforce. I-am explicat că, în afara clipelor foarte emoţionante, îmi ţin gura.

— Dar, Bertie, nu pot înţelege de ce nu vrei să-ţi târşâi picioarele către altar alături de ea. Am văzut o fotografie a ei la conac şi e o mândreţe de fată.

Asta-i o capcană în care cad de obicei oamenii care n-au cunoscut-o niciodată pe Madeline Bassett, ci au văzut-o numai în poză. În ce priveşte scoarţa exterioară, îmi dau perfect seama, nu-i prea poţi găsi nod în papură veştii ăsteia excepţionale de rău augur. Ochii sunt mari şi strălucitori, trăsăturile delicat modelate, părul, nasul, dinţii şi urechile aproape, dacă nu peste standardele medii. Judecând-o numai după fotografii, toată lumea e sigură că are în faţă un manechin.

Dar există o şmecherie, şi încă una serioasă.

— Mă întrebi de ce nu-mi doresc să-mi târşâi picioarele către altar alături de ea, am zis. O să-ţi spun. Pentru că, deşi pe dinafară e, după cum zici, o mândreţe de fată, e cea mai sentimentală, siropoasă, dulceagă şi de Doamne-ajută fată care a crezut vreodată că stelele sunt şiragul de margarete al lui Dumnezeu şi că, de fiecare dată când o zână sughiţă, se naşte un bebeluş. E fleşcăită şi ameţită. Lectura ei preferată

e Christopher Robin şi Ursuleţul Winnie-Pooh[6]. Probabil aş putea rezuma totul spunând că e partenera ideală pentru Gussie Fink-Nottle.

— Nu-l cunosc pe domnul Fink-Nottle.

— Ei bine, întreabă pe cineva care îl ştie. A rămas dusă pe gânduri. Era clar că aprecia gravitatea situaţiei.

— Atunci crezi că, dacă află, o să dai de dracu'?

— Categoric şi incontestabil. Nu mi-ar rămâne altceva de făcut decât să plătesc oalele sparte. Dacă o fată crede că o iubeşti, vine şi spune că îi face vânt logodnicului ei şi că acum e pregătită să se înroleze cu tine, ce altceva poţi face decât să te însori cu ea? Trebuie să fii politicos.

— Da, înţeleg. Dificil. Dar cum ai putea s-o împiedici să afle? Când o să audă că domnul Fink-Nottle n-a ajuns la conac, sigur o să facă investigaţii.

— Şi investigaţiile alea, o dată făcute, fără doar şi poate or s-o conducă la oribilul adevăr? Exact. Dar mai e şi Jeeves.

— Crezi că o să fie în stare să aranjeze lucrurile?

— Niciodată nu dă greş. Poartă numărul paisprezece la pălărie şi mănâncă grămezi de peşte. Misterioase sunt căile lui şi miracolele înfăptuite de el. Ia uite-l cum vine, arătând inteligent ca naiba. Ei bine, Jeeves? Ai împuşcat vreo soluţie?

— Da, domnule. Dar...

— Vezi, i-am zis Năr ăvaşei. Am făcut o pauză încreţindu-mi niţeluş fruntea. Te-am auzit cumva pronunţând cuvântul „dar", Jeeves? De ce „dar"?

— Doar fiindcă nutresc o anumită nelinişte că soluţia pe care sunt pe cale să v-o prezint nu va primi aprobarea dumneavoastră, domnule.

— Dacă e o soluţie, asta-i tot ce-mi doresc.

— Ei bine, domnule, pentru a preîntâmpina investigaţiile care inevitabil vor avea loc dacă domnul Fink-Nottle nu se

[6] Personaje din cărţile lui Alan Alexander Milne (1882–1956), scriitor comic englez faimos pentru versurile şi povestirile sale pentru copii.

prezintă la Deverill Hall diseară, pare esențial ca un substitut care să pretindă că este domnul Fink-Nottle să-i ia locul.

M-am clătinat pe picioare.

— Doar n-oi sugera să mă cazez la colonia asta de leproşi sub numele lui Gussie?

— Numai dacă nu vă puteți convinge vreun prieten să facă aceasta, domnule.

Am izbucnit în râs. Unul dintre râsetele acelea cavernoase şi acre.

— Nu poți umbla de colo-colo prin Londra, rugându-i pe oameni să pretindă că sunt Gussie Fink-Nottle. Adică, poți, presupun, dar ce porcărie de viață ar fi aia. În plus, nu am timp... Am făcut o pauză. Tocătură! am răcnit.

Tocătură şi-a deschis ochii.

— Hei, bună, a spus el, părând binişor înviorat. Cum mai stă treaba?

— Bine. Jeeves a găsit soluția.

— M-am gândit eu că o să reuşească. Ce ne sugerează?

— Crede... Cum spuneai, Jeeves?

— Pentru a preîntâmpina investigațiile, care inevitabil vor avea loc dacă domnul Fink-Nottle nu se prezintă la Deverill Hall diseară...

— Urmăreşte-l cu atenție, Tocătură.

— ...pare esențial ca un substitut care să pretindă că este domnul Fink-Nottle să-i ia locul.

Tocătură a încuviințat din cap şi a spus că i se părea foarte judicios.

— Te referi la Bertie, bineînțeles. I-am masat cu blândețe mâneca hainei.

— Noi ne-am gândit la tine, am zis.

— La mine?

— Exact.

— Vrei să spun că sunt Gussie Fink-Nottle?

— Da.

— Nu, a spus Tocătură. De o mie de ori nu. Ce idee

revoltătoare!

Oroarea înfiorată cu care glăsuise m-a făcut să-mi dau seama cât de profund trebuie că-l afectaseră experiențele din noaptea trecută. Şi, ține minte ce-ți zic, puteam să-i înțeleg atitudinea. Gussie e un individ pe care îl poți accepta sau nu şi oricine l-ar avea drept însoțitor permanent de la opt seara la cinci a doua zi dimineață poate foarte bine să devină un picuț alergic la el. Am început să-mi dau seama că va fi necesară o grămadă de oratorie elocventă pentru a obține serviciile şi cooperarea lui CC. Pirbright.

— Ți-ar permite să stai sub acelaşi acoperiş cu Gertrude Winkworth, am insistat.

— Da, a zis Nărăvaşa, o să fii lângă Gertrude.

— Chiar şi lângă Gertrude, a spus cu hotărâre Tocătură, nu accept să fie unii care să mă creadă Gussie Fink-Nottle. În plus, nici nu m-aş descurca. Nici măcar nu m-aş potrivi în rolul ăsta. Se vede prea limpede că sunt un bărbat inteligent, cu creier, înzestrat şi tot felul de chestii din astea, iar lui Gussie probabil că i s-a făcut peste tot reclamă că ar fi cel mai tâmpit dobitoc de pe fața pământului. După cinci minute de conversație cu mine, babacii or să miroasă înşelăciunea ca pe o doză de săruri. Nu, dacă vrei să-i găseşti o dublură lui Gussie Fink-Nottle, îți trebuie cineva *asemănător* lui Gussie Fink-Nottle, ca să păcăleşti privirile. Tu primeşti rolul, Bertie.

Mi-a scăpat un țipăt.

— Doar nu crezi că semăn cu Gussie?

— Parcă ați fi gemeni.

— Tot mai cred că eşti o vită încălțată, Tocătură, a zis Nărăvaşa. Dac-ai fi la Deverill Hall, atunci ai putea s-o aperi pe Gertrude de avansurile lui Esmond Haddock.

— Bertie se ocupă de asta. Sunt de acord că m-ar încânta teribil o vizită la Deverill Hall şi că, dacă ar exista vreo altă cale... Dar n-o să spun că sunt Gussie Fink-Nottle.

Am acceptat inevitabilul.

— S-a făcut, am spus, cu un oftat din ăla. În toate îndeletnicirile umane trebuie să existe un țap sau cineva care să facă treaba murdară, iar în criza de față îmi dau seama că eu trebuie să fiu acela. În general, aşa se întâmplă. Ori de câte ori apare o treabă în genul celor care cutremură Omenirea, se înalță strigătul „Lasă-l pe Wooster să aranjeze lucrurile”. Nu mă plâng. Doar menționez acest lucru în treacăt. Foarte bine. N-are sens să mă cert. O să fiu Gussie.

— „Cu un zâmbet pe buze, băiețelul muri”. Aşa îmi place să te-aud vorbind, a spus Tocătură. Pe drum să chibzuieşti la ce-ai de făcut.

— Cum adică, ce-am de făcut?

— Păi, de exemplu, ar fi o mişcare bună sau nu să o săruți pe naşa fetei lui Gussie când faci cunoştință cu ea? Astea sunt amănuntele la care trebuie să cugeți. Şi acum, Bertie, dacă nu te superi, o şterg înspre dormitorul tău şi trag un pui de somn. Prea mult deranj pe-aici şi trebuie să dorm ca să pot da din nou ochii cu lumea. Ce te-am auzit mai deunăzi că spuneai despre somn, Jeeves?

— Dulcele fortifiant al Naturii ostenite, domnule.

— Asta era. Şi ai spus o chestie plină de sens. S-a târât afară, iar Nărăvaşa a zis că trebuie să plece şi ea. O sută de treburi de făcut.

— Ei bine, totul pare destul de calm acum, mulțumită gândirii tale agere, Jeeves, a spus ea. Singurul necaz e că sătenii vor fi dezamăgiți când vor auzi că o să-l aibă pe actorul de teatru ambulant de mâna a patra Fink-Nottle în rolul lui Pat, şi nu pe celebrul Bertram Wooster. Ți-am făcut reclamă, Bertie, la vânzarea biletelor. Totuşi nu mai e nimic de făcut. La revedere. Ne întâlnim la Philippi. La revedere, Jeeves.

— La revedere, domnişoară.

— Hei, stai o clipă, am spus. Ți-ai uitat câinele.

S-a oprit lângă uşă.

— O, voiam să-ți vorbesc despre asta, Bertie. Aş vrea să-l

iei o zi sau două cu tine la conac, ca să am timp să-l pregătesc sufleteşte pe unchiul Sidney. Nu prea se dă în vânt după câini şi trebuie să-l obişnuiesc treptat cu ideea.

Am intervenit prompt cu un *nolle prosequi.*

— N-am de gând să apar la conac cu un câine ca ăsta. O să-mi distrugă prestigiul.

— Adică prestigiul domnului Fink-Nottle. Şi nu cred că are vreunul. Aşa cum a zis Tocătură, li s-a povestit totul despre el şi probabil or să se simtă uşurați că nu intri învârtindu-te cu jumătate de duzină de vase cu salamandre. Ei bine, la revedere încă o dată.

— Hei, am chelălăit eu, dar plecase.

M-am răsucit spre Jeeves.

— Deci, Jeeves!

— Da, domnule.

— Cum adică, „Da, domnule”?

— Încercam să vă comunic opinia mea că vă aflați într-o poziție oarecum delicată în multe privințe, domnule. Dar mă întreb dacă aş putea să vă atrag atenția asupra unei observații a împăratului Marcus Aurelius. El a spus: „Vi se întâmplă ceva? E bine. Face parte din soarta pe care v-a hărăzit-o încă de la început Universul. Tot ceea ce vi se întâmplă face parte din această magnifică urzeală”.

Am respirat un picuț hârâit.

— Chiar a spus asta, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Păi, poți să-i transmiți din partea mea că e un dobitoc. Am bagajele făcute?

— Da, domnule.

— Maşina mea cu două locuri e în fața uşii?

— Da, domnule.

— Atunci condu-mă la ea, Jeeves. Dacă e să ajung la leprozeria aia înainte de miezul nopții, mai bine o iau din loc.

5

Ei bine, am ajuns acolo înainte de miezul nopții, bineînțeles, dar în acelaşi timp am şi întârziat ca naiba. Aşa cum era de aşteptat într-o zi ca asta, maşina cu două locuri, de obicei la fel de vrednică de încredere ca un pur sânge arab, la mijlocul călătoriei a contractat un soi de sifilis sau de altă boală, cu rezultatul că programul mi s-a făcut țăndări şi se apropia de opt când am intrat pe poarta principală. Țâşnind cu iuțeală pe alee, am izbutit să apăs butonul soneriei de la uşa din față pe la fără douăzeci.

Îmi aduc aminte că odată, când am sosit la o casă din provincie unde lucrurile ameninţau să iasă rău, Jeeves, pe când aterizam, mi-a murmurat la ureche cuvintele „Childe Roland a ajuns la Turnul întunecat[7], domnule" şi pe atunci n-am priceput o iotă. Însă cercetări ulterioare au evidențiat că Roland ăsta era unul dintre cavalerii ăia medievali care îşi petreceau timpul hoinărind de colo-colo şi că, sosind într-o seară la cloaca cunoscută sub numele de Turnul întunecat, s-a scărpinat pe bărbie cu un aer de îndoială, neplăcându-i cum arătau lucrurile.

Tot aşa şi eu acum. Mă uitam cu admirație la Deverill Hall. Puteam aprecia faptul că era un edificiu vechi şi frumos, cu creneluri şi toate accesoriile, iar dacă acel Deverill care îl construise ar fi fost lângă mine în acel moment, l-aş fi bătut uşurel pe spate şi i-aş fi zis „Meserie, Deverill". Dar tremuram gândindu-mă la ce zăcea înăuntru. Îndărătul uşii ăleia masive din față stăteau la pândă cinci mătuşi de producție victoriană şi un Esmond Haddock care, după ce pricepea că îmi propuneam să fac pe mielul lui Mary cu el, era foarte posibil să-şi uite îndatoririle de gazdă şi să-mi rupă gâtul. Asemenea considerații te împiedică să-ți delectezi privirea cu o încântare autentică în fața unei arhitecturi în

[7] Poem de Robert Browning (1812–1889).

stil Tudor şi răpesc între cincizeci şi şaizeci la sută din valoarea artistică a pajiştilor întinse şi a răzoarelor vesele de flori.

Uşa s-a deschis, dezvăluind vreo sută de kilograme de majordom.

— Bună seara, domnule, a spus specimenul cel solid. Domnul Wooster?

— Fink-Nottle, m-am grăbit eu să zic pentru a-i corecta impresia.

La drept vorbind, numai şi numai asta am putut spune, fiindcă impactul meu brusc cu Charlie Silversmith mi-a tăiat aproape complet respirația. Mi-a amintit fix de zilele când am debutat ca *flâneur*[8] şi petrecăreț şi obişnuiam să tremur sub ochii majordomilor, simțindu-mă în general foarte tânăr şi bulbucat.

Acum, mai în vârstă şi mai dur, sunt în stare să trec cu uşurință peste cea mai mare parte a faunei ăsteia. Când ei îmi deschid uşile, îmi suflec manşetele cu nonşalanță. „Aha, hei, majordomule", zic eu. „Cum stai cu chichițele?" Dar unchiul lui Jeeves era ceva special. Arăta ca una dintre gravurile alea în metal ale oamenilor de stat din secolul al XIX-lea. Avea un cap mare şi chel, ochi pătrunzători, bulbucați şi spălăciți, iar ochii ăştia, ațintiți asupra mea, îmi sporeau considerabil sentimentul ăla de Turn întunecat. Mi-a trecut prin cap că, dacă ceva în genul ăsta şi-ar fi făcut apariția pe neaşteptate în fața lui Childe Roland, ar fi înfipt pintenii în calul lui de luptă şi ar fi tulit-o ca un iepuroi.

Sam Goldwyn, legat cu o frânghie solidă de parbriz, părea să gândească şi el cam la fel, fiindcă, după ce i-a aruncat o singură privire unchiului Charlie, şi-a dat capul pe spate şi acum scotea o sumedenie de urlete întărâtate. Îi împărtăşeam suferința. Un câine din South London, aparținând clasei mijlocii sau, mai curând, categoric din

[8] Hoinar (fr.).

popor, presupun că nu mai văzuse până acum un majordom şi era o ruşine a naibii de mare să scoată din cutie ceva ca unchiul Charlie de la prima extragere. Cu o smucitură împăciuitoare a degetului mare, i-am atras celui din urmă atenţia către el.

— Un câine, am spus, părându-mi-se un mod la fel de bun ca oricare altul de a face prezentările, iar unchiul Charlie i-a aruncat o privire severă, de parcă l-ar fi prins că foloseşte o furculiţă de peşte la aperitiv.

— Voi aranja ca animalul să fie dus la grajduri, domnule, a spus el cu răceală, iar eu am zis O, mersi, foarte bine.

— Şi acum, am spus, aş face bine să merg fuguţa să mă îmbrac, nu? Nu vreau să întârzii la cină.

— Masa deja a început, domnule. Cina se serveşte cu regularitate la şapte treizeci. Dacă doriţi să vă spălaţi pe mâini, domnule, a zis el şi mi-a indicat o uşă la stânga.

În cercurile în care mă învârtesc eu, e un fapt aproape unanim recunoscut că sunt o secătură zvăpăiată şi că, în condiţiile în care alţii ar putea ceda sub tensiune, deseori mă pot ridica de pe lespezile de piatră ale eului propriu mort spre culmi mai înalte. Treci pe la Trântori şi întreabă-l pe primul ins pe care-l întâlneşti, „Poate fi zdrobit spiritul destoinic al Wooster-ilor?”, iar el o să-ţi ofere o cotă ispititoare la pariu contra unei asemenea eventualităţi. Oricât de dificil ar fi drumul, o să zică el, şi oricât de numeroase alea care se cheamă loviturile şi săgeţile sorţii crâncene, tot o să-l vezi pe Bertram că se bălăngăne pe acolo.

Dar nu mai fusesem îmbrâncit niciodată în situaţia de a trebui să mă dau drept Gussie Fink-Nottle şi să trântesc peste asta şi obligaţia de a lua cina într-o casă străină în ţinută nepotrivită şi nu mă deranjează să recunosc că, pentru o clipă, am văzut negru în faţa ochilor. Un Bertram Wooster fără vlagă şi pe punctul de a se prăbuşi s-a săpunit, s-a clătit şi s-a şters pe porţiunile periferice, apoi l-a urmat pe unchiul Charlie în sufragerie. Şi aşa chinuit, căci mă

simțeam precum un ciclist vagabond, ruşinat că trebuie să-mi înfulec proviziile în timp ce toată lumea, sau aşa mi se părea în imaginația mea înflăcărată, plescăia din limbă, bătea în masă şi şuşotea ce întrerupere a naibii de supărătoare era asta, întrucât ar fi vrut să apară următorul fel de mâncare ca să se poată înfige în el şi să pună laba fiecare pe ce i se cuvine, numai după o oareşce vreme am prins suficientă putere pentru a reuşi să arunc o privire în jurul mesei şi să trag cu ochiul la personal. Avusese loc un soi de prezentare, bineînțeles – mi se părea că-mi aduceam aminte cum unchiul Charlie spusese „Domnul Fink-Nottle" pe un ton oarecum rezervat, de parcă şi-ar fi dorit să fie clar că n-avea sens să se dea vina pe *el* –, dar nimeni nu părea să fi reținut informația.

Cât puteai vedea cu ochii, m-am trezit că mă uitam la o mare zbuciumată de mătuşi. Existau mătuşi înalte, mătuşi scunde, mătuşi durdulii, mătuşi slabe şi o mătuşă care purta o conversație cu o voce joasă şi căreia nimeni nu părea să-i acorde vreo atenție. Mi-a fost dat să aflu mai târziu că aşa obişnuia să facă domnişoara Emmeline, ea fiind mătuşa despre care îmi povestise Năr ăvaşa că era țăcănită. Monologa de la începutul până la sfârşitul fiecărei mese. Shakespeare ar fi plăcut-o.

În capul mesei stătea un tip tinerel, îmbrăcat cu un sacou de seară bine croit, fapt care mă făcea şi mai conştient de tapițeria murdară de pe drum în care fusesem forțat să apar. E. Haddock, probabil. Şedea lângă o fată în alb, atât de evident mezina gloatei, încât am dedus că aici o aveam pe Gertrude a lui Tocătură.

Sorbind-o din ochi, m-am dumirit ce îl apucase pe Tocătură. Fiica baronesei Daphne, văduva răposatului P.B. Winkworth, era subțire, blondă şi plăpândă, într-un contrast zdravăn cu mama ei, pe care acum am identificat-o ca fiind cea din stânga mea, o pugilistă masivă de categorie uşoară

cu o nuanță de Wallace Beery[9] în machiaj. Avea ochii albaştri, dinții ca mărgăritarele şi tot ce trebuie şi în alte privințe. Am fost în stare să urmăresc firul gândurilor lui Tocătură. Potrivit propriei sale declarații, el s-a plimbat împreună cu fata asta printr-o grădină străveche pe înserate, cu păsările cântând toropitor în tufişuri, stelele începând să mijească şi niciun bărbat înzestrat cu spirit n-ar fi putut să facă aşa ceva împreună cu o fată ca asta fără să i se aprindă călcâiele.

Meditam la cele două inimi fragede pe timp de primăvară şi reflectam cu o undă de sentiment deloc nebărbătesc la şansele de a ajunge la un sfârşit fericit, când s-a abordat subiectul concertului.

Până acum, conversația de la masă fusese destul de tehnică, unui străin picat acolo nefiindu-i uşor să-şi pună piciorul pe o proptea. Ştii despre ce vorbesc. O mătuşă zice că a primit o scrisoare de la Emily cu poşta de după-amiază, altă mătuşă zice A zis ceva despre Fred şi Alice, iar prima mătuşă zice Da, totul e în regulă cu Fred şi Alice, pentru că Agnes i-a povestit între timp lui Edith ce i-a zis Jane lui Eleanor. Totul cam misterios.

Dar acum, o mătuşă cu ochelari a zis că s-a întâlnit cu vicarul în seara aia şi că bietul gălbejit scuipa sânge fiindcă nepoata lui, domnişoara Pirbright, a insistat să includă în programul concertului ceea ce a descris ca fiind un scheci umoristic burlesc, interpretat de ofițerul de poliție Dobbs şi de nepotul Agathei Worplesdon, domnul Wooster. Ce era un scheci umoristic burlesc, habar n-avea. Poate ne poți spune tu, Augustus?

Eram nespus de bucuros că am ocazia să rostesc câteva cuvinte, pentru că, în afară de un soi de chicotit afectat la început, nu mai scosesem niciun sunet de când mă alăturasem grupului şi simțeam că venise vremea, de dragul

[9] Actor american (1885–1949).

lui Gussie, să rup tăcerea. Dacă mai continuam mult în acelaşi fel, toată şleahta s-ar fi aşezat la birou ca să-i compună scrisori lui alde Bassett, implorând-o să se gândească de două ori înainte de a-şi încredința fericirea unui mutălău care ar înfunda succesul lunii de miere tulind-o în mijlocul ei pentru a se face călugăr trapist.

— O, categoric, am spus. E o chestie din aia cu Pat şi Mike. Apar doi indivizi cu bărbi verzi, înarmați cu umbrele şi unul din tipi îi zice celuilalt „Cine era doamna cu care te-am văzut pe stradă?", iar al doilea tip îi spune primului „Ai, ai, ai, aia nu era o doamnă, era nevastă-mea". Şi apoi al doilea tip îi arde una-n scăfârlie primului cu umbrela, iar primul tip, ca să nu se lase mai prejos, îi arde una-n cap celuilalt cu umbrela *lui.* Şi astfel trece ziua cea lungă.

N-a mers prea bine. Toată lumea la unison a tras zgomotos aer în piept.

— Foarte vulgar! a spus o mătuşă.

— Extrem de vulgar! a zis alta.

— Dezgustător de vulgar, a spus baroneasa Daphne Winkworth. Dar tipic pentru domnişoara Pirbright să sugereze o asemenea reprezentație la un concert rural.

Celelalte mătuşi n-au zis „Ba bine că nu!" sau „Cam ai dreptate, Daph", însă din atitudinea lor reieşea asta. Aveau buzele țuguiate şi strâmbau din nas. Am început să înțeleg ce voise să spună Tocătură când zisese că muierile astea nu o priveau cu ochi buni pe Nărăvaşa. Stocurile ei zăceau, evident, în depozit, iar piața era slabă.

— Ei bine, mă bucur, a spus mătuşa cu ochelari, că domnul Wooster şi nu tu, Augustus, este cel care se face de râs participând la distracția asta grosolană şi umilitoare. Închipuie-ți ce-ar crede Madeline!

— Madeline nu ți-ar ierta-o niciodată, a spus o mătuşă slabă.

— Draga de Madeline e atât de spirituală, a spus baroneasa Daphne Winkworth.

O gheară înghețată a părut să mă înşface de inimă. Mă simțeam ca un porc din ăla îndrăcit din Biblie care s-a pomenit la două degete de buza prăpastiei, gata-gata să cadă în picaj. Cu greu o să-ți vină să crezi, dar nici prin cap nu mi-a trecut că Madeline Bassett, aflând că iubitul ei umblă de colo-colo cu o barbă verde, trăgându-le o chelfăneală cu umbrele polițiştilor, s-ar revolta până-n străfundul sufletului. Păi, pe toți dracii, logodna n-ar mai ține niciun minut după ce-ar prinde de veste. Nu poți avea niciodată prea mare grijă să nu ațâți fetele astea romantice pline de idealuri mărețe. Un Gussie cu barbă verde ar nimeri-o aproape la fel de prost ca un Gussie la răcoare.

Mă durea să-mi dau demisia, pentru că mă aşteptasem să am un succes senzațional, dar pot să recunosc când o fac de oaie. M-am hotărât ca a doua zi devreme, în lumina strălucitoare a dimineții, să-i trimit un mesaj Nărăvaşei că Bertram a ieşit din schemă şi că va trebui să apeleze la serviciile altui artist pentru rolul lui Pat.

— Din ce-am auzit despre domnul Wooster, a zis o mătuşă cu un nas coroiat, continuând subiectul, genul ăsta de farsă vulgară o să i se potrivească de minune. Apropo, unde *este* domnul Wooster?

— Da, s-a băgat în vorbă mătuşa cu ochelari. Ar fi trebuit să ajungă azi după-amiază şi nici măcar n-a trimis o telegramă.

— Probabil că e un tânăr foarte excentric, a spus o a treia mătuşă, căreia i-ar fi prins bine un tratament cosmetic ca lumea.

Baroneasa Daphne a preluat comanda conversației, aidoma unei directoare de şcoală la o şedință cu subalternii săi.

— „Excentric”, a spus ea, e un termen prea blând. Se pare că e complet iresponsabil. Agatha mi-a spus că uneori o aduce la disperare. Zicea că deseori se întreabă dacă n-ar fi cel mai bine să-l interneze în vreun sanatoriu.

Îți poți închipui ce sentimente îl năpădiseră pe Bertram aflând că ruda lui de sânge avea obiceiul să-l facă albie de porci într-o asemenea manieră. Nu pretinzi prea multe când vine vorba de recunoştinţă, bineînțeles, dar când intri la mari cheltuieli şi te deranjezi să-l duci pe fiul unei mătuşi la teatru, eşti îndreptățit, cred, să te aştepți de la ea să se comporte ca o mătuşă al cărui fiu e dus la teatru – să te aştepți, cu alte cuvinte, să manifeste niscaiva sentimente onorabile şi un grăunte de spirit de genul trăieşte şi lasă-i şi pe alții să trăiască. Simți o durere mai ascuțită decât muşcătura unui colț de viperă, îmi amintesc că a spus odată Jeeves, când ai un copil nerecunoscător, şi nu-i cu niciun afurisit de dram mai bine să ai o mătuşă nerecunoscătoare.

M-am înroşit intens şi mi-aş fi golit paharul, dacă ar fi conținut vreun lichid înviorător. Dar nu conținea. Şampania dintr-o producție viticolă robustă curgea şiroaie în altă parte. Unchiul Charlie îşi anchiloza încheietura tot turnând licoarea, dar eu, din respect pentru gusturile bine cunoscute ale lui Gussie, fusesem servit cu băutura aia obscenă care se prepară punând o jumătate de portocală în storcător şi apăsând.

— Se pare, a continuat baroneasa Daphne cu o voce glacială şi dezaprobatoare, pe care în zilele de odinioară o folosea când le muştruluia pe Maud sau pe Béatrice fiindcă fumau prin tufişuri, că năzbâtiile lui nu se mai termină. Nu demult a fost arestat şi amendat fiindcă a furat un chipiu de polițist în Piccadilly.

Aici o puteam pune la punct şi am procedat întocmai.

— Asta, am explicat, a fost o scăpare nefericită. Când şterpeleşti un chipiu de polițist, aşa cum fără îndoială că nu-i nevoie să vă spun, e important ca, înainte să-l ridici, să-i dai un bobârnac în față pentru a detaşa şnurul de bărbia ofițerului. Asta a omis Wooster să facă, cu consecințele pe care le-ați descris. Dar cred că trebuie să luați în considerare faptul că incidentul a avut loc târzior în noaptea întrecerilor

de Canotaj, când cei mai buni nu sunt chiar în formă. Totuşi, oricum ar fi, am spus, sesizând cu iuţeală că nu câştigasem simpatia auditoriului şi schimbând cu abilitate subiectul, mă întreb dacă o ştiţi pe aia cu dansatoarea de striptease şi puricele acrobat. Sau mai bine, nu, nu aia, am zis, amintindu-mi că acea *conte*[10] nu prea era potrivită pentru urechile sexului mai blând şi pentru prichindei. Pe cea despre doi bărbaţi într-un tren. E veche, bineînţeles, aşa că opriţi-mă dacă aţi mai auzit-o.

— Te rog, continuă, Augustus.

— E despre doi bărbaţi surzi în tren.

— Sora mea, Charlotte, are ghinionul să fie surdă. E o boală gravă.

Mătuşa slabă s-a aplecat peste masă.

— Ce spune?

— Augustus ne spune o istorioară, Charlotte. Te rog, continuă, Augustus.

Păi, bineînţeles, asta a mai stins puţintel din înfocarea mea, pentru că ultimul lucru pe care-l vrea cineva e să râdă zgomotos şi grosolan pe seama infirmităţilor fizice ale unei domnişoare, dar acum era prea târziu să mulţumesc publicului printr-o plecăciune şi să cobor de pe scenă, aşa că mi-am încercat puterile.

— Ei bine, erau doi tipi surzi în tren, nu-i aşa, şi trenul s-a oprit la Wembley, iar unul din ei s-a uitat pe fereastră şi a spus „Aici e Wembley”, iar celălalt a zis „Credeam că e joi” şi primul a replicat „Da, şi mie”[11].

N-aveam prea multe speranţe. Chiar de la început mi s-a părut că mi se şopteşte la ureche Vezi c-o s-o zbârceşti. Eu am râs din toată inima, dar am fost singurul. La faza la care mătuşile ar fi trebuit să se tăvălească pe scaune la unison, s-a aşternut doar o tăcere cam oribilă, ca a unor îndoliaţi în

[10] Povestire (fr.).

[11] Două jocuri de cuvinte: Wembley – *Wednesday* (miercuri) şi *Thursday (joi) – thirsty (I'm thirsty* – Mi-e sete) (engl.).

jurul mortului, ruptă de mătuşa Charlotte, care a întrebat ce spusesem.

Aş fi fost la fel de încântat s-o las cu totul baltă, dar mătuşa durdulie i-a vorbit la ureche, pronunțând lent şi răspicat silabele.

— Augustus ne spunea o povestire despre doi bărbați într-un tren. Unul din ei a zis „Azi e miercuri”, iar celălalt a spus „Credeam că e joi” şi primul bărbat a zis „Da, şi eu”.

— A, a făcut mătuşa Charlotte şi presupun că asta a cam rezumat totul.

Puțin după aia, terminând de halit şi pilit, muierile s-au ridicat în picioare şi au mărşăluit una după alta afară din cameră. Baroneasa Daphne i-a spus lui Esmond Haddock să nu întârzie prea mult cu vinul porto şi a şters-o. Unchiul Charlie a adus carafa şi a şters-o şi el. Iar Esmond Haddock şi cu mine am rămas singuri, mandea întrebându-se câte şanse avea să primească vreo două păhărele.

M-am îndreptat spre capul mesei, lingându-mă pe buze.

6

Esmond Haddock, văzut de aproape, se potrivea perfect descrierii lui Tocătură, cum că era un zeu grec şi puteam să înțeleg foarte bine nelinişstea unui tânăr amorez care îşi vede fata în primejdie de a fi mânată în grădini de trandafiri de unul ca el. Era un tip chipeş, cu o ținută dreaptă – acum stătea jos, bineînțeles, dar înțelegi ce vreau să spun – şi lat în spate, de vreo treizeci de ani, cu trăsături din alea care cred, deşi trebuie să mă consult cu Jeeves, că sunt cunoscute sub numele de byroniene. Arăta ca o combinație între un poet şi un luptător în ring.

Nu te-ar fi surprins să afli că Esmond Haddock era autorul unei serii de sonete de tipul ăla emoționant şi savuros care făcuseră din el un idol în Bloomsbury, fiindcă

avea aerul unui bărbat care poate rima „amor” cu „cocor” la fel de bine ca oricare altul. Nu te-ar fi mirat nici dacă ți s-ar fi adus la cunoştință că a doborât un bou dintr-o singură lovitură. Ai fi crezut pur şi simplu că boul fusese tare fraier să intre în dispută cu un individ care posedă asemenea pectorali.

Nu, extraordinar era că supraomul ăsta avea obiceiul, conform declarației martorului Năr ăvaşa, să se târască în fața mătuşilor lui. Dacă n-ar fi fost mărturia Năr ăvaşei, aş fi spus, uitându-mă la el, că acolo se găsea un nepot capabil să înfrunte şi cea mai feroce mătuşă, făcând-o să-i spună „unchiule”. Nu c-ai putea să-ți dai seama vreodată, bineînțeles, doar după aparențe. Mulți tipi care par a fi masculi dominanți şi s-au fotografiat fumând o pipă se chircesc ca o hârtie indigo când se confruntă cu o rubedenie din asta.

S-a servit din vinul porto şi a urmat o tăcere temporară, aşa cum des se întâmplă când doi bărbați puternici, care n-au fost prezentați formal unul altuia, se află între patru ochi. Lucra tacticos la paharul lui, în vreme ce eu continuam să-mi ațintesc privirea holbată pe carafă. Era o carafă din aia supradimensionată, plină ochi.

A sorbit cu nădejde din băutură un oareşce timp înainte de a începe conversația. Avea o atitudine distrată, iar eu am căpătat impresia că gândea profund. Numaidecât a glăsuit.

— Hei, a spus el cu o voce stranie şi năucă. Povestirea aia a ta.

— O, da?

— Despre indivizii din tren.

— Mda.

— Am fost cam neatent când o spuneai şi cred că, poate, am pierdut poanta. Din câte-am înțeles, erau doi bărbați într-un tren care s-a oprit într-o stație.

— Aşa e.

— Şi unul din ei a spus „Aici e Woking”, iar celălalt ins a

zis „Mi-e sete”. Aşa era?

— Nu chiar. Trenul s-a oprit la Wembley, iar tipul a zis că credea că e joi.

— Era joi?

— Nu, nu, indivizii ăştia erau surzi, vezi tu. Deci când primul tip a spus „Aici e Woking”, al doilea tip, crezând că zisese „miercuri” a zis „Şi mie”. Adică...

— Înţeleg. Da, foarte amuzant, a spus Esmond Haddock.

Şi-a umplut din nou paharul şi cred că, în timp ce o făcea, probabil mi-a remarcat expresia crispată şi ţeapănă de pe chip – cam ca aceea a unui lup înfometat care îl măsoară din cap până-n picioare pe un ţăran rus – fiindcă a tresărit, de parcă şi-ar fi dat seama că fusese neatent.

— Hei, presupun că n-are rost să-ţi ofer din ăsta.

Am crezut că discuţia de la masă n-ar fi putut să ia o întorsătură mai satisfăcătoare.

— Păi, ca să vezi, am spus, nu m-ar deranja să încerc puţin. Aşa, ca experienţă. E whisky sau vin de Bordeaux sau altceva, nu-i aşa?

— Vin porto. S-ar putea să nu-ţi placă.

— O, ba cred că da.

Şi o clipă mai târziu mă aflam în postura de a declara că îmi place. Era un vin vechi şi foarte fin de Porto, savuros şi cu o aromă pătrunzătoare, şi, deşi partea bună a sinelui meu îmi spunea că ar trebui băut pe îndelete, am dat pe gât paharul dintr-o înghiţitură.

— E bun, am spus.

— S-ar presupune că e deosebit. Mai vrei?

— Mersi.

— Îmi mai pun şi eu unul, a zis. Găsesc că ai nevoie de multă încurajare în vremurile de azi. Cunoşti expresia „Trăim vremuri care pun la grea încercare sufletele oamenilor”?

— N-am mai auzit-o. Tu ai inventat-o?

— Nu, am auzit-o pe undeva.

— E foarte inteligentă.

— Da, categoric. Încă unul?

— Mersi.

— Îmi mai torn şi eu. Să-ți spun ceva?

— Te rog.

Mi-am aplecat urechea îmbiindu-l. Trei pocale cu licoarea corespunzătoare mă umpluseră cu o afecțiune înflăcărată pentru omul ăsta. Nu-mi puteam aminti când îmi plăcuse de cineva mai mult de la prima întâlnire şi, dacă voia să-mi vorbească despre necazurile lui, eram gata să-l ascult la fel de atent ca orice barman pe un client vechi şi valoros.

— Motivul pentru care am pomenit de vremurile care pun la grea încercare sufletele oamenilor este că şi eu mă confrunt chiar acum cu nişte vremuri identice. Am sufletul torturat. Mai vrei porto?

— Mersi. Cred că licoarea asta devine din ce în ce mai bună pe măsură ce o bei. De ce ai sufletul torturat, Esmond? Nu te superi că-ți zic Esmond, nu?

— Prefer să-mi spui aşa. O să-ți zic Gussie.

Asta, bineînțeles, m-a trăsnit ca un şoc neplăcut, căci în mintea mea Gussie era pe ultimul loc în materie de nume. Dar mi-am dat repede seama că în rolul pe care mi-l asumasem trebuia să mă pregătesc să accept şi răul, nu numai binele. Ne-am golit paharele, iar Esmond Haddock le-a umplut din nou. O gazdă princiară, mi s-a părut mie.

— Esmond, am spus, mi se pare că eşti o gazdă princiară.

— Mulțumesc, Gussie, a replicat. Şi tu eşti un oaspete princiar. Dar mă întrebai de ce am sufletul torturat. O să-ți spun, Gussie. Trebuie să încep prin a-ți zice că îmi place fața ta.

Am spus că şi mie îmi place a lui.

— Ai o față cinstită. Am spus că şi el.

— Dintr-o privire îmi dau seama că eşti demn de încredere. Cu asta vreau să spun că pot avea încredere în tine.

— Mda.

— Dacă n-aş putea, n-aş avea, dacă înțelegi ce vreau să zic. Pentru că lucrul pe care vreau să ți-l spun trebuie să rămână între noi, Gussie.

— Niciun centimetru mai departe, Esmond.

— Ei bine, atunci, motivul pentru care am sufletul torturat este că iubesc o fată din fiecare fibră a ființei mele, iar ea m-a refuzat categoric. De-ajuns să tortureze sufletul oricui, nu?

— Aşa aş crede.

— Numele ei... Dar evident că nu pot spune niciun nume.

— Bineînțeles că nu.

— Nu se cade.

— Deloc.

— Aşa că o să zic doar că numele ei e Cora Pirbright. Nărăvaşa pentru prieteni. N-o cunoşti, bineînțeles. Îmi amintesc că atunci când i-am spus că vii aici, a zis că a auzit de la prieteni comuni că eşti o ciudățenie a naturii de primă clasă şi, practic, țicnit, dar că nu te cunoaşte, însă tu probabil că o ştii de pe ecran. Numele ei profesional e Cora Starr. Ai văzut-o?

— O, categoric.

— Un înger sub formă umană, nu crezi?

— Indubitabil.

— Asta era şi părerea mea, Gussie. M-am îndrăgostit de ea cu mult înainte s-o cunosc personal. Am văzut-o adesea în filme la Basingstoke. Iar când bătrânul Pirbright, vicarul de aici, a menționat că nepoata lui vine să preia rolul de amfitrioană şi că abia s-a întors de la Hollywood, eu am spus „Nu zău? Cine e?" şi el a zis „Cora Starr", m-am zăpăcit de-a binelea, Gussie.

— Nu mă îndoiesc, Esmond. Continuă. Într-un mod ciudat, mi-ai stârnit interesul.

— Păi, a venit. Bătrânul Pirbright a făcut prezentările. Privirile ni s-au întâlnit.

— Bineînțeles, e normal.

— Şi n-au trecut nici două zile, că am vorbit despre asta şi am căzut de acord că suntem suflete-pereche.

— Iar apoi ți-a trântit refuzul?

— Iar apoi mi-a trântit refuzul. Dar ține bine minte, Gussie. Chiar dacă mi-a trântit refuzul, ea e încă steaua călăuzitoare a vieții mele. Mătuşile mele... încă puțin porto?

— Mersi.

— Mătuşile mele, Gussie, or să încerce să-ți toarne gogoşi cum că o iubesc pe verişoară-mea, Gertrude. Nu crede nicio vorbuliță. Îți spun eu cum a apărut greşeala asta. Curând după ce Nărăvaşa mi-a făcut vânt, m-am dus la cinema în Basingstoke şi în filmul care rula era un tip care fusese respins de o fată şi, pentru a o face să reflecteze puțin şi să se răzgândească, a început să-i dea târcoale altei fete.

— Ca s-o facă geloasă?

— Exact. M-am gândit că e o idee deşteaptă.

— Foarte deşteaptă.

— Şi mi-a dat prin cap că, dacă încep să-i dau târcoale Gertrudei, asta ar putea-o face pe Nărăvaşa să se răzgândească. Aşa că i-am dat târcoale.

— Înțeleg. Cam riscant, nu-i aşa?

— Riscant?

— Dacă întreci măsura şi devii prea seducător? Adică să-i frângi inima.

— Nărăvaşei?

— Nu, inima verişoarei tale, Gertrude.

— O, nu-i o problemă. E îndrăgostită de fratele Nărăvaşei. Nicio şansă să-i frâng inima Gertrudei. Am putea bea pentru succesul stratagemei mele, ce zici, Gussie?

— O idee excelentă, Esmond.

Eram, aşa cum îți poți închipui, profund încurajat. Asta însemna că amenințarea sumbră a lui Esmond Haddock pierise din viața lui Tocătură. Nu mai avea de ce să-şi facă griji în privința grădinii aleia de trandafiri. Poți să-i dai drumul lui Esmond Haddock în grădini de trandafiri

împreună cu Gertrude Winkworth cu orele şi nu se întâmplă nimic. Mi-am ridicat paharul şi l-am golit în cinstea fericirii lui Tocătură. Dacă o lacrimă mi se furişase în ochi sau nu, n-aş putea spune, dar aş crede că e foarte probabil.

Era păcat, bineînțeles, că, întrucât se presupunea că n-o cunosc pe Nărăvaşa, nu puteam să-l animez pe Esmond Haddock şi să-i aduc soarele vâjâind înapoi în viața lui, povestindu-i ce îmi zisese ea – că încă îl mai iubeşte. Tot ce puteam face era să stărui să nu-şi piardă speranța, iar el a spus că nici vorbă să-şi fi pierdut speranța.

— Şi să-ți spun de ce nu mi-am pierdut speranța, Gussie. Ieri s-a petrecut o chestie foarte importantă. A venit la mine şi m-a rugat să interpretez un cântec la blestematul ăla de concert pe care îl organizează. Păi, bineînțeles, nu era un lucru pe care m-aş fi dat peste cap să-l fac, dacă circumstanțele ar fi fost diferite. N-am mai cântat niciodată la vreun concert rural. Dar tu?

— A, mda. Deseori.

— O corvoadă îngrozitoare, nu-i aşa?

— A, nu. Mi-a plăcut. Nu zic că totul a fost mirific din punctul de vedere al publicului, dar eu m-am distrat pe cinste. Ai emoții când te gândeşti la asta, nu-i aşa, Esmond?

— Sunt momente, Gussie, când mă podideşte o transpirație rece gândindu-mă la ce mă aşteaptă. Dar după aia îmi spun că sunt tânărul moşier, destul de popular prin partea locului, aşa încât probabil o să ies cu bine din asta.

— Aşa te vreau.

— Dar te întrebi de ce am spus că e important că a venit la mine şi m-a rugat să cânt un cântec la concertul ăla scârbos. Îți zic. Mi se pare o dovadă clară că încă mai simte afecțiune față de mine. Păi, adică, dacă n-ar fi aşa, ar fi venit ea oare să mă roage să cânt la concerte? Mizez totul pe cântecul ăla, Gussie. Nărăvaşa e o fată emotivă şi, când o să audă cum mă ovaționează publicul şi cere un bis, n-o s-o lase rece. O să se topească. O să se înduioşeze. Nu m-ar mira

dacă ar spune „O, Esmond!” şi s-ar arunca în braţele mele. Asta, bineînţeles, dacă n-or să mă huiduiască.

— N-or să te huiduiască.

— Crezi că nu?

— Nicio şansă. O să-i ungi pe suflet.

— Eşti o adevărată alinare, Gussie.

— Încerc să fiu, Esmond. Ce-ai de gând să cânţi? *Cântecul de nuntă al arendaşului!*

— Nu, unul scris de mătuşa mea, Charlotte, pe muzica mătuşii mele, Myrtle.

Mi-am ţuguiat buzele. Asta nu suna prea bine. Nimic din ce văzusem la mătuşa Charlotte nu-mi dăduse impresia că focul divin mocnea înlăuntrul ei. N-ar trebui să fie condamnată înainte de a fi auzită, bineînţeles, dar eram gata să pun pariu că orice ar fi ieşit din tocul ei ar fi fost mai degrabă jalnic.

— Hei, a exclamat Esmond Haddock, fulgerat de o idee, te deranjează dacă ţi-l cânt chiar acum?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult.

— Poate în afară de încă un strop de porto?

— Poate în afară de asta. Mersi. Esmond Haddock şi-a băut până la fund paharul.

— Nu-ţi spun şi versurile. Sunt doar o mare gargară despre soarele care e în înaltul cerului, iar dimineaţa e senină şi mirifică şi aşa mai departe.

— Mda.

— Refrenul face toţi banii. Începe aşa.

A adoptat expresia gravă şi concentrată a unui broscoi îmbuibat şi şi-a dat drumul.

— Alo, alo, alo, alo... Am ridicat o mână.

— O clipă. Ce făceai? Dai un telefon?

— Nu, e un cântec de vânătoare.

— Aha, un cântec de vânătoare? înţeleg. Credeam că e o chestie din aia cu „O să-mi sun iubita”. S-a făcut.

A continuat.

— Alo, alo, alo, alo!

Hai la vânătoare, şo, pam pam Hai la vânătoare, şo, Gussie. Am ridicat iarăşi mâna.

— Nu-mi place asta.

— Ce anume?

— „Pam pam”-ul ăla.

— A, ăsta e doar acompaniamentul.

— Şi nu-mi place nici „Gussie” ăla. Te face de râs.

— Am spus „Gussie”?

— Da. Ai spus „Hai la vânătoare, şo, pam pam, hai la vânătoare, şo, Gussie”.

— A fost doar o scăpare.

— Nu e în text?

— Nu, nu e în text.

— Eu aş da naibii partea asta.

— Aşa o să fac. Să continuu?

— Te rog.

— Unde-am rămas?

— Mai bine-ai lua-o de la început.

— Bine. Încă un pic de porto?

— Doar o picătură, poate.

— Păi, atunci, luând-o iar de la început şi sărind ca mai înainte peste toată chestia cu soarele-e-în-înaltul-cerului, „Alo, alo, alo, alo! Hai la vânătoare, şo, pam pam, hai la vânătoare, şo. Astăzi e măreaţa zi, fie ce-o fi, hai la vânătoare, şo «.

Am început să-mi dau seama că avusesem dreptate în privinţa lui Charlotte. Asta nu mergea deloc. Tânăr moşier sau ne-tânăr moşier, un cântăreţ care ar interpreta o asemenea chestie la concertul din sat ar căuta-o pur şi simplu cu lumânarea.

— Nu merge, am zis.

— Nu merge?

— Păi, gândeşte-te şi tu. Începi cu „Hai la vânătoare, şo, hai la vânătoare, şo” şi apoi, exact când auditoriul aşteaptă

cu înfrigurare poanta, tu repeți hai la vânătoare, şo. Or să se simtă dezamăgiți.

— Crezi asta, Gussie?

— Sunt convins, Esmond.

— Şi atunci ce mă sfătuieşti?

Am meditat o clipă.

— Încearcă aşa, am spus. „Alo, alo, alo, alo! Hai la vânătoare, şo, flăcăi, hai la vânătoare, şo, plesniți-vă peste țurloi, urmăriți-l pe vulpoi, căsăpiți-l pe zgâmboi."

— Hei, asta-i bună!

— Mai energică, aş spune.

— Mult mai energică.

— Şi cum continui de aici?

A trecut încă o dată la expresia aia de broscoi îmbuibat.

— „Ah, ascultă goarna şugubeață
Prin mărăcini şi prin verdeață
Într-o voioasă dimineață
Hai la vânătoare, şo."

Am chibzuit la toate acestea.

— Rămân primele două versuri, am spus. „Goarnă şugubeață". „Mărăcini şi verdeață". Nu-i rău deloc. Aşa mai zic şi eu, Charlotte, mereu am ştiut că e ceva de capul tău! Dar nu sfârşitul.

— Nu-ți place?

— Slăbuț. Foarte slăbuț. Nu ştiu ce fel de spectatori aveți la King's Deverill, dar dacă sunt ca gangsterii nebărbieriți din spatele ultimului rând de scaune pe care i-am văzut la toate concertele rurale la care am luat parte, tu pur şi simplu îi inviți să huiduiască şi să scoată nişte sunete de parcă ar sfâşia stambă. Nu, trebuie să găsim ceva mai bun. Mogâldeață... şugubeață... paiață... agață... Ha! am exclamat, întinzându-mă după carafă. Cred că am găsit. „Ah, ascultă goarna şugubeață! Prin mărăcini şi prin verdeață trecem la trap deşi tolbele ni se agață! Oho! Oho! Oho!"

Mă aşteptam mai mult sau mai puțin ca asta să-l facă

praf şi aşa s-a şi întâmplat. Preț de-o clipă a rămas mut de admirație, apoi a zis că a însufleţit toată chestia şi că nici n-are cuvinte să-mi mulțumească.

— E nemaipomenit!

— Speram să-ți placă.

— Cum îți vin în minte chestiile astea?

— O, aşa, pur şi simplu.

— Am putea să revizuim versiunea oficială, bătrâne, vrei?

— Nicicând nu-i mai bine ca acum, dragul meu.

E curios cum, privind în urmă, poți aproape întotdeauna să ocheşti unde ai dat-o în bară cu vreo băută sau vreo ispravă. Să luăm frântura asta de cântare obştească a noastră, de exemplu. Pentru a insufla un picuț de zvâc chestiei, m-am cocoțat pe scaun şi am fluturat carafa ca pe o baghetă, iar asta, acum îmi dau seama, a fost o greşeală. I-a priit de minune compoziției, dar înclina să producă o impresie falsă în mintea unui observator, evocându-i imaginea unei beții festive.

Iar dacă ai de gând să zici că în acea împrejurare nu exista niciun observator, o să-ți răspund placid că te înşeli. Tocmai trecusem de „mărăcini şi verdeață" şi ne îndreptam vertiginos spre finalul înflăcărat, când o voce a glăsuit în spatele nostru.

A spus:

— Ei bine!

Bineînțeles, există multe feluri de a zice „Ei bine!" Oratorul care era pe scenă în clipa aceea – baroneasa Daphne Winkworth – a zis-o oareşcum în maniera reginei sclifosite a monarhului Babilonului, căreia i s-a întâmplat să treacă prin sala de festinuri exact când orgia babiloniană începea să se-ncingă.

— *Ei bine,* a spus ea.

Bineînțeles, ce îmi spusese Nărăvaşa despre obsesia lui Esmond Haddock față de mătuşile sale ar fi trebuit să mă pună în gardă, dar trebuie să zic că am fost zguduit de felul

cum s-a purtat el acum. S-a purtat ca un vierme laş. Probabil încurajat de faptul că mă suisem pe scaun, el se cățărase pe masă şi folosea o banană pe post de cravaşă, iar acum s-a prăbuşit aidoma unui sac împăciuitor de cărbuni, cu o atitudine atât de turtită şi slugarnică, încât aproape că nu puteam suporta să mă uit la el.

— Nu-i nimic, mătuşă Daphne!

— Ei, nu zău?

— Repetam. Ştii tu, pentru concert. Mai e atât de puțin timp până la concert, că n-avem nicio clipă de pierdut.

— O? Ei bine, te aşteptam în sufragerie.

— Da, mătuşă Daphne.

— Gertrude te aşteaptă să joace table cu tine.

— Da, mătuşă Daphne.

— Dacă te simți în stare să joci table.

— O, da, mătuşă Daphne.

A ieşit pe nesimțite din cameră, cu capul în pământ, şi tocmai eram pe cale să-l urmez, când bătrâna pacoste m-a reținut cu un gest imperativ. Se putea remarca la ea o pronunțată sporire a asemănării cu Wallace Beery şi mi-a trecut prin cap că viața pentru păpuşicile ghinioniste care se potcoviseră cu Winkworth asta pe post de directoare trebuie să fi fost ca un sejur de şase săptămâni pe Insula Diavolului. Înainte de a face cunoştință cu ea, mereu fusesem de părere că rev. Aubrey Upjohn era cea mai bună versiune a căpitanului Bligh[12] de pe *Bounty* pe care o furnizaseră până în prezent instituțiile de învățământ, dar acum îmi dădeam seama că, în comparație cu bătrâna Daphne cea Belicoasă, tipul ăsta era doar un țânc începător.

— Augustus, în seara asta ai adus cu tine un câine mare şi brutal? a vrut ea să ştie.

Când spun că pentru o clipă nimic nu s-a clintit în mine,

[12] Amiral englez (1754–1817) pe al cărui vas, Bounty, s-a petrecut o vestită revoltă a echipajului.

asta arată în ce hal mă afectaseră iureşul şi vârtejul de evenimente din Deverill Hall.

— Un câine?

— Silversmith spune că îți aparține.

— O, a, am făcut, memoria revenindu-mi pe tronul ei. Da, da, da, bineînțeles. Da, sigur. Adică Sam Goldwyn. Dar nu-i al meu. Îi aparține Nărăvaşei.

— *Cui?*

— Nărăvaşei Pirbright. M-a rugat să-l găzduiesc eu o zi sau două.

La auzul numelui Nărăvaşei, aşa cum se întâmplase şi la cină, a tras aer în piept şi a fornăit scurt şi poruncitor. Nu începea îndoială că, la Deverill Hall, popularitatea fetei era la pământ.

— Domnişoara Pirbright e prietenă bună cu tine?

— O, categoric, am spus, amintindu-mi prea târziu că asta se potrivea prea puțin cu ce îi spusese Nărăvaşa lui Esmond Haddock. Eram bucuros că nu se mai găsea printre noi. A avut niscaiva reținеri să-l aducă pe animal la unchiul ei fără a se osteni să-l pregătească sufleteşte în prealabil, căci, aparent, el nu se prea dă în vânt după câini, aşa că mi l-a lăsat mie. E la grajduri.

— Nu e la grajduri.

— Atunci Silversmith m-a luat peste picior. A zis că pune pe cineva să-l ducă acolo.

— A pus pe cineva să-l ducă acolo, dar s-a dezlegat şi adineauri s-a năpustit în sufragerie ca un descreierat.

Mi-am dat seama că aici se cereau niscaiva vorbe liniştitoare.

— Sam Goldwyn nu-i țicnit, am asigurat-o. N-aş zice că are o minte strălucită, dar e perfect stăpân pe sine. *In re*[13] acest incident, câinele s-a năpustit în sufragerie fiindcă a crezut că sunt acolo. Nutreşte o pasiune arzătoare pentru

[13] Referitor la (lat.).

mine şi fiecare minut pe care nu-l petrece în compania mea i se pare pierdut. Fără îndoială că primul lucru pe care l-a făcut după ce s-a văzut legat la grajduri a fost să înceapă să roadă sfoara pentru a se elibera şi a veni în căutarea mea. Foarte emoţionant.

Atitudinea ei sugera că nu i se părea deloc emoţionant. În ochi îi licărea un sentiment anti-Sam.

— Ei bine, a fost teribil de neplăcut. Am lăsat uşile de sticlă deschise, pentru că e o seară atât de caldă şi, dintr-o dată, bruta asta respingătoare a intrat în goană. Sora mea, Charlotte, a suferit un şoc nervos, din care cu greu o să-şi revină. Animalul i-a sărit în cârcă şi a fugărit-o prin toată camera.

Nu mi-am exprimat gândurile cu voce tare, fiindcă, dacă noi, Wooster-ii, avem o calitate anume, atunci aceasta e tactul, dar mi-a trecut prin cap că asta venise mai mult sau mai puţin ca o pedeapsă pentru Charlotte, fiindcă scrisese toată chestia aia cu Alo-alo-alo-alo! Hai la vânătoare, şo, iar data viitoare când ia tocul în mână, să-i fie învăţătură de minte. Acum se găsea în ipostaza de a putea vedea lucrurile şi din punctul de vedere al vulpii.

— Iar când am sunat după Silversmith, lighioana l-a muşcat.

Trebuie să mărturisesc că am simţit un fior de admiraţie auzind aceste cuvinte. „Eşti un bărbat mai destoinic decât mine, Gunga Din”, am fost eu cât pe-aci să spun. Eu nu l-aş fi muşcat pe Silversmith nici pentru a-i face plăcere unei bunici muribunde.

— Îmi pare îngrozitor de rău, am zis. Aş putea să vă ajut cu ceva?

— Nu, mulţumesc.

— Am o influenţă considerabilă asupra câinelui. Aş putea reuşi să-l înduplec să-şi termine munca pe ziua de azi şi să se ducă la grajduri pentru a-şi face cele opt ore de somn.

— Nu este nevoie. Silversmith a izbutit să biruie animalul

şi să-l încuie într-un dulap. Acum, întrucât mi-ai zis că locul lui e în casa parohială, o să-l trimit de îndată acolo.

— Îl duc eu, bine?

— Te rog, nu te obosi. Cred că ar fi mai bine să te duci direct la culcare.

Asta mi s-a părut cea mai admirabilă sugestie. Din clipa când muierile au şters-o de la masă, cugetasem cu oareşce teamă la seara tihnită în familie care o să înceapă de îndată ce Esmond şi cu mine terminam vinul porto. Ştii cum sunt serile astea tihnite în familie în casele de la ţară, când personalul anturajului e predominant feminin. Te înghesuie prin colţuri şi îţi arată albume cu fotografii. Ţi se cântă melodii populare. Te trezeşti că-ţi cade capul aidoma unui crin pe tulpină şi trebuie să revii cu o smucitură la poziţia iniţială cu preţul unui efort care pune la încercare vigoarea şubredă a celor mai mulţi. Mult, mult mai bine să mă retrag în dormitorul meu acum, mai ales că ardeam de nerăbdare să intru în legătură cu Jeeves, care trebuia să fi sosit de mult pe-aci cu trenul şi cu bagajele mai grele.

Nu spun că vorbele femeii ăsteia, cu aluzia lor subînţeleasă că eram afumat până-n gât, nu mă răniseră. Evident, era de părere că, dacă mi s-ar da drumul prin sufragerii, aş începe imediat să creez o atmosferă ce amintea de bodegile cu vedere la mare după sosirea Flotei în port. Dar Wooster-ii sunt eminamente imparţiali, iar eu n-am condamnat-o pentru opinia asta. Puteam să-mi cam dau seama că, atunci când intri într-o sufragerie şi găseşti un oaspete care ţopăie de colo-colo pe un scaun, cu o carafă în mână, cântând Alo, alo, alo, alo, hai la vânătoare, şo, flăcăi, hai la vânătoare, şo, ai toate motivele să te gândeşti la anumite chestii.

— Chiar mă simt puţin obosit de pe drum, am zis.

— Silversmith o să te conducă în camera ta, a replicat ea şi am sesizat că unchiul Charlie se afla în mijlocul nostru. Nu îl văzusem şi nici nu-l auzisem când sosise. Asemenea lui

Jeeves, apăruse pe tăcute din vid. Fără doar şi poate, lucrurile astea sunt ereditare.

— Silversmith.

— Doamnă?

— Condu-l pe domnul Fink-Nottle până în camera lui, a zis baroneasa Daphne, deşi îmi puteam da seama că mai degrabă „ajută-l” i se părea *le mot juste.*

— Prea bine, doamnă.

Am observat că omul şchiopăta uşor, părând să sugereze că Sam Goldwyn se cuplase cu gamba lui, dar m-am abţinut să cercetez şi să pun întrebări, dându-mi seama că subiectul, ca şi gamba, ar putea fi unul dureros. L-am urmat pe scară în sus până la o încăpere cu toate cele necesare şi i-am urat o noapte bună şi veselă.

— A, Silversmith, am spus.

— Domnule?

— Omul meu a ajuns?

— Da, domnule.

— Ai putea să mi-l trimiţi?

— Prea bine, domnule.

S-a retras şi, câteva minute mai târziu, pe uşă a intrat o siluetă familiară.

Dar nu era silueta familiară a lui Jeeves. Era silueta familiară a lui Claude Cattermole Pirbright.

7

Păi, presupun că, dacă aş fi fost un nobil din Evul Mediu – cineva ca Childe Roland, de exemplu –, în zilele când nu puteai azvârli cu o cărămidă fără să pocneşti un magician sau un vrăjitor, iar oamenii se preschimbau mereu în altceva, nici nu m-aş fi sinchisit de asta. Aş fi spus doar „A, deci Jeeves a fost supus unei vrăji şi s-a transformat în Tocătură, nu-i aşa? Nasol. Totuşi aşa e viaţa” şi aş fi

continuat fără să-mi pese, cerându-mi pipa, pocalul şi scripcarul.

Dar în ziua de azi, ai tendința să-ți pierzi atitudinea asta degajată şi mi-aş minți intenționat auditoriul dacă aş spune că nu m-a zguduit. M-am holbat la individ, cu ochii ieşindu-mi din orbitele strămoşeşti, ca ai unui melc, şi bâțâindu-se încoace şi-ncolo pe tijele lor.

— Tocătură! am chelălăit eu.

Şi-a bălăngănit capul încruntându-se, aidoma unui conspirator, când un tovarăş-conspirator a făcut o gafă.

— Meadowes, m-a corectat el.

— Cum adică Meadowes?

— Aşa mă cheamă câtă vreme sunt în serviciul tău. Sunt servitorul tău.

Mi-a trăsnit prin cap o explicație. Am menționat deja că porto-ul pe care îl înghițisem într-o cantitate probabil nițeluş prea generoasă, în compania lui Esmond Haddock, era vechi, fin şi foarte savuros. Acum mi-a trăsnit prin cap că fusese probabil mult mai tare decât bănuisem eu şi că baroneasa Daphne Winkworth avusese întru totul dreptate când presupusese că eram matol. Şi tocmai eram pe cale să mă întorc cu fața la perete şi să dorm ca să-mi treacă, când el a continuat.

— Valetul tău. Servitorul tău. Gentlemanul tău personal. E destul de simplu. Jeeves n-a putut veni.

— Ce?

— Nu.

— Adică Jeeves n-o să fie lângă mine?

— Într-adevăr. Aşa că eu i-am luat locul. Ce faci?

— Mă întorc cu fața la perete.

— De ce?

— Păi, tu nu te-ai întoarce cu fața la perete dacă ai fi prins în capcană într-un loc ca ăsta, unde toți cred că eşti Gussie Fink-Nottle, fără Jeeves care să te calmeze şi să te sfătuiască? Of, la dracu'! Of, la naiba! Of, fir-ar să fie! De ce

n-a putut veni Jeeves? E bolnav?

— Nu cred. Vorbesc doar ca profan, bineînțeles, nu ca medic, dar ultima dată când l-am văzut părea destul de plin de vitamine. Ochi scânteietori. Obraji trandafirii. Nu, Jeeves nu e bolnav. L-a împiedicat să vină faptul că unchiul lui, Charlie, e majordom aici.

— De ce mama naibii să-l împiedice asta?

— Dragul meu Bertie, pune-ți mintea la contribuție, dacă ai aşa ceva. Unchiul Charlie ştie că Jeeves e gardianul tău. Fără îndoială că Jeeves îi scrie săptămânal, spunându-i cât de fericit e cu tine şi că nimic nu l-ar putea face vreodată să se angajeze în altă parte. Păi, ce s-ar întâmpla dacă ar apărea brusc în serviciul lui Gussie Fink-Nottle? Îți zic eu ce s-ar întâmpla. I-ar trezi bănuieli unchiului Charlie. „E ceva dubios la mijloc", şi-ar spune în sinea lui. Şi, până să ştii pe ce lume eşti, ți-ar sfâşia perciunii şi te-ar demasca. Evident că Jeeves n-a putut veni.

Am fost nevoit să recunosc că era ceva adevăr în ceea ce spusese. Dar încă mai eram furios.

— De ce nu mi-a spus?

— Şi-a dat seama abia după ce-ai plecat.

— Şi de ce n-ar fi putut să facă din Silversmith un complice?

— A venit vorba despre asta când am discutat chestiunea, iar Jeeves a zis că unchiul lui, Charlie, aparține categoriei celor care nu pot fi făcuți complici. Un om cu principii foarte rigide.

— Oricine îşi are prețul lui.

— Nu şi unchiul lui Jeeves, Charlie. Ei drăcia dracului, Bertie, ce tip! M-a primit când am ajuns şi mi s-au înmuiat oasele. Îți aduci aminte ce efect a avut regele Solomon asupra reginei din Saba la prima lor întâlnire? Am avut o reacție similară. „Nu mi-a fost grăit adevărul", mi-am zis în sinea mea. Dacă n-ar fi fost Queenie care să mă ia de lângă el şi să mă învioreze cu un păhărel de sherry pentru gătit, m-aş fi

ofilit pe picioare.

— Cine-i Queenie?

— N-ai cunoscut-o? Camerista. O fată fermecătoare. Logodită cu polițistul din sat, un individ pe nume Dobbs. Ai gustat vreodată sherry pentru gătit, Bertie? Ciudată licoare.

M-am gândit că ne îndepărtasem de la şpil. Acum nu era momentul să trăncănim vrute şi nevrute despre sherryul pentru gătit.

— Dar, uite, pe toți dracii, pot să înțeleg motivele pentru care Jeeves a dat înapoi, dar nu pot înțelege de ce a trebuit să vii tu.

Şi-a ridicat vreo două sprâncene.

— Nu poți înțelege de ce a trebuit să vin eu? N-ai spus chiar tu, cu gura ta, când discutam ideea ca eu să-l dublez pe Gussie, că ăsta-i locul unde ar trebui să mă aflu? E esențial să fiu de față, s-o văd permanent pe Gertrude, să mă rog de ea, să o conving şi să încerc să-i înfrâng rezistența la cumpărarea mărfii. A făcut o pauză şi mi-a aruncat o privire pătrunzătoare. Doar n-ai nimic împotriva venirii mele aici, nu-i aşa?

— Păi...

— Aha! a exclamat el, iar vocea îi era rece şi tare ca un ou de picnic. Ai o obiecție trasă de păr la planul meu, nu-i aşa? Nu vrei s-o cuceresc pe fata mea iubită?

— Bineînțeles că vreau să o cucereşti pe afurisita ta de fată iubită.

— Ei bine, n-o pot face prin poştă.

— Dar nu înțeleg de ce trebuie să fii la conac. De ce nu poți sta la casa parohială?

— Doar nu te aştepți ca unchiul Sidney să ne găzduiască *şi* pe mine, *şi* pe Nărăvaşa? Amestecul ar fi prea consistent.

— Atunci la han.

— Nu există niciun han. Numai nişte chestii cărora li se spune bodegi.

— Ai fi putut să închiriezi o cameră în sat.

— Şi s-o împart cu proprietarul? Nu, mersi. Câte camere crezi că au indivizii ăştia?

Am căzut din nou într-o tăcere buimacă. Dar, în asemenea situații, niciodată nu foloseşte la nimic să te văicăreşti. Când am vorbit mai apoi, mă îndoiesc că Tocătură mi-a simțit unda de tremur din voce. Aşa suntem noi, Wooster-ii. În clipele de zbucium mental, ne asemănăm cu pieile roşii care, în vreme ce se rumenesc la frigare, nu uită să fie sufletul petrecerii.

— Ai văzut-o? am întrebat.

— Pe Gertrude? Da, chiar înainte să vin aici. Eram pe coridor şi ea şi-a făcut apariția pe neaşteptate din sufragerie.

— Presupun că a fost surprinsă.

— Surprinsă e corect spus. S-a clătinat şi a fost cât pe-aci să cadă. Queenie a zis „Vai, domnişoară, vă e rău?" şi s-a repezit după săruri.

— A, era şi Queenie pe-acolo?

— Da, era şi Queenie pe-acolo, cu părul împletit într-o coadă. Tocmai îmi spunea câte griji îşi face pentru viitorul spiritual al logodnicului ei. E ateu.

— Aşa mi-a zis şi Năvăvaşa.

— Şi de fiecare dată când încearcă să-l facă să vadă lumina, el doar îşi răsuceşte mustața şi îi vorbeşte de Ingersoll[14]. Asta o necăjeşte pe biata fată.

— E foarte drăguță.

— Nemaipomenit de drăguță. Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată o cameristă mai drăguță.

— Gertrude. Nu Queenie.

— A, Gertrude. Păi, pe toți dracii, nu-i nevoie să-mi spui

[14] Politician şi orator american (1833–1899), cunoscut drept „marele agnostic", care a popularizat critici aduse Bibliei, precum şi filosofia umanistă şi raționalismul ştiințific.

mie asta. E cea-mai-cea-mai. Ea porneşte de unde se sfârşeşte Elena din Troia.

— Ai avut ocazia să discuți cu ea?

— Din nefericire, nu. Vreo două mătuşi au ieşit din sufragerie şi a trebuit s-o şterg. Ăsta-l necazul când eşti valet. Nu poți să te învârți printre locatari. Apropo, Bertie, am aflat ceva teribil de important. Zaiafetul cu Obstacolul îndrăgostiților e fixat pentru joia viitoare. Queenie mi-a zis. Ea prepară sandvişurile. Sper că nu ți-a slăbit curajul? încă mai eşti în starea aia de spirit superbă şi hotărâtă de ieri? Mă pot bizui pe tine că-i zădărniceşti şi-i dai peste cap planurile purcoiului ăluia scârbos, Esmond Haddock?

— Îmi place Esmond Haddock.

— Atunci ar trebui să-ți fie ruşine.

Am zâmbit un zâmbet indulgent.

— E-n regulă, Tocătură. Te poți linişti încetul cu încetul. Gertrude Winkworth nu înseamnă nimic pentru Esmond Haddock. În realitate nu îi face avansuri.

— Nu fi dobitoc. Şi cu Obstacolul îndrăgostiților cum rămâne? La ce preț sunt sandvişurile?

— Toate astea sunt doar ca s-o facă geloasă pe Nărăvaşa.

— Ce?

— Crede că o va face să se răzgândească. Vezi tu, nu el i-a dat papucii Nărăvaşei. Ai înțeles greşit. Ea i-a dat papucii din cauza faptului că au avut opinii politice diferite, iar ea încă mai e steaua lui călăuzitoare. Am auzit-o chiar din gura lui. Ne-am împrietenit la un pahar de porto. Aşa că poți să nu-l mai consideri o amenințare.

A căscat gura la mine. Puteai să vezi cum îi încolțea speranța.

— E oficial?

— Categoric.

— Spui că Nărăvaşa încă mai e steaua lui călăuzitoare?

— Aşa mi-a zis el.

— Şi toată urmărirea asta a lui Gertrude e doar o

şmecherie?

— Aşa e.

Tocătură a scos aerul afară din străfundul pieptului. A răsunat ca ultima sforțare a unui Cocoş Muribund.

— Ei drăcia dracului, mi-ai luat o piatră de pe inimă.

— M-am gândit eu că o să fii încântat.

— Poți pune pariu că sunt încântat. Ei bine, noapte bună.

— Pleci?

— Da, te las acum, Bertie, oricât de mult mi-ar plăcea compania ta, pentru că am o treabă bărbătească de făcut în altă parte. Când stăteam la taclale cu Queenie, a menționat din întâmplare că ştie unde ține unchiul Charlie cheia de la pivniță. Pe curând. Sper să ne vedem mai târziu.

— Stai o clipă. O să te vezi în curând cu Nărăvaşa?

— Mâine dimineață la prima oră. Trebuie să-i dau de ştire că sunt aici şi s-o pun la curent cu situația generală, aşa încât să fie prevenită şi să nu facă vreo gafă. De ce?

— Spune-i că trebuie să găsească pe altcineva pentru rolul lui Pat.

— Te retragi din scheci?

— Da, mă retrag, am spus eu şi l-am pus în temă.

A ascultat cu agerime şi a zis că înțelege.

— Înțeleg. Da, cred că ai dreptate. O să-i spun. S-a retras în vârful picioarelor, sugerându-mi prin atitudinea lui că, dacă ar fi avut o pălărie şi, dacă acea pălărie ar fi conținut trandafiri, atunci ar fi început să-i presare prin preajmă, iar o vreme gândul că eu contribuisem la readucerea fericirii în viața unui amic m-a încurajat multicel.

Dar e nevoie de mai mult pentru a remonta permanent un tip care îşi ispăşeşte o condamnare de durată nedeterminată într-un loc ca Deverill Hall şi nu după mult timp eram iarăşi într-o dispoziție sumbră, încercând să zăresc pasărea albastră, dar fără s-o localizez nici pe departe.

Mi-am dat seama că în asemenea împrejurări, când ai inima grea, cel mai bine e să te ghemuieşti cu o carte

poliţistă bună şi să încerci să uiţi, iar eu din fericire îmi pusesem în bagaje una care se chema *Crima din Greystone Grange.* Acum am început să o răsfoiesc şi mi-am dat seama că nici n-aş fi putut face o mişcare mai bună. Era una dintre operele alea în care baronеţii sunt descoperiţi morţi invariabil prin biblioteci, iar eroina nu se poate retrage la culcare fără vreo Drăcovenie care să ţâşnească printr-un lambriu de pe peretele dormitorului ei şi să se avânte de colo-colo, şi n-a trecut mult până când m-am liniştit atât de tare, încât am fost în stare să sting lumina şi să cad într-un pui de somn, care a durat, aşa cum se întâmplă întotdeauna cu puii mei de somn, până la sosirea ceaiului de dimineaţă.

Ultimul meu gând, chiar înainte ca pleoapele ostenite să se închidă, a fost că am avut senzaţia că am auzit soneria de la intrare şi un murmur îndepărtat de voci, asta părând să sugereze că ne năpădise un alt oaspete.

Silversmith a fost cel care mi-a adus porţia de ceai şi, deşi atitudinea lui, niţeluş cam rece, sugera că încă îl mai rodeau activităţile nocturne ale lui Sam Goldwyn, am făcut o încercare să pun în joc mingea conversaţiei. Întotdeauna îmi place, dacă pot, să stabilesc relaţii cordiale între cel care aduce ceaiul şi destinatarul lui.

— A, bună dimineaţa, Silversmith, bună dimineaţa, am spus. Cum e afară, Silversmith? Frumos?

— Da, domnule.

— Ciocârlia colindă văzduhul, melcul lunecă pe spin şi toate astea?

— Da, domnule.

— Splendid. A, Silversmith, am zis, nu ştiu dacă a fost doar un vis, dar târzior aseară am avut senzaţia că aud soneria de la intrare făcându-şi treaba şi o droaie de vorbăraie prin culise. Am dreptate? A mai sosit cineva după ora închiderii?

— Da, domnule. Domnul Wooster.

Mi-a aruncat o privire glacială, parcă pentru a-mi aminti

că ar prefera să nu intre în vorbă cu omul responsabil de faptul că Sam Goldwyn îi apăruse în viață, şi s-a topit fără a lăsa nicio rămăşiță în urmă.

Şi, aşa cum îți poți închipui, un Bertram meditativ, cu o expresie de încruntare buimacă pe chip, s-a rezemat de perne şi a sorbit din ceaşca cu ceai. Nu pricepeam o iotă din toate astea.

„Domnul Wooster" spusese omul şi păreau să existe numai două explicații – (a) că, asemenea indivizilor din tren la Wembley, nu auzisem bine şi (b) că fusesem de curând în prezența unui majordom care trăsese la măsea.

Nicio teorie nu m-a satisfăcut. Încă din copilărie auzul meu fusese printre cele mai agere, iar în ce priveşte posibilitatea ca Silversmith să radă una mică de dimineață, am respins-o instantaneu. Numai un majordom foarte neserios se apucă de pileală înainte de nouă dimineața şi am luat-o razna în mod jalnic zugrăvindu-i caracterul dacă publicului i-am lăsat impresia că unchiul lui Jeeves, Charlie, era neserios. Ți l-ai fi putut imagina pe micul lord Fauntleroy trăgând o duşcă, dar nu pe Silversmith.

Şi cu toate astea, el spusese fără putință de tăgadă „domnul Wooster".

Încă mai meditam de-mi săreau capacele şi nu reuşisem niciun pic să bat în piroane o soluție plauzibilă a misterului, când uşa s-a deschis şi fantoma lui Jeeves a intrat în încăpere, ducând o tavă cu micul dejun.

8

Spun „fantoma lui Jeeves" pentru că, în clipa aia îngrozitoare, aşa etichetasem eu arătarea. Cuvintele „la te uită! O stafie!" mi-au tremurat pe buze şi am reacționat cam ca eroina din *Crima din Greystone Grange* când a descoperit că Drăcovenia venise să înnopteze în camera ei. Nu ştiu dacă

ai văzut vreodată o fantomă, dar efectul general e că te cam face să tresari.

Apoi mirosul costiței a plutit până la nările mele şi, dându-mi seama că era foarte puțin probabil ca o fantomă să se fâțâie de colo-colo ducând farfurii cu ouă şi costiță, m-am mai liniştit niţeluş. Adică, n-am mai zgâlțâit ceaiul şi am fost în stare să vorbesc. E adevărat că tot ce-am zis a fost „Jeeves!”, dar nu era prea rău pentru cineva a cărui limbă, până atunci, se încâlcise cu omuşorul, fiind în acelaşi timp lipită de cerul gurii.

Mi-a trântit tava în poală.

— Bună dimineața, domnule, a zis. Mi-am închipuit că probabil preferați să vă bucurați de micul dejun în intimitatea apartamentului dumneavoastră, nu să vă alăturați grupului din sufragerie.

Conştient de faptul că în sufragerie erau cinci mătuşi, una surdă, una dusă cu sorcova, una baroneasa Daphne Winkworth şi toate necomestibile pe stomacul gol, i-am aplaudat gestul binevoitor; cu şi mai multă înflăcărare, pentru că tocmai îmi trăsnise prin cap că, într-o casă ca asta, unde cu siguranță lucrurile erau mai curând de modă veche decât de o manieră care să bată pasul cu tendința modernă, majordomul probabil servea la micul dejun.

— Aşa face? am întrebat. Silversmith slujeşte cheflii la masa de dimineață?

— Da, domnule.

— Doamne sfinte! am exclamat, pălind pe sub bronz. Ce bărbat, Jeeves!

— Domnule?

— Unchiul tău, Charlie.

— A, da, domnule. O personalitate puternică.

— Puternică e bine zis. Care-i chestia aia a lui Shakespeare despre cineva care are o privire ca a mamei?

— O privire ca a lui Marte, ce amenință şi porunceşte, este poate citatul pe care îl căutați, domnule.

— Aşa e. Unchiul Charlie are o privire ca asta. Chiar i te adresezi cu „unchiule Charlie”?

— Da, domnule.

— Uimitor. Pentru mine, să mă gândesc la el ca fiind unchiul Charlie e ca şi cum m-aş gândi că e Jimmy sau Reggie sau chiar Bertie. Când erai mic, te legăna pe genunchi?

— Destul de frecvent, domnule.

— Şi nu tremurai de frică? Probabil că erai un copil cu inimă de piatră şi sânge în tine. M-am adresat încă o dată farfuriei: Extraordinar de bună costiţa asta, Jeeves.

— Este afumată în casă, din câte am înţeles, domnule.

— Şi e făcută, fără îndoială, din porci satisfăcuţi. Şi peştii afumaţi la fel, fără să mai pomenesc de pâinea prăjită, marmelada şi, dacă simţurile nu mă înşală, mărul. Poţi spune ce vrei despre Deverill Hall, dar ospitalitatea e magnifică. Nu ştiu dacă ai observat vreodată, Jeeves, dar un peşte afumat bun şi sprinten, dimineaţa la prima oră, pare că-ţi dă aripi.

— Foarte adevărat, domnule, deşi eu, personal, prefer o felie de şuncă.

Am discutat o vreme meritele corespunzătoare şuncii şi peştilor afumaţi ca înviorătoare de moral, întrucât, bineînţeles, erau multe de zis în favoarea ambelor părţi, iar apoi m-am referit la ceva la care intenţionasem să mă refer mai devreme. Nu-mi pot da seama cum de îmi scăpase.

— A, Jeeves, am zis, ştiam eu că am ceva să te întreb. Ce mama naibii faci aici?

— Mi-am închipuit că aţi putea fi curios în această privinţă, domnule, şi tocmai eram pe cale să vă ofer de bunăvoie o explicaţie. Am venit aici în serviciul domnului Fink-Nottle. Dacă-mi permiteţi, domnule.

A recuperat felia de peşte afumat pe care o zvâcnire fulgerătoare a încheieturii mâinii o făcuse să zboare din furculiţa mea şi a pus-o la loc pe farfurie. M-am zgâit la el cu

ochii cât cepele, cum s-ar zice.

— Domnul Fink-Nottle?

— Da, domnule.

— Dar Gussie nu e aici, nu?

— Ba da, domnule. Am sosit la o oră cam târzie azi-noapte.

O lumină orbitoare s-a pogorât subit asupra mea.

— Adică la Gussie se referea unchiul Charlie când a zis că domnul Wooster a pontat? M-am prezentat aici spunând că sunt Gussie, iar acum Gussie a venit ca o boare, spunând că este eu?

— Întocmai, domnule. O situație ciudată şi poate oarecum complexă s-a precipitat...

— Mie îmi spui, Jeeves?!

Numai faptul că gestul meu ar fi răsturnat tava m-a împiedicat să mă întorc cu fața la perete. Când Esmond Haddock, în timpul discuției noastre la un pahar de porto, îmi vorbise despre vremurile care pun la grea încercare sufletele oamenilor, n-avea nicio idee despre cum pot fi cu adevărat vremurile care pun la grea încercare sufletele oamenilor dacă-şi scuipă-n palme şi se apucă de treabă. Am ridicat un dumicat de peşte afumat şi l-am strecurat distrat prin laringe, izbutind să-mi aranjez facultățile mintale într-o structură despre care chiar şi cei mai cutezători ar fi fost nevoiți să admită că era o minunăție.

— Dar cum a ieşit Gussie de la zdup?

— Judecătorul s-a hotărât să se răzgândească şi să înlocuiască condamnarea la închisoare cu o amendă, domnule.

— Ce l-a împins să o facă?

— Probabil reflecția că valoarea milosteniei nu este depăşită, domnule.

— Adică s-a pogorât precum o ploaie blândă din ceruri?

— Întocmai, domnule. Peste tărâmul de dedesubt. Fără îndoială că domnul judecător a luat în considerație faptul că

binecuvântat fie cel ce dă şi binecuvântat fie cel ce primeşte şi aceasta îi şade mai bine monarhului de pe tron decât coroana-i.

Am cugetat. Da, exista niscaiva adevăr în asta.

— De cât l-a uşurat? Cinci lire?

— Da, domnule.

— Şi Gussie a scuipat paralele şi e liber?

— Da, domnule.

— Iar tu l-ai luat pe sus şi l-ai adus la Deverill Hall?

— Da, domnule.

Am pus degetul pe şpil.

— De ce? am întrebat.

M-am gândit că aici l-am avut, dar n-a fost aşa. Deşi un bărbat mai slab s-ar fi bălăngănit pe picioare, ar fi bătut darabana cu degetele şi ar fi bolborosit „Da, înţeleg ce spui, asta e problema, nu-i aşa?", el avea pregătită o explicaţie, gata să mi-o servească şi mi-a prezentat-o în toată splendoarea ei, fără să clipească.

— Era singura variantă posibilă, domnule. Pe de-o parte, înălţimea sa, mătuşa dumneavoastră, şi-a exprimat stăruitor dorinţa să plecaţi în vizită la conac, iar pe de altă parte, domnişoara Bassett a fost la fel de insistentă ca domnul Fink-Nottle să facă acelaşi lucru. În eventualitatea că unul din voi n-ar fi ajuns, s-ar fi făcut investigaţii cu rezultate catastrofale. Să luăm numai un aspect al chestiunii: domnişoara Bassett se aşteaptă să primească scrisori zilnice de la domnul Fink-Nottle, în care el să-i relateze toate bârfele de la conac şi să-i descrie în amănunţime cum o duce pe acolo. Iar acestea, bineînţeles că trebuie să fie scrise pe hârtia cu antetul conacului şi să aibă ştampila poştei din King's Deverill.

— Aşa e. Adevăr grăieşti, Jeeves. Nu m-am gândit până acum la asta.

Am înghiţit o bucată sumbră de pâine prăjită cu marmeladă. Mă gândeam la cât de lesne s-ar fi putut evita

toată povestea asta complicată, dacă pur şi simplu belferul ar fi avut bunul-simţ să-l amendeze pe Gussie din prima, nu mai târziu. Am zis-o şi înainte şi o s-o zic mereu, toţi magistraţii sunt nişte dobitoci. Arată-mi un magistrat, iar eu o să-ţi arăt un cap-sec. Mi-am început mărul.

— Aşadar asta e.

— Da, domnule.

— Eu sunt Gussie, iar Gussie e eu.

— Da, domnule.

— Şi e necesară o vigilenţă necontenită dacă nu vrem să ne stricăm ploile. Trebuie să ne mişcăm ca pe ouă.

— O figură de stil foarte plastică, domnule. Mi-am terminat mărul şi am aprins o ţigară îngândurată.

— Păi, presupun că nu se poate altfel, am spus. Dar las-o baltă cu chestiile în stil Marcus Aurelius, fiindcă nu cred că pot suporta să-mi zici că totul face parte din magnifica urzeală. Gussie cum se simte?

— Nu prea zglobiu, domnule. L-aş putea descrie ca fiind iritat. Am aflat de la domnul Pirbright...

— O, l-ai văzut pe Tocătură?

— Da, domnule. În sufrageria servitorilor. O ajuta pe Queenie, camerista, la un careu de cuvinte încrucişate. M-a informat că a izbutit să obţină o întrevedere cu domnişoara Pirbright şi a înştiinţat-o de reţinerea dumneavoastră să interpretaţi rolul lui Pat în reprezentaţia irlandeză de la concert şi că domnişoara Pirbright v-a înţeles pe deplin situaţia, iar acum, întrucât a venit şi domnul Fink-Nottle, o să preia el, bineînţeles, rolul. Domnul Pirbright s-a văzut cu domnul Fink-Nottle şi l-a anunţat de acest aranjament, iar aceasta i-a provocat domnului Fink-Nottle iritarea.

— Dă înapoi de la această misiune?

— Da, domnule. De asemenea, este într-o oarecare măsură nelinişţit de spusele doamnelor de la conac cu privire la...

— Faptele mele?

— Da, domnule.

— Câinele?

— Da, domnule.

— Porto-ul?

— Da, domnule.

— Şi alo, alo, hai la vânătoare, şo?

— Da, domnule.

Am suflat fâsâind un fum de ţigară plin de căinţă.

— Da, am spus. Teamă mi-e că nu i-am furnizat lui Gussie o recenzie prea elogioasă. Din neglijenţă, mi-e teamă că, în ochii gazdelor mele, i-am format o reputaţie de făţarnic din ăla care încearcă să păcălească publicul că nu bea nimic altceva decât suc de portocale, iar în clipa când publicul se întoarce cu spatele, se apucă de chestii în genul *Weekendului pierdut* cu porto-ul. Bineînţeles că aş putea să-mi susţin binişor cauza. Esmond Haddock mi-a vârât pe gât carafa, iar eu eram mort de sete. N-ai condamna un călător înzăpezit în Alpi fiindcă acceptă un strop de coniac de la un câine St. Bernard. Totuşi să sperăm că o să-şi ţină gura şi n-o să-i povestească despre asta domnişoarei Bassett. Nu vrem să băgăm strâmbe în povestea de iubire a lui Gussie.

O clipă am păstrat tăcerea, reflectând la ce răsplată mă aştepta dacă intervenea ceva care să o de-Gussiezeze pe Madeline Bassett. Apoi am schimbat dezgustătorul subiect.

— Apropo de poveşti de iubire, presupun că Tocătură ţi-a făcut confidenţe despre a lui, nu?

— Da, domnule.

— M-am gândit eu. E uimitor cum vin toţi tipii ăştia la tine şi îţi plâng pe umăr povestindu-ţi necazurile lor.

— Mi se pare foarte agreabil, domnule, şi sunt întotdeauna nerăbdător să le acord sprijinul pe cât îmi stă în putinţă. Îţi doreşti să le fii de folos oamenilor. Ieri, imediat după plecarea dumneavoastră, domnul Pirbright şi-a rezervat puţin timp pentru a-mi expune problemele cu care se confruntă. După ce am aflat toate faptele, am îndrăznit să-i

sugerez să vină în locul meu aici pe post de servitor al dumneavoastră.

— Mi-aş fi dorit ca unul din voi să se fi gândit să-mi vândă pontul printr-o telegramă. M-ar fi scutit de un şoc oribil. Ultimul lucru pe care şi-l doreşte cineva după ceea ce s-ar putea numi o beţie este să găsească fără niciun avertisment pe altcineva în locul tău când sună, de parcă ai fi fost răpit de iele. Şi tu te-ai simţi ca un nătăfleţ dacă ai intra la mine în cameră într-o dimineaţă, cu ceaşca de ceai, după o noapte tulbure, şi l-ai găsi pe Ernie Bevin sau pe altcineva rezemat de perne în pat. Adineauri, când te-ai văzut cu Tocătură, ţi-a spus ştirea de senzaţie?

— Domnule?

— Despre Esmond Haddock şi Nărăvaşa.

— A, da, domnule. Mi-a adus la cunoştinţă ce i-aţi zis cu privire la devotamentul său neabătut faţă de domnişoara Pirbright. Părea extrem de uşurat. Crede că principalul obstacol în calea fericirii lui a fost îndepărtat.

— Da, Tocătură stă binişor. Mi-aş dori să se poată spune la fel şi despre bietul Esmond.

— Credeţi că domnişoara Pirbright nu împărtăşeşte sentimentele domnului Haddock, domnule?

— O, i le împărtăşeşte bine-mersi. Recunoaşte de bunăvoie că el e steaua ei călăuzitoare şi probabil îţi zici în sinea ta că, în condiţiile astea, totul ar trebui să fie straşnic. Adică, dacă ea e steaua lui călăuzitoare, iar el e steaua ei călăuzitoare, treaba ar trebui să fie ca şi făcută. Dar vă înşelaţi şi tu, şi Esmond Haddock. Părerea lui e, sărman ursuleţ amăgit, că o să facă atâtea valuri cu cântecul ăla pe care îl va interpreta la concert, încât atunci când ea o să audă publicul cum îl aclamă şi îi cere un bis, o să spună „Ah, Esmond!” şi o să-i sară în braţe. Nicio şansă.

— Nu, domnule?

— Nicio şansă, Jeeves. Există o bubă. Necazul e că ea refuză să accepte ideea de a se mărita cu el dacă nu îşi

sfidează mătuşile, iar pe el normal că îl apucă pandaliile numai când se gândeşte la asta. E ceea ce am auzit uneori că s-ar numi un impas.

— De ce îşi doreşte tânăra domnişoară ca domnul Haddock să îşi sfideze mătuşile, domnule?

— Spune că le-a lăsat să îl tiranizeze încă din copilărie şi că e timpul să înlăture jugul. Vrea să-i arate că e un bărbat de o neînfricată vitejie. Vechea poantă cu balaurul. Pe vremea când cavalerii erau cutezători, aşa cum probabil ştii, fetele îi asmuțeau pe flăcăi să se ducă şi să se lupte cu balaurii. Cred că vechiului tău amic, Childe Roland, i s-a întâmplat de o groază de ori. Dar balaurii sunt una, iar mătuşile sunt alta. N-am nicio îndoială că Esmond Haddock ar fi pornit-o ca din puşcă în misiunea de a se încăiera cu balaurul care scuipă flăcări, dar nu există nici cea mai mică şansă să le facă față baronesei Daphne Winkworth şi domnişoarelor Charlotte, Emmeline, Harriet şi Myrtle Deverill şi să le facă să coopereze.

— Mă întreb, domnule.

— Cum adică, te întrebi, Jeeves?

— Mi-a trecut prin cap posibilitatea, domnule, că, dacă numărul domnului Haddock de la concert va avea succesul la care se aşteaptă, atitudinea lui ar putea deveni mai fermă. Eu nu am avut ocazia să studiez personal psihologia tânărului gentleman, dar, din spusele unchiului Charlie, sunt încredințat că este unul dintre acei domni asupra cărora ovațiile populare ar putea avea un efect senzațional. Domnul Haddock a avut, după cum spuneți, o viață năpăstuită şi, fără îndoială, are un foarte pronunțat complex de inferioritate. Uralele mulțimii deseori acționează asemenea unui medicament puternic asupra tinerilor domni cu complexe de inferioritate.

Am început să pricep poanta.

— Adică, dacă dă lovitura, o să i se urce atât de tare la cap, încât o să fie în stare să-şi privească mătuşile în ochi şi

să le dezumfle?

— Întocmai, domnule. Dacă vă amintiți cazul domnului Little.

— Drace, da, aşa e. Bingo! A devenit alt om, nu-i aşa? Jeeves, cred că ai cam nimerit-o.

— Teoria pe care am prezentat-o este cel puțin solidă, domnule.

— E mai mult decât solidă. E beton armat. Atunci tot ce avem de făcut e să ne încordăm muşchii ca să ne asigurăm că dă lovitura. Ce sunt alea pe care le au oamenii ăia?

— Domnule?

— Cântăreții de operă şi inşii de genul ăsta.

— Adică galerie, domnule?

— Chiar aşa. Cuvântul îmi stătea pe limbă. Trebuie să-i procurăm o galerie. O să fie sarcina ta, Jeeves, să te plimbi prin sat, aruncând o vorbă pe ici, făcând cinste cu o bere pe colo, până când întreaga comunitate o să fie convinsă că e necesar să primească cu ovații cântecul lui Esmond Haddock până fac băşici la mâini. Pot să las asta în grija ta?

— Sigur, domnule. O să mă ocup de această chestiune.

— Bine. Şi acum presupun că trebuie să mă scol şi să mă văd cu Gussie. Probabil că are unul sau două lucruri de discutat cu mine. Există pe-aici vreo moară în ruine?

— Din câte ştiu eu nu, domnule.

— Păi, vreun punct de reper oarecare unde să-i spui să ne întâlnim? Nu vreau să cutreier toată casa şi moşia în căutarea lui. Scopul meu e să mă furişez pe scara din spate şi să ocolesc grădina prin tufişuri. Mă urmăreşti, Jeeves?

— Pe deplin, domnule. V-aş sugera să aranjez cu domnul Fink-Nottle să se întâlnească cu dumneavoastră, să zicem, într-o oră, în fața oficiului poştal local.

— Bine, am zis. În fața poştei peste o oră sau şaizeci de minute. Iar acum, Jeeves, vrei să fii amabil şi să-i dai drumul băii revigorante?

9

M-am luat cu una, cu alta, am cântat un picuț prea mult timp în baie şi aşa mai departe, şi am ajuns cu vreo cinci minute după ora fixată la poştă, iar când am sosit acolo, l-am găsit pe Gussie deja la locul de întâlnire.

Jeeves, vorbind despre Fink-Nottle ăsta, l-a descris, dacă îți aminteşti, ca fiind iritat şi, dintr-o singură privire, mi s-a părut evident că trecerea timpului nu făcuse nimic să-l dezirite. Ochii din spatele ochelarilor cu ramă de baga scăpărau de mânie, ostilitate şi alte chestii de genul ăsta. Arăta ca un calcan țâfnos. În clipele emoționale, asemănarea lui Gussie cu un monstru marin întotdeauna se accentua.

— Ei bine, a spus el, începând fără nici măcar un Sal'tare. Frumos mai stau lucrurile!

Mi s-a părut că o vorbă de încurajare, care să-l înveselească, ar fi binevenită. Prin urmare, am început să-i dau bice. Fiind de acord cu opinia lui că frumos mai stăteau lucrurile, am insistat să-şi păstreze zâmbetul pe buze, atrăgându-i atenția că, deşi norii de furtună ar putea coborî, o duce mai bine la Deverill Hall decât într-o temniță întunecată cu pereții şiroind de apă şi cu o droaie de şobolani în rezidență, dacă ăla-i locul în care îi închid pe indivizii care au primit paisprezece zile fără drept de apel la curtea penală din Bosher Street.

A replicat laconic că nu era deloc de acord cu mine.

— Aş fi preferat mult mai mult închisoarea, a zis el. Când eşti la închisoare, nu ți se spune domnule Wooster. Cum ai senzația că mă simt când ştiu că toată lumea crede că sunt tu?

Asta m-a surprins, mărturisesc. Dintre toate lucrurile pentru care trebuia să-mi fac griji, cel care mă sfârteca cel mai abitir, precum un cuțit, era gândul că populația care se uita la Gussie avea impresia că e Bertram Wooster. Când mă gândeam că mica societate din King's Deverill o să intre în

mormânt cu convingerea că Bertram Wooster era un gargui subdimensionat care arăta ca Lester de Pester din benzile alea desenate din ziarele newyorkeze, moartea mi se strecura în suflet. Mă zdruncina niţeluş să aflu că Gussie suferea acelaşi zbucium mental ca şi mine.

— Nu ştiu dacă ai aflat, a continuat el, ce reputaţie ai pe-aici. În caz că-ţi faci iluzii, dă-mi voie să te anunţ că numele tău e în mocirlă. La micul dejun, femeile alea se dădeau la o parte când treceam pe lângă ele. Tremurau când le vorbeam. Din când în când le surprindeam privindu-mă într-un fel care l-ar fi jignit şi pe un spărgător. Şi, de parcă asta n-ar fi îndeajuns de rău, se pare că într-o singură seară mi-ai mânjit şi mie numele. Ce-i cu toate poveştile astea pe care le-am auzit, că te-ai abţiguit aseară şi ai cântat cântece de vânătoare?

— Nu m-am abţiguit, Gussie. Doar m-am cherchelit într-un mod plăcut, cum s-ar zice. Şi am cântat cântece de vânătoare pentru că gazda mea părea să şi-o dorească. Trebuie să-i cânţi în strună gazdei tale. Aşadar ţi-au pomenit despre asta, nu-i aşa?

— Mi-au pomenit, şi-ncă cum. A fost subiectul principal de discuţie la micul dejun. Şi ce-o să se întâmple dacă îi pomenesc despre asta şi Madelinei?

— Te sfătuiesc să negi ferm.

— Nu ţine.

— Ba s-ar putea, am zis, fiindcă mă gândisem destul de mult la chestiunea asta şi mă simţeam mai optimist ca înainte. În fond, ce dovezi ar avea?

— Naşa Madelinei zice că a intrat în sufragerie şi te-a găsit pe un scaun, agitând o carafă şi cântând Hai la vânătoare, şo.

— Într-adevăr. Recunosc asta. Dar cine zice că acea carafă n-a fost golită doar de Esmond Haddock, care, dacă-ţi aminteşti, era cocoţat pe masă, cântând şi el Hai la vânătoare, şo şi îmboldindu-şi calul cu o banană? Sunt

convins că, dacă povestea ajunge la urechile Madelinei, poți să scapi negând ferm.

A reflectat.

— Poate ai dreptate. Dar chiar şi aşa, mi-aş dori să fii mai atent. Toată chestia a fost foarte agasantă şi supărătoare.

— Totuşi, am zis, crezând că merită să fac o încercare, e parte din magnifica urzeală, nu?

— Magnifica urzeală?

— E una dintre vorbele de duh ale lui Marcus Aurelius. A zis: „Ți se întâmplă ceva? E bine. E o parte din soarta pe care Universul ți-a hărăzit-o încă de la început. Tot ce ți se întâmplă face parte din această magnifică urzeală".

Din maniera tăioasă în care l-a afurisit şi l-a drăcuit pe Marcus Aurelius, am înțeles că, exact la fel cum se întâmplase când mi-a trântit-o mie Jeeves, poanta n-a izbutit să-i aducă alinare.

Nici nu prea sperasem că o să reuşească. Mă îndoiesc, de fapt, că marfa lui Marcus Aurelius merge livrată trupelor în clipa când tocmai s-au izbit cu degetul de la picior de cărămida Destinului. Ar fi bine să aştepți până când suferința se domoleşte.

Pentru a slăbi tensiunea, am schimbat subiectul, întrebându-l dacă a fost uimit când l-a găsit pe Tocătură la conac şi numaidecât am devenit conştient că n-am făcut decât să torn gaz pe foc. Deşi observațiile lui la adresa lui Marcus Aurelius fuseseră înflăcărate, erau doar nişte obiecții blânde pe lângă ce-a avut de spus despre Tocătură.

Normal că era de înțeles. Când un tip te-a obligat, împotriva judecății tale sănătoase, să te duci şi să te bălăceşti în fântâna din Trafalgar Square la cinci dimineața, distrugându-ți pantalonii şi făcând să fii înhățat, vârât la zdup şi, în general, trecut prin ghearele Legii, fără îndoială că ți se insinuează în suflet impresia că eşti nevoit să-l spinteci cu un cuțit de pâine zimțat. Aşa ceva, printre altele, spera Gussie să-i facă lui Tocătură într-o zi, dacă totul mergea bine

şi, după cum spuneam, îi puteai urmări firul gândurilor.

Iar acum, după ce a terminat tot ce-a avut de zis despre subiectul Tocătură, a trecut, după cum mă cam aşteptam, la scheciul al cărui autor şi producător era acesta.

— Ce tot spune Pirbright despre ceva ce el numeşte scheci umoristic? a întrebat el şi mi-am dat seama că ajunsesem la un punct al conversației care necesita delicatețe şi vorbe dulci.

— A, da, a pomenit despre asta, nu-i aşa? E un număr din programul concertului pe care în curând sora lui o să-l pună în scenă la primărie. Trebuia să joc rolul lui Pat, dar, din pricina noilor circumstanțe, acum o să-l interpretezi tu.

— Zău?! O să mai vedem noi. Cum mama naibii se cheamă chestia?

— N-ai văzut-o? Pongo Twistleton şi Zărghitul Phipps îl joacă în fiecare an în fumoarul de la Trântori.

— Nu mă duc niciodată în fumoarul de la Trântori.

— Hă? Păi, e un... Cum să-ți zic? ... E ceea ce se cunoaşte sub numele de scheci umoristic. Personajele principale, doi irlandezi pe nume Pat şi Mike, vin şi... Dar am aici scenariul, am spus, scoțându-l. Dacă arunci o privire peste el, o să te prinzi.

A luat scenariul şi l-a studiat cu o încruntătură bosumflată. Privindu-l, mi-am dat seama ce îndeletnicire îngrozitoare trebuie să fie să scrii piese de teatru. Adică, să fii nevoit să-i înmânezi micul tău efort artistic unui producător sever şi să stai în picioare bâțâindu-te în vreme ce el se holbează la tine de parcă l-ai fi rănit într-un loc gingaş, înainte de a ți-l pune din nou în brațe cu un laconic „E de rahat”.

— Cine a scris asta? a întrebat Gussie dând ultima pagină, iar când i-am zis că Tocătură era autorul, a spus că ar fi trebuit să-şi dea seama. Pe tot timpul lecturii, fornăise din când în când şi acum a fornăit din nou, mult mai tăricel, de parcă ar fi combinat şase fornături într-unul singur.

— Chestia e o bazaconie absolută. N-are nicio logică din punct de vedere dramatic. Îi lipsesc motivația şi semnificația. Ce hram poartă bărbații ăştia doi?

— Ți-am zis. Sunt doi irlandezi pe nume Pat şi Mike.

— Păi, poate îmi poți explica ce statut social au, pentru că, sincer să fiu, mă depăşeşte. De exemplu, Pat pare să se învârtă în cele mai înalte cercuri, fiindcă spune că a luat cina la Buckingham Palace şi, cu toate astea, soția lui ține o pensiune.

— Înțeleg ce spui. Ciudat.

— Inexplicabil. E oare credibil ca un om de rangul lui să fie invitat la cină la Buckingham Palace, cu atât mai mult cu cât, aparent, îi lipseşte orice urmă de *savoir-faire* social? La recepția asta la care se referă, povesteşte că regina l-a întrebat dacă i-ar plăcea niscaiva supă indiană cu carne, iar el, crezând că nu i se mai aduce nimic, a mâncat şase porții, şi drept consecință, citându-l pe el, şi-a petrecut restul serii şezând într-un colț, plin până-n gât de supă. Iar în descrierea incidentului, îşi precede remarcele de câteva ori cu expresii de genul „Văleleu" şi „Ai, ai, ai". Irlandezii nu vorbesc aşa. Ai citit vreodată *Călători pe mare* de Synge[15]? Ei bine, fă rost de ea, studiaz-o şi, dacă îmi arăți un singur personaj care spune „Ai, ai, ai", îți dau un şiling. Irlandezii sunt poeți. Vorbesc despre sufletele lor şi despre văluri de ceață şi aşa mai departe. Spun chestii de genul „O seară ca aceasta mă face să-mi doresc să fiu iar în comitatul Clare, contemplând vacile în iarba cea înaltă".

Dădea paginile încruntat, cu nasul încrețit de parcă ar fi detectat vreun miros dezagreabil. Mi-a amintit de zilele petrecute la Malvern House, Bramley-on-Sea, când obişnuiam să-mi duc eseurile pentru ora de literatură engleză la rev. Audrey Upjohn ca să le corecteze.

— Uite-aici alt fragment unde a bătut câmpii. „Sora mea e

[15] John Millington Synge (1871–1909), faimos poet irlandez.

în trupa de balet". „Zici că sora ta e în trupa de balet?" „Da, văleleu, sora mea e în trupa de balet." „Ce face sora ta în trupa de balet?" „Intră cu elan şi apoi iese cu elan de pe scenă." „De ce-i trebuie elan?" „Ai, ai, ai, pentru că e o trupă norvegiană de balet." Pur şi simplu n-are sens. Şi acum ajungem la altă chestie care mă cam depăşeşte, cuvântul *„ges".* După replica „Pentru că e o trupă norvegiană de balet" şi în alte părţi din scenariu, apare cuvântul „ges" între paranteze. Nu-mi spune nimic. Poţi să mi-l explici?

— E o prescurtare de la *„gestică".* Atunci îl pocneşti pe Mike cu umbrela. Să arăţi publicului că s-a terminat o glumă.

Gussie a tresărit.

— Chestiile astea sunt glume?

— Da.

— Înţeleg. *Înţeleg.* Păi, bineînţeles, asta aruncă o altă lumină asupra... A făcut o pauză şi m-a privit cu atenţie. Ai spus că trebuie să-mi lovesc partenerul cu o umbrelă?

— Într-adevăr.

— Şi, dacă am priceput bine ce mi-a zis Pirbright, celălalt actor în reprezentaţia asta extraordinară e poliţistul din partea locului?

— Într-adevăr.

— Toată chestia e imposibilă şi complet ieşită din discuţie, a spus cu înfocare Gussie. Ai idee ce se întâmplă când pocneşti un poliţai cu o umbrelă? Asta am făcut când am ieşit din fântâna din Trafalgar Square şi cu siguranţă că nu mai intenţionez să o fac. Un soi de oroare pământie i-a apărut pe faţă, de parcă ar fi aruncat o privire fugară într-un trecut pe care sperase să-l uite. Păi, hai să-ţi spun pe şleau, Wooster, ce părere am despre chestia asta. N-o să spun „Văleleu". N-o să spun „Ai, ai, ai". N-o să atac poliţişti cu umbrela. Pe scurt, refuz categoric şi hotărât să am cea mai mică legătură cu bufoneria asta degradantă. Stai să vezi când o să mă întâlnesc cu domnişoara Pirbright. O să-i spun

eu vreo două. O să-i arăt eu că nu-şi poate bate joc aşa de demnitatea unui om.

Era pe cale să mai zică ceva, dar acum glasul i s-a stins într-un soi de gâlgâit şi am văzut cum ochii îi ies din orbite. Privind în jur, am sesizat că Nărăvaşa venea înspre noi. Era însoţită de Sam Goldwyn şi arăta, ca de obicei, de milioane, fiind înfăşurată într-un soi de material mulat care mai curând îi accentua decât îi ascundea formele graţioase, dacă mă-nţelegi.

Eram încântat s-o văd. Cu Gussie în dispoziţia asta necooperantă, proţăpindu-se pe picioare şi refuzând să intre în joc, aidoma măgarului lui Balaam, mi se părea că tocmai avea nevoie de o influenţă feminină. Nu mi-a luat decât o clipă pentru a mă decide să fac prezentările şi s-o las pe ea să preia sarcina de a-i înmuia platoşa de fier.

Nutream multe speranţe că ea o să fie în stare să încheie târgul. Deşi se deosebeşte de mătuşa Agatha în aproape orice privinţă, Nărăvaşa are un lucru în comun cu pacostea asta fenomenală: e autoritară. Când ea vrea ca tu să faci ceva, te trezeşti că o faci. A fost aşa încă din copilărie, îmi amintesc că o dată, la cursul nostru comun de dans, mi-a dat o portocală străveche, un ghem albastru cu galben de sâmburi şi mucegai şi m-a rugat să o azvârl în instructoare, care îi stârnise nemulţumirea dintr-un motiv care îmi scapă acum. Şi am făcut-o fără şovăire, deşi ştiam foarte bine cât de scump o să plătesc gestul ăsta.

— Ho! am strigat, eschivându-mă încercărilor potăii de a-şi pune labele din faţă pe umerii mei şi de a-şi ascuţi limba pe faţa mea. Am ridicat degetul mare. Gussie, am spus.

Chipul Nărăvaşei s-a luminat de parcă aş fi gâdilat-o sub bărbie. A început imediat să-şi exercite farmecele.

— O, *dânsul* e domnul Fink-Nottle? Îmi pare bine, domnule Fink-Nottle. Sunt *atât* de încântată să vă cunosc, domnule Fink-Nottle. Ce noroc să vă întâlnesc. Voiam să vorbesc cu dumneavoastră despre scheci.

— Tocmai am schimbat vreo două vorbe pe tema asta, am zis, şi lui Gussie îi repugnă un pic să joace rolul lui Pat.

— Vai, *nu!*

— M-am gândit că ți-ar plăcea să discuți puțin cu el. Vă las, am zis şi am tulit-o.

Uitându-mă în spate pe când dădeam colțul, am văzut că îşi pusese o mână subțire pe reverul hainei lui Gussie, iar cu cealaltă făcea gesturi largi şi rugătoare, indicându-i şi celui mai insipid şi lipsit de imaginație observator că îi aplica Tratamentul A.

Încântat, m-am îndreptat înspre conac, cu ochii-n patru după mătuşi în căutare de pradă şi am reuşit să-mi ating ținta fără niciun incident dezastruos, ajungând la mine în cameră. Mă delectam acolo cu un fum îngândurat de țigară când, jumătate de oră mai târziu, Gussie a intrat şi mi-am putut da seama pe loc că nu era bosumflatul şi morocănosul Fink-Nottle care, cu atâta intransigență, i-a criticat pe Pat şi Mike de le-au mers fulgii în decursul recentei noastre întrevederi. Avea o atitudine zglobie. Fața îi strălucea. Purta la butonieră o floare care înainte nu fusese acolo.

— Bună, măi Bertie, a spus. Hei, Bertie, de ce nu mi-ai zis că domnişoara Pirbright e Cora Starr, actrița de cinema? De multă vreme sunt unul dintre cei mai înfocați admiratori ai ei. Ce fată minunată e, nu-i aşa, şi cât de diferită de fratele ei, pe care îl consider şi întotdeauna o să-l consider păduchele-şef al Angliei. M-a făcut să văd scheciul ăsta într-o lumină cu totul nouă.

— M-am gândit eu că asta o să facă.

— E nemaipomenit că o fată atât de drăguță ca ea are o inteligență atât de ascuțită şi îşi prezintă într-un mod atât de uimitor argumentele, cu o limpezime ca de cristal, care te convinge într-o clipită că are dreptate în toate privințele.

— Da, Nărăvaşa e o băşicuță tenace.

— Aş prefera să nu spui despre ea că e o băşicuță. Nărăvaşa, ai? Aşa i se spune, nu? Un nume fermecător.

— Care a fost rezultatul întrevederii voastre? O să joci în scheci?

— O, da, totul e stabilit. Mi-a combătut pe deplin obiecțiile. Am mai parcurs o dată scenariul după ce ai plecat şi m-a făcut să-i accept părerea că nu există nimic degradant în genul ăsta simplu şi sănătos de umor. E plină de trucuri ieftine, da, dar, aşa cum a subliniat ea, o piesă bună. E încredințată că o să am o victorie măreață.

— O să-i dai gata. Îmi pare rău că nu pot să joc chiar eu rolul lui Pat...

— Probabil o chestie bună. Mă îndoiesc că ți se potriveşte.

— Bineînțeles că mi se potriveşte, am ripostat eu cu înfocare. Aş fi jucat senzațional.

— Năr ăvaşa crede că nu. Mi-a spus ce recunoscătoare a fost că tu te-ai retras şi ți-am luat eu locul. A zis că rolul trebuie tratat într-un mod viguros şi tranşant, iar tu ai fi fost prea moale. E un rol care cere personalitate şi o sincronizare foarte precise şi mi-a spus că, încă din clipa în care m-a văzut, şi-a dat seama că eu sunt ideal pentru Pat. Fetele cu o experiență ca a ei îşi pot da seama imediat.

Am lăsat-o baltă. Nu te poți pune cu cabotinii, căci după douăzeci de minute în compania Năr ăvaşei, Augustus Fink-Nottle se preschimbase dintr-un nevinovat admirator de salamandre într-un cabotin sadea care bea porto prin bodegi şi care ți se adresează cu „băiete”. Încă puțin, m-am gândit eu, şi o să mi se adreseze cu „băiete”.

— Păi, n-are niciun rost să discutăm despre asta, am spus, pentru că n-aş fi putut niciodată să accept rolul. Madeline n-ar fi fost de acord ca logodnicul ei să apară în public cu o barbă verde.

— Nu, e o fată ciudată.

Mi se părea că i-aş putea şterge zâmbetul ăla tâmp de pe față dacă îi aminteam de ceva ce pare-mi-se că uitase.

— Şi cum rămâne cu Dobbs?

— Hă?

— Ultima dată când am vorbit cu tine, erai un picuț cam agitat la gândul că trebuie să-l miruieşti cu umbrela pe ofițerul de poliție Dobbs.

— A, Dobbs? A ieşit din calcul. A primit preavizul. A venit când repetam şi a început să citească replicile lui Mike, dar nu-i bun de nimic. Fără tehnică. Fără personalitate. Şi nu acceptă nici indicațiile de scenă. S-a tot contrazis din orice cu conducerea, până când, într-un final, Nărăvaşa s-a înfierbântat şi a început să ridice tonul, apoi el s-a înfierbântat şi a început să ridice tonul, deznodământul fiind că acel câine al ei, fără îndoială ațâțat de toată larma, l-a muşcat de picior.

— Doamne sfinte!

— Da, asta a creat o atmosferă dezagreabilă. Nărăvaşa a susținut cauza animalului cu multă pricepere, subliniind că probabil a fost persecutat de polițişti încă de când era o aşchie de cățeluş şi, prin urmare, îşi împlinea o dorință legitimă dacă muşca din când în când pe câte unul, dar Dobbs a refuzat să-i accepte punctul de vedere cum că delictul trebuia pedepsit printr-o simplă mustrare. A arestat vietatea şi o ține la secția de poliție până când reuşeşte să descopere dacă a mai muşcat pe cineva sau nu. Se pare că un câine care a muşcat o singură dată pe cineva stă bine din punct de vedere legal.

— Sam Goldwyn l-a muşcat aseară pe Silversmith.

— Zău? Păi, dacă se află, teamă mi-e că procurorul o să aibă un cuvânt greu de spus. Dar, ca să-mi continuu povestirea, Nărăvaşa, înfuriată, pe drept cuvânt, de atitudinea intransigentă a lui Dobbs, i-a făcut vânt din scheci şi îl pune pe fratele ei să joace rolul. Bineînțeles, există riscul ca vicarul să-l recunoască, fapt care ar duce la o situație nefericită, dar ea crede că barba verde o să fie îndeajuns să-l facă de nerecunoscut. Ard de nerăbdare să-l am partener pe Pirbright. Nu cred să mai existe altcineva în afară de el pe care să-mi facă mai multă plăcere să-l altoiesc cu o umbrelă,

a zis meditativ Gussie, adăugând că prima oară când arma o să intre în contact cu scăfârlia lui Tocătură, acestuia o să i se pară că a fost lovit de trăsnet. Era evident că Timpul, cel care le vindecă pe toate, o să trebuiască să se spetească muncind ca el să uite şi să ierte.

— Dar nu mai pot sta aici la taclale, a continuat el. Nărăvaşa m-a invitat să iau prânzul la casa parohială şi trebuie să plec. Am trecut doar ca să-ți dau poeziile astea.

— Ce?

— Poeziile astea cu Christopher Robin. Poftim.

Mi-a înmânat un volum subțire de versuri, iar eu i-am aruncat o privire năucă.

— Ce-i cu ele?

— Le reciți la concert. Pe cele marcate cu o cruce. Eu trebuia să le recit, Madeline a făcut mare caz de asta – ştii cât de tare se dă în vânt după poeziile cu Christopher Robin – dar acum, bineînțeles, am făcut schimb de roluri. Şi nu mă deranjează să-ți spun că mă simt teribil de uşurat. E acolo una despre o mică puşlama care merge țupa-țupa-țup şi... Păi, cum spuneam, mă simt teribil de uşurat.

Volumul cel subțire a căzut dintre degetele mele țepene, iar eu m-am holbat la el.

— Dar, pe toți dracii!

— N-are rost să spui „Dar, pe toți dracii!" Crezi că eu n-am zis „Dar, pe toți dracii!" când mi-a vârât pe gât producțiile astea literare scârboase? Trebuie să le reciți. Ea insistă. O să vrea să afle imediat ce succes au avut.

— Dar huliganii din spatele ultimului rând or să năvălească pe scenă şi or să mă linşeze.

— Nu m-ar surprinde. Totuşi ai o singură consolare.

— Care?

— Gândul că tot ce ți se întâmplă face parte din magnifica urzeală, ha, ha, ha, a spus Gussie şi a ieşit zâmbind din cameră.

Şi astfel s-a încheiat prima zi din sejurul meu la Deverill

Hall, plină ochi de depresii profunde şi orizonturi tulburi.

10

Şi pe măsură ce zilele treceau, orizonturile astea tulburi deveneau şi mai tulburi, depresiile alea profunde chiar şi mai profunde. Era într-o vineri când am pontat de sosire la Deverill Hall. În dimineaţa zilei de marţi, deja nu mai puteam ascunde faţă de mine însumi că îmi pierdeam vechiul zvâc şi că, dacă norii nu-şi schimbau conduita şi nu începeau cât de curând să împartă în dreapta şi-n stânga bucăţi argintii mai zdravene decât cu ce veneau deocamdată, cu siguranţă aveam să ajung cât ai zice peşte printre vinuri şi spirtoase.

E rău să fii prins în capcană în vizuina unor mătuşi băloase, care te şfichiuie cu cozile lor şi se zgâiesc la tine cu ochii lor injectaţi. Îţi pierzi sângele rece când ştii că peste vreo două zile o să fii sus, pe scena primăriei dintr-un sat, povestind unui public, probabil bine dotat cu legume, că Christopher Robin merge ţupa-ţupa-ţup. Îţi scade moralul când trebuie să răspunzi la numele de Augustus, căci există şi experienţe mai sublime decât să fii în postura să te întrebi în permanenţă dacă o mătuşă Agatha sau o Madeline Bassett n-o să sosească pe nepusă masă şi o să te demaşte făcându-te de râs. Asta nu se poate pune la îndoială. E, cred eu, de la sine-nţeles.

Dar nu hălcile astea din magnifica urzeală îi fleşcăiau curajul lui Wooster. Nu, sursa necazului, chestia care îmi dădea ameţeli şi transpiraţii nocturne, făcându-mă să arăt ca o biată fărâmă de epavă umană din pozele „de dinainte” în reclamele la Hocus Calmus Haddock, era purtarea sinistră a lui Gussie Fink-Nottle. Contemplându-l pe Gussie, mă trezeam cu sufletul înnegurat de o spaimă neştiută.

Nu ştiu dacă ai avut vreodată sufletul înnegurat de o spaimă neştiută. E o senzaţie teribil de neplăcută. O tot

aveam pe vremea când eram unul dintre rezidenții pân-la genunchiul broaştei, supuşi la grea încercare în Malvern House, Bramley-on-Sea, şi îl auzeam pe rev. Aubrey Upjohn încheind un şir de anunțuri cu scurta observație malițioasă că ar vrea să se întâlnească cu Wooster în biroul lui, după rugăciunea de seară. În împrejurarea de față, am simțit cum mă năpădeşte negura în decursul conversației cu Gussie pe care tocmai am relatat-o, iar în zilele care au urmat, s-a întețit şi s-a tot întețit, până când acum m-am trezit că am căzut, cum s-ar zice, pradă unei frici dintre cele mai acute.

Mă întreb dacă ai remarcat ceva în conversația la care mă refer. Adică, te-a izbit cumva vreo chestie semnificativă şi ai început să-ți spui în sinea ta „Oho!u? Nu? Atunci n-ai prins şpilul.

În prima zi n-am avut decât o vagă suspiciune. A doua zi, suspiciunea asta mi s-a adâncit. Iar în a treia zi la lăsarea serii, suspiciunea deja devenise o certitudine. Dovezile erau toate pe felie şi n-o mai puteai nega. Fără să se sinchisească de faptul că la The Larches, în Wimbledon Common, exista o fată căreia îşi dăduse cuvântul de onoare şi care ar fi fost mai turbată decât un pui de taur care s-a încâlcit în hârtie de muşte dacă ar fi descoperit că îi făcea alteia avansuri, Augustus Fink-Nottle se înamorase lulea de Nărăvaşa Pirbright.

Ai putea zice „Haide, măi Bertram, ai halucinații” sau „Ptiu, Wooster, e doar un capriciu trecător”, dar dă-mi voie să-ți spun că nu eram singurul care remarcase acest lucru. Cinci mătuşi zdravene îl remarcaseră şi ele.

— Păi, zău aşa, a observat cu amărăciune baroneasa Daphne Winkworth chiar înainte de prânz, când Silversmith a aruncat bomba că Gussie a telefonat din nou să spună că o să mănânce ce s-o găsi pe la casa parohială. Domnul Wooster pare să se bată pe burtă cu domnişoara Pirbright. Aparent, consideră că Deverill Hall este un hotel unde poate să vină sau să rămână în altă parte, după cum pofteşte.

Iar mătuşa Charlotte, după ce i s-au transmis faptele prin cornetul ei acustic, întrucât purta aparatul, a spus după un pufnit scurt şi prompt că ar trebui să se considere foarte onorate că tânărul nemernic cretin a consimţit să doarmă în casa lor oribilă sau ceva de genul ăsta.

Nici nu le puteai condamna pe cinstite că se întunecau şi se ţineau băţoase. Nimic nu o străpunge mai abitir cu cangea pe castelană decât un oaspete care e mereu absent nemotivat, iar în prezent numai arareori Gussie găsea de cuviinţă să-şi halească nutreţul la Deverill Hall. Îşi lua prânzul, ceaiul şi cina cu Năravaşa. De la acea primă întâlnire din faţa poştei, rareori mai pleca de lângă ea. O lipitoare umană, nici mai mult nici mai puţin.

Atunci, poţi înţelege cu uşurinţă de ce aveam acum cearcăne şi aproape mereu o senzaţie fremătândă în scobitura stomacului, de parcă aş fi înghiţit de curând mult mai mulţi şoricei decât mi-aş fi dorit. Era nevoie doar de o vorbă din partea baronesei Daphne Winkworth către mătuşa Agatha cum că nepotul ei, Bertram, căzuse în mrejele unei fete indezirabile – o actriţă de cinema de la Hollywood, dragă – o puteam vedea cum scrie la fel de limpede de parcă aş fi tras cu ochiul peste umărul ei – pentru a o aduce pe bătrâna rubedenie vâjâind la Deverill Hall cu picioarele la spinare. Şi apoi ce-ar urma? Ruină, pustiu şi deznădejde.

Modul evident de a acţiona, bineînţeles, când moralul tău a primit una peste bot, e să intri în legătură cu Jeeves şi să vezi ce are să-ţi sugereze. Aşadar, întâlnind-o pe camerista Queenie lângă camera mea, pe coridor, după prânz, m-am interesat pe unde se afla.

— Hei, am spus, mă întreb dacă ai idee pe unde e Jeeves. Ştii tu, omul lui Wooster.

Ea a rămas holbându-se la mine tâmp. Ochii ei, de obicei ca două stele, erau posomorâţi şi niţeluş roşiatici pe la margini, iar eu aş fi descris-o ca fiind trasă la faţă. Pe scurt, întreaga ei ţinută părea să sugereze că în faţa mea se găsea o

cameristă care, ori era într-o ureche, ori se lupta cu o supărare tainică.

— Domnule? a spus ea pe un soi de voce chinuită.

Mi-am repetat spusele şi de data asta au ajuns până la ea.

— Domnul Jeeves nu este aici, domnule. Domnul Wooster l-a lăsat să plece la Londra. La o conferinţă unde voia să se ducă.

— Aha, mersi, am zis cu o voce plată, pentru că vestea mă zguduise. Nu ştii cumva când se întoarce?

— Nu, domnule.

— Înţeleg. Mersi.

Mi-am continuat drumul spre camera mea şi am examinat minuţios şi pe cinstite situaţia.

Dacă l-ai întreba pe unul dintre mahării care se învârtesc în cercuri diplomatice şi sunt obişnuiţi să se ocupe cu probleme delicate de stat, o să-ţi spună că, atunci când lucrurile au ajuns într-un impas, nu-i bine deloc să şezi pe turul pantalonilor şi să-ţi dai ochii peste cap – trebuie să studiezi terenul, să explorezi alternativele şi să iei cu promptitudine măsuri pe anumite căi. Numai astfel poţi spera să găseşti o formulă. Iar mie mi se părea, în timp ce cugetam încordat, că în criza de faţă se poate înfăptui ceva constructiv săltând-o pe Nărăvaşa şi vorbind pe şleau cu ea, atrăgându-i atenţia asupra pericolului îngrozitor în care îşi punea un vechi amic şi partener de dans când îi permitea lui Gussie să-şi petreacă vremea behăind şi zburdând în jurul ei.

În consecinţă, am ieşit din cameră şi câteva minute mai târziu m-ai fi putut vedea furişându-mă pe domeniile însorite în drum spre sat. De fapt, am şi fost văzut, tocmai de către baroneasa Daphne Winkworth. Mă apropiasem de capătul şoselei şi într-o clipă aş fi reuşit să ajung la loc sigur, când cineva m-a strigat pe nume – sau mai bine zis, pe numele lui Gussie – şi am zărit-o pe bătrâna hahaleră formidabilă în grădina de trandafiri. Din faptul că ţinea o seringă în mână,

am dedus că se deda la fapte mârşave cu păduchii-de-flori de prin partea locului.

— Vino aici, Augustus, a zis ea.

Era ultimul lucru pe care l-aş fi făcut dacă aş fi avut de ales, deoarece, chiar şi în cel mai bun caz, specimenul ăsta primejdios mă băga în sperieți până-n creştetul capului, iar acum arăta cu vreo zece grade mai amenințător ca de obicei. Avea vocea glacială şi privirea glacială, iar mie nu-mi plăcea cum se juca cu seringa aia. Era evident că, dintr-un motiv sau altul, în opinia ei, ajunsesem aproximativ la nivelul păduchelui-de-flori şi avea aerul unei femei care, pentru un gologan, ar fi apăsat pe trăgaci şi m-ar fi împroşcat cu mililitrii ăia de fiertură diabolică drept în cireşică.

— O, bună, am spus, încercând să fiu nonşalant, dar dând-o glorios în bară. Stropiți tufişurile de trandafiri?

— Nu-mi vorbi mie despre tufişurile de trandafiri!

— A, nu, mai bine nu, am spus. Păi, nici n-am vrut asta în mod special. Doar ca umplutură *ad lib*[16].

— Augustus, ce-am auzit?

— Scuze, n-am înțeles.

— Mai bine i-ai cere scuze lui Madeline. Mister. N-am priceput. Impresia mea era că o baroneasă a Imperiului Britanic vorbea în dodii.

— Chiar adineauri, când am fost în casă, a continuat ea, a sosit o telegramă de la Madeline pentru tine. A fost transmisă prin telefon de la poştă. Uneori le transmit prin telefon, alteori le livrează personal.

— Înțeleg. După cum au chef pe moment.

— Te rog, nu mă întrerupe. De data asta, din întâmplare, mesajul a fost transmis prin telefon şi, cum tocmai treceam pe coridor când a sunat, eu l-am notat.

— Câtă mărinimie din partea dumneavoastră, am spus, închipuindu-mi că nu puteam să nimeresc prost măgulind-o

16 *Ad libitum* – După gust (lat.).

niţeluş.

Însă am nimerit-o prost. Nu i-a plăcut. S-a încruntat, şi-a ridicat seringa, apoi, de parcă şi-ar fi amintit la timp că era o Deverill, a lăsat-o iarăşi jos.

— Te-am mai rugat o dată să nu mă întrerupi. Am notat mesajul, după cum spuneam, şi îl am aici. Nu, a zis ea după ce a scotocit prin îmbrăcăminte. Probabil că l-am lăsat pe masa din hol. Dar îţi pot spune ce conţine. Madeline zice că n-a primit nici măcar o scrisoare de la tine de când ai ajuns la conac şi îşi doreşte să ştie motivul. E nespus de abătută din cauza neglijenţei tale odioase şi asta nu mă miră. Ştii cât de sensibilă e. Ar fi trebuit să-i scrii în fiecare zi. N-am cuvinte să exprim ce cred despre purtarea ta crudă. Asta-i tot, Augustus, a spus ea şi m-a concediat cu un gest scârbit, de parcă aş fi fost un păduche-de-flori căruia îi lipseşte până şi cantitatea minimă de bună-cuviinţă a păduchelui-de-flori de duzină şi ordinar. Iar eu am plecat împleticindu-mă, am bâjbâit până la o bancă rustică şi m-am lăsat să cad pe ea.

Vestea pe care mi-o dăduse mă afectase, nici nu-i nevoie s-o spun, ca o lovitură în dosul urechii cu un ciorap burduşit cu nisip umed. Numai o singură dată în cariera mea am trăit o emoţie la fel de violentă, atunci când Freddie Widgeon de la Trântori, fiind în posesia unui claxon, s-a furişat în spatele meu pe când traversam Dover Street într-o stare cunoscută sub numele de reverie şi a sunat brusc din aparat chiar în urechea mea.

Nici prin cap nu-mi trecuse bănuiala că Gussie nu-i scria zilnic lui alde Bassett. De aceea venise la reşedinţa asta în stil Edgar Allan Poe, iar eu luasem de la sine-nţeles că asta şi făcea. Nu aveam nevoie de o diagramă să-mi arate ce evenimente or să urmeze dacă persevera în tactica asta de tip grevă. Încă niţică tăcere din partea lui şi La Bassett o să-şi facă apariţia în carne şi oase pentru a face investigaţii, iar gândul la ce s-ar întâmpla atunci îmi îngheţa sângele-n vine şi-mi încârliga degetele de la picioare.

Presupun că un răstimp de vreo zece minute am stat acolo lipsit de vlagă, cu fălcile căzute şi ochii holbaţi şi orbi la peisajul din jurul meu. Apoi mi-am venit în fire şi mi-am continuat drumul. Bine s-a zis despre Bertram Wooster că, deşi poate că se cuibăreşte pe bănci rustice şi, pentru un timp, lasă impresia că a încasat-o cu vârf şi îndesat, vechea lui vitejie iese iar vâjâind la suprafaţă mai devreme sau mai târziu.

Pe când mergeam, rumegam gânduri amare şi dureroase despre Nărăvaşa, *fons et origo*[17], dacă ştii ce vreau să spun cu *fons et origo,* al tuturor belelelor. Ea fusese cea care, flirtând cu neruşinare cu el, dăruindu-i cu perseverenţă zâmbete fugare şi ocheade pe furiş, îi distrăsese atenţia lui Gussie de la datorie şi îl împiedicase să fie corespondentul nostru de la faţa locului. Of, Femeie, Femeie, mi-am zis în sinea mea, nu pentru prima oară, încredinţat fiind că, cu cât mai repede este suprimat sexul ăsta, cu atât mai bine pentru noi toţi.

La vârsta de opt ani, pe vremea când luam lecţii de dans, aţâţat de câteva remarce usturătoare de-ale ei la adresa coşurilor mele, din care aveam o colecţie remarcabilă pe atunci, mi-am pierdut o dată cumpătul atât de tare, încât i-am ars una-n moţ Nărăvaşei Pirbright cu o halteră de lemn şi de atunci regret mereu acea poveste dezagreabilă, considerându-mi fapta o pată într-un dosar de altminteri imaculat şi, chiar dacă fusesem provocat, nu mă purtasem tocmai ca un *preux chevalier*[18]*.* Dar acum, meditând la şmecheriile ei de Dalila, m-am trezit că-mi doresc s-o pot face încă o dată.

Mergeam în continuare, repetându-mi în minte câteva propoziţii cu care să încep când o să ne vedem şi, nu departe de casa parohială, am dat peste ea la volanul maşinii sale,

[17] Punctul de origine, cauza iniţială (lat.).
[18] Brav cavaler (fr.).

oprite la marginea drumului.

Dar când am privit-o în ochi şi i-am spus că vreau să schimb două vorbe cu ea, şi-a exprimat regretul că în momentul de faţă nu se putea. Era, mi-a explicat, foarte ocupată în după-amiaza aia. În virtutea planului ei de a fi ca o mămică pentru unchiul său, preasfinţitul Sidney, era pe cale să-i ducă o farfurie de supă întăritoare unuia dintre enoriaşii nevoiaşi.

— O doamnă, Clara Wellbeloved, dacă vrei să ştii adevărul, a continuat ea. Locuieşte într-una din casele alea pitoreşti pe lângă High Street. Şi n-are sens să aştepţi pentru că, după ce îi duc supa, o să rămân să discut cu ea despre Hollywood. E o mare admiratoare şi o să-mi ia ore întregi. Rămâne pe altă dată, scumpule.

— Ascultă, Nărăvaşo...

— Probabil că îţi spui în sinea ta „Unde e supa?" Din nefericire am uitat s-o iau, iar Gussie a fugit după ea. Ce bărbat minunat, Bertie. Atât de amabil. Atât de serviabil. Mereu gata să facă comisioane, când e nevoie, şi ştie o grămadă de poveşti frumoase despre salamandre. I-am dat un autograf. Că veni vorba de autografe. Am primit veşti de la vărul tău, Thomas, azi dimineaţă.

— Dă-l încolo pe tânărul Thos. Ce vreau... M-a întrerupt din nou, aşa cum fac mereu fetele. Am o droaie de experienţă cu privire la înclinaţia asta a sexului feminin de a refuza să te asculte când le vorbeşti şi întotdeauna am fost alături de indivizii ăia care încearcă să vrăjească vipera cea surdă, făcând-o să reacţioneze ca publicul la un matineu de miercuri.

— Îţi aminteşti că i-am dat cincizeci de autografe şi se aştepta să le vândă colegilor lui cu şase pence bucata? Ei bine, mi-a zis că a obţinut un şiling, nu şase pence, iar asta o să-ţi dea o idee despre ce cred băieţii din Bramley-on-Sea despre mine. Spune că un Ida Lupino autentic face numai nouă pence.

— Ascultă, Nărăvaşo...

— — Vrea să vină şi să-şi petreacă vacanța la casa parohială şi bineînțeles că i-am scris că aş fi încântată. Nu cred că unchiul Sidney se bucură prea mult de perspectiva asta, dar e bine pentru un om al bisericii să treacă prin asemenea încercări, îl fac mai spiritual şi, în consecință, mai priceput în munca lui.

— Ascultă, Nărăvaşo. Ce vreau să vorbesc cu tine...

— A, uite-l pe Gussie, a zis ea, făcând încă o dată pe vipera cea surdă.

Gussie venea țopăind cu o expresie de venerație reverențioasă pe chip şi o cutie metalică aburindă în mână. Nărăvaşa i-a dăruit un zâmbet orbitor care a părut să-l străpungă precum un glonț incandescent un calup de unt, apoi a pus cutia metalică pe bancheta din spate.

— Mulțumesc, Gussie, dragă, a spus ea. Ei bine, la revedere tuturor. Mă grăbesc.

A plecat, iar Gussie a rămas pe loc încremenit şi uitându-se cu gura căscată după ea, aidoma unui peştişor exotic care se holbează la un ou de furnică. Însă nu a rămas multă vreme încremenit, pentru că l-am nimerit între coasta a treia şi a patra cu un deget viguros, făcându-l să învie cu un „Au!” ascuțit.

— Gussie, am spus, intrând fără ocolişuri în miezul problemei. Ce-i cu povestea asta că nu-i scrii Madelinei?

— Madelinei?

— Madelinei.

— O, Madelinei?

— Da, Madelinei. Ar fi trebuit să-i scrii în fiecare zi.

Asta a părut să-l irite.

— Cum naiba să-i scriu în fiecare zi? Cum să am vreo şansă să compun scrisori când de-abia am timp să învăț replicile din scheciul ăla şi să mă gândesc la chestii concrete? N-am nicio secundă liberă.

— Ei bine, să faci bine să-ți găseşti timp. Nu-ți dai seama

că a început să trimită telegrame din pricina asta? Trebuie să-i scrii negreşit chiar azi.

— Cui, Madelinei?

— Da, fir-ai tu să fii, Madelinei.

Am fost uimit să văd că mi-a aruncat o privire chiorâşă prin parbrize.

— Al naibii să fiu dacă îi scriu Madelinei, a zis el şi ar fi arătat ca un catâr dacă nu ar fi semănat atât de bine cu un peşte. Îi dau o lecție.

— Ce?

— Îi dau o lecție. Nu sunt deloc încântat de Madeline. A vrut să vin în casa asta hidoasă şi am consimțit, învoindu-mă cu ea să vină ca să-mi susțină moralul. A fost un pact clar ca între gentlemani. Iar în ultimul moment ea s-a retras cu sânge rece sub pretextul puțin plauzibil că o colegă de-a ei de şcoală din Wimbledon are nevoie de ea. Am fost teribil de iritat şi vreau să i-o arăt. Trebuie făcută să înțeleagă că nu poate face o chestie ca asta. Aşa că nu îi scriu. E un fel de sistem.

Mi-am pus mâinile-n cap. Şoriceii dinăuntrul meu se puseseră acum pe un dănțuit neprotocolar, țopăiau şi făceau tumbe peste tot, ca o grămadă de Nijinski-i.

— Gussie, am spus, o dată pentru totdeauna, te duci sau nu te duci în casă să compui o scrisoare de opt pagini care să emane iubire din fiecare silabă?

— Nu, nu mă duc, a spus el şi a plecat lăsându-mă cu buza umflată.

Descumpănit şi deznădăjduit, m-am înapoiat la conac. Şi prima persoană pe care am văzut-o a fost Tocătură. Era la mine în cameră, întins pe pat, cu o țigară de-a mea în gură.

Avea un soi de expresie visătoare pe mutră, de parcă s-ar fi gândit la Gertrude Winkworth.

11

Remarcându-mă, şi-a şters expresia visătoare de pe faţă.

— O, bună, Bertie, a spus. Voiam să te văd.

— O, da? am ripostat eu iute ca fulgerul şi am vrut să-l usture, pentru că mă cam săturasem până-n gât de Tocătură.

Adică, el de bunăvoie îşi luase slujba de valet al meu şi, în calitate de gentleman personal al unui gentleman, ar fi trebuit să se agite în permanenţă, ba periind câte o haină pe ici, ba călcând nişte pantaloni pe colo şi, în general, făcându-se util, dar eu nu mai dădusem cu ochii de el din noaptea în care sosiserăm. Nu poţi să priveşti cu ochi buni un asemenea absenteism.

— Voiam să-ţi dau vestea cea bună.

Am râs cavernos.

— Veste bună? Există aşa ceva?

— Poţi băga mâna-n foc că există. Lucrurile merg bine. Soarele ne zâmbeşte dintre nori. Cred că o să duc la bun sfârşit afacerea asta cu Gertrude. Potrivit convenţiilor sociale cretine care împiedică valeţii aflaţi în vizită să se bată pe burtă cu fiica familiei, nu m-am întâlnit propriu-zis cu ea, bineînţeles, dar i-am trimis bileţele prin Jeeves şi ea mi-a trimis bileţele prin Jeeves, iar în ultimul dintre ele dă semne clare că ar ceda rugăminţilor mele. Cred că încă vreo două mesaje, dacă sunt întocmite cu atenţie, o să-i vină de hac. Nu cumpăra încă felia de peşte, dar pregăteşte-te.

Ciuda mi s-a evaporat. După cum am mai zis, Wooster-ii sunt oneşti. Ştiu cât de ale naibii de istovitoare sunt scrisorile astea de amor, o slujbă nonstop care-ţi cere concentrare necontenită. Dacă Tocătură a fost ocupat cu o grămadă de corespondenţă de genul ăsta, atunci bineînţeles că n-a avut prea mult timp să se ocupe de garderoba mea. Nu poţi să-ţi susţii cauza şi, în acelaşi timp, să-i calci altuia hainele.

— Păi, asta-i bine, am spus, bucuros să aflu că, deşi perspectiva generală era într-un hal fără de hal de râioasă, cineva îşi lua o pauză. O să-ţi urmăresc evoluţia cu un interes considerabil. Dar hai să lăsăm viaţa ta amoroasă deocamdată, Tocătură, s-a întâmplat un lucru îngrozitor şi aş fi încântat să vii cu orice chestie care să-mi fie de ajutor sau să mă liniştească. Criminalul ăla ţăcănit, Gussie...

— Ce-a mai făcut?

— Ce n-a făcut, ăsta-i baiul. Ai fi putut să mă pui jos cu un bobârnac adineauri când am aflat că, de când a venit aici, nu i-a scris nici măcar un singur rând Madelinei Bassett. Şi, mai mult, zice că n-are de gând să-i scrie. Spune că-i dă o lecţie, am zis şi în câteva cuvinte i-am expus faptele.

Părea îngrijorat cum se cuvine. Tocătură are un suflet simţitor şi afectuos, se emoţionează uşor la spectacolul unui vechi amic care lipăie de colo-colo prin mocirlă şi ştie în ce situaţie mă găsesc în privinţa Madelinei Bassett, fiindcă odată ea i-a povestit totul când s-au întâlnit la un bazar şi, întâmplător, au vorbit despre mine.

— E o chestie nasoală, a zis.

— Poţi pune mâna-n foc că e nasoală. Tremur ca varga.

— Fetele de teapa Madelinei Bassett dau o mare importanţă scrisorilor zilnice.

— Exact. Iar dacă una nu ajunge la ele, vin şi fac investigaţii la faţa locului.

— Şi zici că Gussie n-a fost impresionat?

— Niciun picuţ. M-am rugat de el, aş putea spune chiar pătimaş, dar şi-a dat urechile pe spate şi a refuzat să coopereze.

Tocătură a reflectat.

— Cred că ştiu care-i motivul ascuns. Necazul e că acum Gussie e niţeluş dus cu sorcova.

— Cum adică, acum? Şi de ce niţeluş?

— E îndrăgostit nebuneşte de Nărăvaşa. Scuze că folosesc cuvinte atât de lungi. Adică e mort după ea.

— Ştiu. La fel ca toată lumea din jur, pe kilometri întregi. Dragostea lui e subiectul favorit de conversație când se adună mătuşile.

— Şi în sufrageria servitorilor s-au făcut nişte comentarii.

— Nu mă mir. Pun pariu că se discută despre asta şi în Basingstoke.

— Nu-l poți condamna, bineînțeles.

— Ba da, pot.

— Adică, nu-i vina lui, zău. E primăvară, Bertie, sezonul de împerechere, când, după cum probabil că ştii, un curcubeu mai aprins sclipeşte peste porumbeii spilcuiți, iar fanteziile tinerilor se preschimbă uşurel în gânduri de iubire. Impactul subit s-a prăvălit fix în toiul primăverii şi, fiind al unei fete precum Năravaşa asupra unui tăntălău precum Gussie, moleşit din pricina faptului că se îndoapă tot timpul cu suc de portocale, probabil că a fost teribil. Năravaşa, când se poartă frumos, îi înnebuneşte chiar şi pe cei mai puternici. Nimeni nu ştie asta mai bine decât tine. Odată te-ai făcut zdravăn de râs din cauza ei.

— Nu-i nevoie să răscoleşti trecutul.

— L-am răscolit numai ca să-mi susțin punctul de vedere, că mai degrabă ar trebui să ne fie milă de el, decât să-l criticăm.

— Pe ea trebuie s-o criticăm. De ce îl încurajează?

— Nu cred că îl încurajează. El se ține după ea.

— Îl încurajează. Am văzut-o eu. Îşi exercită voit farmecele şi îi arată doar o parte a ei. Nu-mi spune mie că o fată ca Năravaşa, obişnuită să le dea peste bot bărbaților de prestigiu din Hollywood, nu-i poate veni de hac lui Gussie, dacă vrea.

— Dar nu vrea.

— Din cauza asta strâmb din nas.

— Şi-ți spun şi de ce nu vrea. N-am întrebat-o personal, dar sunt aproape sigur că joacă scenariul ăsta cu Gussie în ideea că înfige harponul în Esmond Haddock. Să-i arate că

dacă el n-o vrea, sunt alții care o vor.

— Dar el o vrea.

— Ea nu ştie. Asta dacă nu i-ai spus tu.

— Nu i-am spus.

— De ce nu?

— N-am fost sigur că aş proceda corect. Vezi tu, el mi-a prezentat toate chestiile alea despre trăirile lui lăuntrice sub legământul tăcerii, cum s-ar spune, şi mi-a zis că vrea ca totul să rămână între noi. „Asta să rămână între noi", a spus. Pe de altă parte, o vorbă la momentul oportun ar putea cu uşurință să reunească două inimi despărțite. Toată chestia e foarte discutabilă.

— Eu m-aş duce şi i-aş spune. Strecoară-i o vorbă la momentul oportun. Sunt total în favoarea reuniunii dintre două inimi despărțite.

— Şi eu. Dar cred că am amânat-o prea mult. Alde Bassett deja a făcut bătături la degete de câte telegrame a trimis întrebând ce se întâmplă. Tocmai a sosit una de ultimă oră. Am găsit-o pe măsuța din hol când am intrat. Era telegrama unei fete care e pe punctul de a se sătura până-n gât. Îți zic eu, Tocătură, nu văd nicio rază de lumină la orizont. Sunt în cofă.

— Nu, nu eşti.

— Ba da. Când i-am povestit lui Gussie despre telegramă, insistând asupra faptului că acum a venit vremea ca toți oamenii cumsecade să sară în ajutorul partidului, aşa cum spuneam, el doar şi-a dat urechile pe spate şi a zis că-i dă o lecție fetei şi că n-o să pupe nici urmă de scrisoare de la el până când lecția n-o să-i intre bine în cap. Tipul e *non compos*[19] şi îți repet că nu văd nicio rază de lumină la orizont.

— Mie mi se pare simplu.

— Adică ai vreo sugestie?

---

[19] *Non compos mentis* – nu(-i) în toate mințile (lat.).

— Bineînțeles că am o sugestie. Întotdeauna am o sugestie. E o chestie evidentă. Dacă Gussie nu-i scrie fetei, trebuie să-i scrii chiar tu.

— Dar nu vrea să primească veşti de la mine. Vrea să primească veşti de la Gussie.

— Şi aşa o să şi fie, Domnul s-o aibă în pază. Gussie şi-a scrântit încheietura mâinii, aşa încât trebuie să-ți dicteze ție scrisoarea.

— Gussie nu şi-a scrântit încheietura mâinii.

— Ba să mă scuzi. Şi-a scrântit-o urât în timp ce oprea un cal dezlănțuit, supunându-se la un mare risc şi salvând un copilaş de la o moarte oribilă. Un copil cu păr bălai, dacă te laşi pe mâinile mele, cu ochi albaştri, obrăjori rozalii şi care vorbeşte sâsâit. Cred că vorbitul sâsâit are mare succes.

Am rămas cu gura căscată. Înțelesesem unde bătea.

— Tocătură, e nemaipomenit! O s-o scrii tu?

— Bineînțeles. O să fie floare la ureche. I-am scris Gertrudei scrisori de genul ăsta de când eram atâtica.

S-a aşezat la masă, a luat hârtie şi un stilou şi numaidecât a fost absorbit de munca de creație, cum s-ar zice. Îmi puteam da seama că nu fusese o fanfaronadă din partea lui că scrisoarea o să fie floare la ureche. Nici măcar nu părea să facă pauze ca să se gândească. Aproape imediat mi-a înmânat manuscrisul terminat, invitându-mă să-i dau zor şi să-l copiez.

— Trebuie să fie trimisă de îndată, orice secundă e vitală. Fugi chiar tu cu ea la poştă. Atunci o s-o primească mâine dimineață la prima oră. Şi acum, Bertie, trebuie să te las. Am promis că joc gin rummy cu Queenie şi deja am întârziat. Are nevoie de încurajări, sărăcuța de ea. Ai auzit ce nenorocire a pățit? Că a rupt logodna cu sticletele Dobbs?

— Nu, zău? Nu mai e logodită? Deci din cauza asta arăta în halul ăla, presupun. Am dat nas în nas cu ea după prânz, am explicat eu, şi am rămas cu impresia că avea inima grea. Ce n-a mers?

— Nu-i plăcea că e ateu, el refuza să se dezică de asta şi până la urmă a spus ceva despre Iona şi Balena peste care ei i-a fost imposibil să treacă. Azi-dimineaţă i-a dat înapoi inelul, scrisorile şi un bibelou de porţelan cu inscripţia „Un cadou din Blackpool”, pe care i-l cumpărase vara trecută când a fost în vizită la nişte rude din nord. Teamă mi-e că a zguduit-o puternic. Trece prin chinurile iadului. Îl iubeşte la nebunie şi tânjeşte să fie a lui, dar nu poate înghiţi chestia aia despre Iona şi Balena. Putem spera numai că jocul de gin rummy o să-i aline întrucâtva suferinţa. S-a făcut, Bertie, dă-i bătaie cu scrisoarea. Poate că n-o fi una dintre cele mai reuşite, pentru că am lucrat contra cronometru şi n-am putut să o cizelez şi să o retuşez, dar cred că o să-ţi placă.

A avut dreptate. Am cercetat cu atenţie mesajul şi am fost încântat de măiestria lui. Dacă nu era una dintre cele mai reuşite, atunci cele mai reuşite ar fi trebuit să fie de-a dreptul meşteşugite şi nu mă mira că, după ce primise o serie de scrisori din astea, Gertrude Winkworth se înmuiase. Există scrisori care seamănă îndoieli dacă în partea asta n-ar fi fost mai nimerită o altă exprimare sau dacă în partea ailaltă n-ar fi putut avea un pic mai mult haz şi alte scrisori despre care îţi spui în sinea ta „Asta-i marfă. Nu schimba niciun cuvinţel”. Scrisoarea de faţă făcea parte din ultima categorie. Nimerise exact nuanţa potrivită de modestie în paragraful despre calul dezlănţuit, iar copilul sâsâit era o splendoare. Îţi sărea în ochi aidoma unui deget inflamat, monopolizând spectacolul. Iar în ce priveşte fragmentele mai înflăcărate despre faptul că îi era dor de Madeline clipă de clipă şi îşi dorea să fi fost aici ca s-o poată îmbrăţişa şi câte şi mai câte, pur şi simplu nu puteau fi îmbunătăţite.

Am copiat drăcovenia, am înghesuit-o într-un plic şi am dus-o la poştă. Şi abia o pleoştisem în cutie, când o voce melodioasă de soprană m-a strigat din spate şi, răsucindu-mă, am văzut-o pe Nărăvaşa apropiindu-se.

12

M-am simțit profund încurajat. Exact fata cu care voiam să mă întâlnesc. Am înşfăcat-o de mână, aşa încât să n-o mai poată şterge subit pe furiş.

— Nărăvaşo, am zis, vreau să am o discuție lungă cu tine între patru ochi.

— Nu cumva despre Hollywood?

— Nu, nu despre Hollywood.

— Mulțumescu-ți ție, Doamne. Nu cred că aş mai fi putut suporta să stau la taclale despre Hollywood în după-amiaza asta. N-aş fi crezut, a spus ea, apucându-se, ca de obicei, să monopolizeze conversația, că şi altcineva în afară de Louella Parsons şi Hedda Hopper ar putea fi o asemenea autoritate în lumea filmului de la Hollywood, cum e doamna Clara Wellbeloved. Ştie mai multe decât mine, deşi de 1 august se fac doi ani de când mă învârtesc prin cercurile de celuloid. Ştie exact de câte ori a divorțat fiecare şi de ce, ce profit a avut fiecare film din ultimii douăzeci şi cinci de ani şi câți frați Warner sunt. Ştie chiar şi de câte ori a fost însurat Artie Shaw[20], chestie pe care pariez că nici el nu ți-o poate spune. M-a întrebat dacă am fost măritată vreodată cu Artie Shaw, iar când am zis că nu, pare-mi-se a crezut că o iau peste picior sau că am fost măritată şi nici nu mi-am dat seama. Am încercat să-i explic că atunci când o fată se duce la Hollywood nu e *obligată* să se mărite cu Artie Shaw, e doar ceva opțional, dar nu cred că am convins-o. O bătrână foarte remarcabilă, dar nițeluş cam obositoare după o oră-două. Spuneai că vrei să discuți ceva cu mine?

— Da.

— Păi, de ce n-o faci?

— Pentru că nu mă laşi să strecor nicio vorbuliță.

— O, m-am pus pe trăncănit? îmi pare rău. Ce te

[20] Arthur Arshawsky, cântăreț american în special de jazz.

frământă, prințul meu?

— Gussie.

— Fink-Nottle?

— Fink-Nottle e corect.

— Cel mai onest bărbat pe care-l ştiu.

— Cel mai tembel bărbat pe care-l ştii. Ascultă, Nărăvaşo, tocmai am discutat cu Tocătură...

— Ți-a zis că se aşteaptă ca în curând s-o înduplece pe Gertrude Winkworth să fugă cu el?

— Da.

A zâmbit oareşcum cam țeapăn, aidoma uneia dintre femeile alea din Vechiul Testament care merge de colo-coloînfigând piroane în capetele oamenilor.

— Abia aştept să se întâmple asta, a zis ea, ca să mă tăvălesc de râs văzând ce față face Esmond când află că Gertrude a plecat cu altul. O să fie tare amuzant. Ha, ha, a adăugat ea.

Atât de bine semăna acel „Ha, ha" cu măcăitul final al unei rațe care moare de inimă rea, încât mi-a spus tot ce voiam să ştiu. Mi-am dat seama că Tocătură nu greşise când îi diagnosticase năpârstocului motivele pentru care îi aplica străvechiul tratament lui Gussie, iar eu n-aveam de ales, trebuia să-i vărs fără întârziere informațiile. Am bătut-o uşurel pe umăr şi i-am strecurat o vorbă la momentul oportun.

— Nărăvaşo, am spus, eşti o vită încălțată. Ai o perspectivă complet greşită în ce-l priveşte pe Haddock ăsta. E atât de exclus să fie înamorat de Gertrude Winkworth, încât presupun că nici nu i-ar păsa, decât de la distanță şi frățeşte, dacă s-ar îneca cu un os de peşte. Tu eşti steaua lui călăuzitoare.

— Ce?

— O ştiu chiar din gura lui. Era puțin afumat atunci, ceea ce e şi mai impresionant, fiindcă *in vino* e cum-se-spune.

Ochii i s-au luminat. Şi-a înghițit iute un nod din gât.

— El a zis că sunt steaua lui călăuzitoare?

— Cu un „încă” înainte de „steaua”. „Reține”, mi-a zis el, turnându-şi porto, cu care deja se cam burduşise. „Deşi mi-a dat papucii, încă e steaua mea călăuzitoare”.

— Bertie, dacă îți bați joc de mine...

— Bineînțeles că nu.

— Sper că nu, pentru că, dacă e aşa, o să te blestem şi blestemul neamului Pirbright n-are de ce să te încânte. Mai spune-mi.

Şi i-am mai spus. De fapt, i-am spus totul. Când am terminat, a râs ca o hienă şi, de asemenea, căci niciodată nu le înțelegi pe fetele astea, a vărsat o lacrimă sidefată sau două.

— Dragul de el, numai aşa ceva putea să-i treacă prin cap! a spus ea, referindu-se la ideea minunată pe care a căpătat-o la cinema, în Basingstoke. Ce mieluşel dulce e omul ăsta!

Nu sunt convins că eu, personal, aş fi folosit expresia „mieluşel dulce” pentru a-l descrie pe Esmond Haddock, dar am trecut peste asta, căci nu era treaba mea. Dacă prefera să considere un tip cu pieptul lat de un metru douăzeci şi muşchii precum nişte şerpi încleştați un mieluşel dulce, era treaba ei. Sarcina mea, că tot mă apucasem de o chestie bună, era să-i dau ghes.

— În condițiile astea, am zis, probabil o să te bucuri să auzi un sfat din partea unui om de lume bine informat. Aparent, Tocătură a obținut rezultate excelente pe frontul Gertrude, deschizându-şi sufletul sub formă de bilețele, iar dacă mă asculți, o să faci la fel. Trimite-i câteva rânduri politicoase lui Esmond Haddock în care să-i zici că tânjeşti după el, iar el o să doboare recordul mondial alergând spre casa parohială să te îmbrățişeze. Aşteaptă numai semnalul verde.

A clătinat din cap.

— Nu, a spus.

— De ce nu?

— Pur şi simplu ne-am întoarce de unde am plecat.

Bineînţeles, mi-am dat seama unde bătea.

— Ştiu la ce te gândeşti, am zis. Te referi la nesupunerea lui politicoasă în*n* înfruntarea mătuşilor. Păi, dă-mi voie să te asigur că această mică dificultate se va ameliora foarte curând prin terapie. Ascultă. Esmond Haddock o să interpreteze un cântec de vânătoare la concert, pe versuri de mătuşa lui, Charlotte, şi muzică de mătuşa lui, Myrtle. Nu poţi să conteşti asta.

— Până acum aşa e.

— Păi, să presupunem că acel cântec de vânătoare e un succes.

Şi cu câteva vorbe bine alese i-am adus la cunoştinţă teoria solidă a lui Jeeves.

— Ai priceput ideea? am conchis eu. Ovaţiile mulţimii acţionează frecvent ca un drog puternic asupra indivizilor ăstora cu complexe de inferioritate. Aţâţă-i pe indivizii ăştia, de exemplu, fluierând printre degete şi zbierând „Bis! Bis!” când interpretează cântece de vânătoare şi or să devină alţi oameni. Moralul li se întăreşte. Cozile le ţâşnesc în sus ca rachetele. Se trezesc că huliganii în faţa cărora erau obişnuiţi să se târască li se par acum mai jos decât praful de sub roţile carului lor de triumf. Dacă Esmond Haddock stârneşte vâlva la care mă aştept, n-o să treacă multă vreme până când mătuşile astea ale lui or să se urce în copaci şi or să-l tragă sus după ele, ori de câte ori le aruncă o privire şerpuitoare.

Elocvenţa mea n-a fost în vânt. A tresărit binişor şi a zis ceva de genul „Pe puişorii şi pruncii mei”, explicându-mi mai apoi că nu era poanta ei, ci a unchiului Sidney. Iar eu în schimb i-am spus că teoria aia solidă pe care i-am conturat-o nu era a mea, ci a lui Jeeves. Trebuie dat cezarului ce e al cezarului.

— Cred că are dreptate, Bertie.

— Bineînţeles că are dreptate, Jeeves are întotdeauna

dreptate. S-a mai întâmplat. Îl ştii pe Bingo Little?

— Doar ne salutăm. S-a căsătorit cu un soi de scriitoare, nu-i aşa?

— Roşie Mcbanks, autoarea lui *Mervyn Keene, om de lume* şi *Doar o muncitoare în fabrică.* Iar uniunea lor a fost fructuoasă. La timpul potrivit un bebeluş sănătos s-a adăugat efectivului. Fii atentă la bebeluşul ăsta, pentru că e personajul central al intrigii. Ei bine, de când l-ai văzut ultima oară pe Bingo, doamna Bingo, folosindu-se de influenţa ei considerabilă, i-a obţinut postul de redactor-şef al *Gâgâlicei,* o publicaţie pentru copii, un post foarte bun în majoritatea privinţelor, mai puţin cusurul că salariul aferent nu era deloc cum ar fi trebuit să fie. Proprietarul ei, P.P. Purkiss, fiind un individ din ăla avar, în al cărui carnet de cecuri moliile îşi fac cuib şi cresc nenumăraţi plozi. Prin urmare, Bingo se chinuia permanent să-i smulgă bătrânului Gaspar cel Zgârcit o creştere de salariu. Până aici e limpede?

— Am înţeles.

— Săptămână de săptămână se insinua pe lângă P.P. Purkiss, bâlbâind propoziţii justificatoare care începeau cu „Ah, domnule Purkiss, mă întreb dacă...” şi „Ah, domnule Purkiss, credeţi că s-ar putea...” însă canalia îl privea fix cu ochi sticloşi şi îi vorbea despre cât de strâmtorat e cu banii şi despre preţul din ce în ce mai ridicat al pastei de hârtie. Iar Bingo zicea „înţeleg, domnule Purkiss, da, înţeleg” şi se insinua din nou afară pe uşă. Ăsta-i Primul Act.

— Dar să vezi ce urmează?

— Ai dreptate, să vezi ce urmează. A venit şi ziua în care bebeluşul zvăpăiat al lui Bingo a participat la un concurs pentru bebeluşi, concurând cu unii dintre cei mai dificili adversari din South Kensington. A înhăţat premiul întâi, o suzetă superbă, a fost luat la pupături de soţia unui ministru şi, în general, alintat de toată lumea, fără excepţie. Iar a doua zi dimineaţă, Bingo, cu o strălucire ciudată pe chip, a dat buzna în biroul privat al lui P.P. Purkiss fără să ciocăne la

uşă, a bubuit cu pumnul în birou şi a zis că vrea să mai vadă încă zece bătrâne în plicul cu salariul lui de acum încolo şi că, pentru a le conveni tuturor, noua înţelegere să intre în vigoare începând cu următoarea sâmbătă. Iar când P.P. Purkiss a început să-şi facă numărul, a mai bubuit o dată în birou şi a spus că n-a venit acolo ca să se contrazică. „Da sau nu, domnule Purkiss!" a spus el, iar P.P. Purkiss, fleşcăit ca o şosetă umedă a zis „Păi, da, da, bineînţeles, precis, domnule Little" adăugând că fusese cât pe-aci să-i sugereze el ideea asta. Păi, adică, să vezi şi să nu crezi.

Povestea a impresionat-o. Nu încăpea nicio îndoială. A murmurat un meditativ „La dracu'!" şi a rămas într-un picior, arătând ca „Trezirea sufletului".

— Aşa că, am continuat, o să ne încordăm toţi muşchii pentru a ne asigura că acest cântec de vânătoare al lui Esmond Haddock o să fie punctul culminant al serii. Jeeves trebuie să colinde prin sat, împroşcând cu beri, astfel încât să adunăm ceea ce se cunoaşte sub numele de galerie, garantându-ne aplauze furtunoase. Şi tu poţi să dai o mână de ajutor aici.

— Bineînţeles că da. Am o reputaţie nemaipomenită în sat. Îi am pe toţi la degetul mic. Trebuie să mă ocup imediat de asta. Abia aştept. Nu te deranjează că te las, nu?

— Deloc, deloc, sau, mai bine zis, ba da, să ştii că da. Înainte de a pleca, trebuie să lămurim chestia asta cu Gussie.

— Ce chestie cu Gussie? Am plescăit din limbă.

— Ştii foarte bine ce chestie cu Gussie. Din motive pe care nu-i nevoie să le analizăm, în ultima vreme l-ai transformat pe Augustus Fink-Nottle în jucăria ta din timpul liber şi asta trebuie să înceteze. Nu-i nevoie să-ţi mai spun o dată ce-o să se întâmple dacă o să continui ca până acum. Când ne-am întâlnit la mine în apartament, am explicat clar cum stă treaba chiar şi pentru cea mai mediocră inteligenţă. Eşti perfect conştientă că, dacă răul se răspândeşte, dacă intră

nisip în angrenajul poveştii de amor dintre Fink-Nottle şi Bassett, atât de vârtos încât îşi încetează funcționarea, Bertram Wooster o să fie confruntat cu o soartă mai rea decât moartea – adică însurătoarea. Sunt încredințat, acum că ți s-a adus aminte de pericolul hidos care mă paşte, că inima ta cea bună n-o să-ți permită să-l încurajezi pe numitul Fink-Nottle aşa cum, potrivit mărturiilor celor cinci mătuşi, o faci acum. Îngrozită la gândul că bietul Wooster o să-şi calce pantalonii de nuntă şi o să-şi facă bagajele pentru o lună de miere lângă nesuferita aia de Bassett, o să te supui poruncilor părții mai bune a sinelui tău şi o să-l potoleşti.

A priceput punctul meu de vedere.

— Vrei să îl pun din nou în circulație pe Gussie?

— Exact.

— Să-mi retrag farmecele? Să-i dau drumul din ghearele mele?

— Într-adevăr.

— Păi, bineînțeles. Mă ocup imediat de asta. Şi ne-am despărțit în termenii ăştia foarte satisfăcători. O mare piatră mi se luase de pe inimă.

Ei bine, nu ştiu ce experiență ai tu, dar a mea e că există foarte puține beneficii când ți se ia o piatră de pe inimă, pentru că numaidecât afli că alta, probabil mult mai a naibii de grea, ți se pune în loc. Pare un joc din care nu poți ieşi câştigător.

Abia mă întorsesem la mine în cameră, pe deplin liniştit şi destins, când Tocătură a dat buzna înăuntru şi ceva din înfățişarea lui mi-a paralizat buna dispoziție aidoma unei lovituri peste ochi cu un prosop ud. Avea chipul sobru, iar atitudinea sa nu era deloc atitudinea sprințară a cuiva care a jucat recent gin rummy cu cameristele.

— Bertie, a zis el, ține-te bine de ceva. A apărut o problemă extrem de gravă.

Podeaua a părut să se înalțe sub mine ca un decor de scenă reprezentând marea. Şoriceii, care, după succesiunea

aia de scrisori şi convorbirea ulterioară cu Nărăvaşa, îşi trăgeau sufletul, au ţâşnit iarăşi în acţiune, de parcă ar fi început să se antreneze pentru niscaiva probe atletice.

— Uf, pe mătuşa mea cea sfântă! am îngăimat, iar Tocătură a spus că aş putea să zic pe bune „Mătuşa mea cea sfântă" fiindcă ea era capul răutăţilor.

— Şi acum vine scatoalca, a spus. Adineauri, pe când mă găseam în sufrageria servitorilor, Silversmith s-a rostogolit înăuntru. Şi ştii ce îi ziseseră fetele mai simandicoase? I-au spus că mătuşa ta, Agatha, vine încoace. Nu ştiu când, probabil într-o zi sau două. Baroneasa Daphne Winkworth a primit o scrisoare de la ea cu poşta de după-amiază, în care şi-a anunţat intenţia de a fi în curând un oaspete agreabil în afurisitul ăsta de coteţ de găini. Şi acum ce facem?

13

Un Bertram Wooster cu o faţă palidă şi măcinată de griji şi o pronunţată tendinţă de a tresări la zgomote neaşteptate stătea la el în dormitor a doua zi după-amiază, ridicându-se din când în când pentru a măsura cu pasul camera. Puţini, văzându-l, l-ar fi recunoscut în grămada asta tre-murândă şi neputincioasă de rămăşiţe umane pe petrecăreţul rafinat şi ferchezuit din vremuri mai fericite. Îl aşteptam pe Tocătură să se întoarcă din metropolă şi să-mi dea raportul.

Periind vârtos chestiunea cu o seară în urmă, nu ne-a luat mult timp să ajungem la concluzia că ar fi o nebunie să încercăm să facem faţă singuri acestei crize majore şi că întreaga coordonare a afacerii trebuia lăsată cât mai curând în seama lui Jeeves. Iar, întrucât Jeeves era la Londra şi ar fi putut părea ciudat din partea mea s-o şterg din Casa cea Mare pentru o noapte, Tocătură a plecat într-acolo să se consulte cu el. A tulit-o pe furiş în maşina mea cu două locuri, sperând să se întoarcă în jurul prânzului.

Dar prânzul venise şi trecuse, raţa şi mazărea verde se transformaseră în cenuşă în gura mea şi încă nu era nici urmă de el. Abia după ora trei şi-a făcut în sfârşit apariţia.

La vederea lui, inima mea, azvârlindu-şi cât colo povara grijilor, a executat un dans rapid şi săltăreţ. Nimeni, am dedus eu, dacă n-ar fi adus veşti bune, n-ar fi putut semăna atât de mult cu infanteria marină a Statelor Unite. Când îl văzusem ultima oară, plecând cu maşina în misiune, avea un aer sobru şi abătut, de parcă s-ar fi temut că până şi Jeeves ar fi fost nevoit să se declare învins de una ca asta. Acum era voios, săltăreţ şi zglobiu.

— Îmi pare rău că am întârziat, a spus. A trebuit să aştept până şi-a luat avânt creierul lui Jeeves. A prins mai greu ca de obicei mingea din zbor.

L-am înşfăcat de braţ.

— A prins-o? am ţipat eu, tremurând din toate mădularele.

— O, da, a prins-o. Jeeves întotdeauna o prinde. Dar de data asta numai după ce a meditat un răstimp care mie mi s-a părut o eternitate. L-am găsit în bucătărie la tine acasă, sorbind dintr-o ceaşcă cu ceai şi citind Spinoza şi i-am prezentat problema noastră, implorându-l să-şi pună neîntârziat în mişcare micile sale celule cenuşii şi să se gândească la un mod de-a o împiedica pe afurisita ta de mătuşă să-şi atingă ţelul malefic de a veni să hărţuiască Deverill Hall. El a zis că aşa o să facă, iar eu m-am dus în salonaş, unde m-am aşezat, mi-am pus picioarele pe poliţa de deasupra şemineului şi m-am gândit la Gertrude. Din când în când mă ridicam, treceam prin bucătărie şi îl întrebam cum merge treaba, dar el îmi făcea semn să plec fluturându-şi în tăcere o mână şi îşi dădea încă o dată cep la creier. Până la urmă şi-a făcut apariţia şi a anunţat că a găsit soluţia. Reflectase, ca întotdeauna, la psihologia individului.

— Care individ? Mătuşa Agatha?

— Evident, mătuşa ta, Agatha. La care altă psihologie individuală te-ai fi aşteptat să reflecteze? A lui sir Stafford Cripps[21]? Apoi s-a apucat să-mi schiţeze o stratagemă care cred că o să ţi se pară o bombă. Spune-mi, Bertie, i-ai furat vreodată vreun pui unei tigroaice?

Am spus nu, dintr-un motiv sau altul, n-o făcusem niciodată, iar el m-a întrebat ei, şi dacă ai fi făcut-o, ce reacţie crezi că ar fi avut tigroaica, presupunând că era o soţie şi o mamă bună. Iar eu am zis că, deşi nu mă consider o autoritate în materie de tigroaice, îmi imaginez că ar fi fost neagră de îngrijorare.

— Întocmai. Şi te-ai aştepta ca animalul, după ce şi-a dat seama că i-a dispărut copilul, să lase totul baltă şi să înceapă să-l caute, nu-i aşa? Şi-ar revizui complet planurile sociale, nu crezi? Dacă, de exemplu, îşi aranjase să viziteze alte tigroaice dintr-o peşteră vecină, şi-ar anula întrevederea şi s-ar apuca să cotrobăie prin jur după indicii. Eşti de acord?

Am zis Da, mi se pare foarte posibil.

— Păi, asta crede şi Jeeves că o să se întâmple cu mătuşa ta, Agatha, când o să afle că fiul ei, Thomas, a dispărut de la şcoala din Bramley-on-Sea.

Nu îţi pot spune imediat la ce mă aşteptasem, dar cu siguranţă nu la asta. După ce mi-am recăpătat îndeajuns respiraţia pentru a reuşi să-l chestionez, l-am întrebat ce spusese, iar el şi-a repetat cuvintele rar şi răspicat, eu am zis „Dar, pe toţi dracii!” şi el a spus „Ei bine?”

— Doar n-o să-mi zici că Jeeves are de gând să-l răpească pe tânărul Thos?

A ţâţâit nerăbdător.

— Nici nu-i nevoie să-i răpeşti pe admiratorii înrăiţi precum văru-tău, Thomas, dacă le aduci la cunoştinţă că

[21] Om de stat britanic, faimos mai ales pentru programul lui de austeritate dintre anii 1947–1950.

vedeta lor favorită de cinema speră că îşi vor face puțin timp liber şi vor veni pentru a petrece câteva zile la casa parohială unde locuieşte ea. Ăsta e mesajul pe care s-a dus să-l livreze Jeeves la Bramley-on-Sea şi mă aştept încrezător să aibă un efect miraculos.

— Adică o să fugă de la şcoală?

— Bineînțeles că o să fugă de la şcoală. Ca vântul şi ca gândul. Oricum, pentru a întări chestiunea, l-am împuternicit pe Jeeves în numele tău să-i ofere un bacşiş de cinci lire în eventualitatea că şovăie. Am înțeles de la Jeeves, căruia i s-a destăinuit, că tânărul Thomas e hotărât să pună mâna pe nişte lovele mai mult decât oricând. Face economii ca să-şi cumpere un aparat de fotografiat.

I-am aplaudat gândirea vicleană, dar nu credeam că în realitate o să fie nevoie să recurgă la bancnota mârşavă. Thos e un băiat cu pasiuni sălbatice, genul de băiat care, dacă n-ar avea decât trei pence pe lume, i-ar cheltui pe un timbru ca să-i scrie lui Dorothy Lamour[22] pentru a-i cere un autograf, iar mesajul pe care mi l-a relatat Tocătură era în sine, credeam eu, mai mult decât suficient să-l urnească din loc.

— Da, a încuviințat Tocătură. Cred că în scurt timp o să-l avem printre noi pe flăcău. Dar nu şi pe mătuşa ta, Agatha, care o să aibă treabă în altă parte. E păcat că trebuie să rămână temporar fără pui, bineînțeles, şi îi împărtăşim îngrijorarea maternă. Ar fi fost frumos ca lucrurile să se fi putut aranja altfel, dar asta e. Trebuie pur şi simplu să-ți spui în sinea ta că în viață mai şi plouă uneori.

Părerea mea era că mătuşa Agatha n-o să fie tocmai îngrijorată, ci mai degrabă apucată de streche.

— Thos, am zis, s-a cam specializat în a fugi de la şcoală. A mai făcut-o de două ori, o dată pentru a se duce la finala cupei şi o dată pentru a pleca în căutare de comori îngropate în Caraibe şi nu-mi amintesc ca mătuşa Agatha să fi fost o

[22] Actriță americană.

mamă trăsnită de durere nici într-un caz, nici în celălalt. Thos a fost cel trăsnit. De vreo şase ori, îndesat, acolo unde se ştie că doare mai tare, aşa mi-a zis. Asta îmi închipui că probabil o să se întâmple din nou şi cred că, dacă acceptă misiunea numai din iubire, o să-i strecor cele cinci lire ca pe nişte bani în plus.

— O să fie o faptă bună.

— În fond, ce sunt banii? Nu-i poți lua cu tine.

— Aşa te vreau.

— Dar Nărăvaşa n-o să fie cam dezorientată când o să apară pe neaşteptate la ea acasă?

— S-a aranjat totul. M-am întâlnit cu ea în sat şi i-am spus.

— Şi a fost de acord?

— Din toată inima. Nărăvaşa e întotdeauna de acord cu orice are şanse să stârnească ceva.

— E o fată minunată.

— Are o fire admirabilă. Apropo, mi-a spus că i-ai zis o vorbă la momentul oportun.

— Da. Cred că s-a simțit încurajată.

— Aşa mi s-a părut şi mie. Ciudat că e atât de înnebunită după Esmond Haddock. L-am văzut numai de la distanță, bineînțeles, dar aş fi zis că e puțintel cam bățos pentru Nărăvaşa.

— Nu-i bățos de fapt. Să-l vezi cum se destinde la un pahar de porto.

— Probabil ai dreptate. Şi oricum, dragostea e o chestie cu care nu te poți pune. Presupun că ar lăsa tablou mii de inşi faptul că Gertrude, Domnul s-o binecuvânteze, mă iubeşte. Şi totuşi mă iubeşte. Uită-te la biata Queenie, mititica. Cu inima frântă că a pierdut un sticlete cu care nu mi-aş dori să fiu văzut nici într-un şanț. Că veni vorba de Queenie, mă gândeam s-o duc la cinema în Basingstoke azi după-amiază, dacă îmi împrumuți maşina.

— Bineînțeles. Crezi că o s-o înveselească?

— S-ar putea. Şi aş vrea să stropesc cu balsam sufletul ăsta suferind, dacă se poate. E ciudat cum, atunci când eşti îndrăgostit, jinduieşti să înfăptuieşti acte de caritate pentru oricine. Acum plesnesc de un soi de bunăvoinţă spumegândă, ca unul dintre tipii ăia ai lui Dickens. A fost cât pe-aci să-ţi cumpăr o cravată la Londra. La naiba! Ce-i asta?

Cineva bătuse la uşă.

— Intră, am spus şi Tocătură s-a năpustit la dulap şi s-a precipitat înapoi împodobit cu pantaloni şi alte chestii. Pentru a da o impresie profesională.

Silversmith a intrat navigând peste prag. Acest bărbat maiestuos avea întotdeauna în ţinută un aer de ambasador pe cale să livreze acte importante de stat unui suveran, iar acum asemănarea era accentuată de faptul că, în faţa voluminosului său stomac, ducea o tavă cu două telegrame pe ea. Le-am cules, iar el a navigat iarăşi pe uşă afară.

Tocătură a pus la loc pantalonii. Dârdâia niţeluş.

— Ce efect are asupra ta individul ăsta, Bertie? a întrebat el cu voce şoptită, de parcă ar fi vorbit într-o catedrală. Mă paralizează. Nu ştiu dacă eşti familiarizat cu opera lui Joseph Conrad, dar există un tip în *Lordul Jim* despre care spune „Chiar să fi fost împărat peste Orient şi Apus, şi tot nu ţi-ai fi putut uita inferioritatea în prezenţa lui.” Ăsta-i Silversmith. Mă umple de o umilinţă îngrozitoare. Îmi zbârceşte sufletul nemuritor până ajunge de mărimea unui bob uscat de mazăre. E imaginea vie a unor experţi de modă veche care îmi făceau atâtea zile fripte la început, când am urcat prima dată pe scenă. Păi, dă-i bătaie. Deschide-le.

— Adică telegramele astea?

— Tu ce crezi?

— Îi sunt adresate lui Gussie.

— Bineînţeles că îi sunt adresate lui Gussie. Dar sunt pentru tine.

— N-avem de unde să ştim.

— Aşa ar trebui. Una e probabil de la Jeeves, care îţi

spune că balonul a fost lansat.

— Dar cealaltă? Poate fi una tandră de la Madeline, care face toți banii.

— Hai, dă-i bătaie. Am fost ferm.

— Nu, Tocătură. Codul de onoare al Wooster-ilor nu îmi îngăduie asta. Codul de onoare al Wooster-ilor e mai rigid decât codul de onoare al Tocăturilor. Un Wooster nu poate deschide o telegramă adresată altcuiva, chiar dacă, pentru moment, el e acel altcineva, dacă mă-nțelegi. Trebuie să i le predau lui Gussie.

— Bine, dacă aşa vezi tu lucrurile. Atunci o iau din loc ca să încerc să aduc puțin soare în viața lui Queenie.

Şi-a luat picioarele la spinare, iar eu m-am aşezat şi am continuat să fiu ferm. Era ora trei patruzeci şi cinci.

Am continuat să fiu ferm cam până la patru fără cinci.

Şpilul codului de onoare al Wooster-ilor e că, dacă începi să-l analizezi cu vreo două telegrame privindu-te fix în ochi, una din ele aproape sigur conținând veşti de o importanță capitală, după o vreme te trezeşti că începi să te întrebi dacă în fond e chiar atât de straşnic. Adică ți se insinuează în minte gândul că poate, dacă nu i-ai şti mai bine, Wooster-ii sunt nişte fraieri a-ntâia dacă se lasă călăuziți de un cod de onoare ca ăsta. La ora patru nu mai eram chiar atât de ferm ca înainte. Pe la şi zece, hotărât lucru, degetele îmi zvâcneau.

La patru şi cincisprezece fix am deschis prima telegramă. După cum prevăzuse Tocătură, era un mesaj de la Jeeves întocmit cu precauție, trimis din Bramley-on-Sea şi semnat Antrepozitele Bodger's, dând de înțeles cu prudență că totul decursese conform planului. Marfa, scria acolo, era pe drum şi va fi livrată într-un vagon obişnuit în cursul serii. Foarte satisfăcător.

Am aprins un băț de chibrit şi am făcut-o scrum, fiindcă niciodată nu poți fi prea precaut, iar după aceea m-am îngrijorat văzând că, pe când mă uitam la celălalt plic, degetele încă îmi mai zvâcneau. L-am luat şi m-am jucat cu

el dus pe gânduri.

Pot ghici ce-o să zici. O să zici că, după ce am citit prima telegramă şi i-am înţeles conţinutul, nu mai era deloc nevoie s-o deschid pe cealaltă şi ai perfectă dreptate. Dar ştii cum e. Întreabă-l pe primul pui de leu pe care-l vezi şi o să-ţi spună că, o dată ce ai prins gustul sângelui, nu mai ai cum să te opreşti, iar cu telegramele e la fel. Conştiinţa îmi şoptea că asta, adresată lui Gussie şi destinată lui Gussie, era numai pentru el şi eram total de acord. Dar nu mă puteam abţine să n-o deschid, ca atunci când nu te poţi abţine să nu mănânci încă o migdală sărată.

Am tăiat plicul şi subita roşeaţă a ruşinii mi-a acoperit obrajii când privirea mi-a căzut pe semnătura „Madeline".

Apoi privirea mi-a căzut pe restul blestemăţiei.

Am citit următoarele:

Fink-Nottle
Deverill Hall
King's Deverill
Hants.

Primit scrisoarea. Nu pot înţelege de ce n-ai trimis telegramă liniştitoare. Sigur tăinuieşti accident extraordinar de grav. Îngrijorare febrilă. Teamă de ce-i mai rău. Sosesc Deverill Hall mâine după-amiază. Te iubesc. Te sărut. Madeline.

14

Da, asta a fost torpila care mi-a explodat sub nas şi am căpătat sentimentul pe care îl ai uneori că vreun farsor ţi-a extras toate oasele din picioare, înlocuindu-le cu o piftie nesatisfăcătoare. Am recitit chestia pentru a mă asigura că văzusem într-adevăr ce credeam că văzusem şi, dându-mi

seama că aşa era, mi-am îngropat faţa în mâini.

Faptul că nu aveam niciun sfetnic făcea ca situaţia să fie atât de sumbră. În asemenea împrejurări, când Destinul, după ce ţi-a ars una-n ochi, continuă să te altoiască la ţurloaie, îţi doreşti să-i aduni pe băieţi în jurul tău şi să perii lucrurile, dar nu era niciun băiat pe care să-l adun. Jeeves era la Londra, iar Tocătură în Basingstoke. Mă făcea să mă simt ca un prim-ministru care se apucă să convoace o şedinţă importantă de guvern şi află că ministrul de interne şi preşedintele Consiliului au tăiat-o la Paris, iar ministrul agriculturii şi pescuitului împreună cu restul găştii sunt la cursele de câini.

Se părea că n-am altceva de făcut decât să aştept până când Tocătură, după ce stătea la ştiri, la film şi la Simfonia Idioată în două role, se îndrepta spre casă. Şi, deşi Raţiunea îmi spunea că nu se putea întoarce mai devreme de două ore sau mai mult şi că, chiar şi după ce se întorcea, existau cam o sută la opt şanse ca el să nu aibă vreo tactică ingenioasă pe care s-o avanseze, m-am dus la poarta principală şi m-am plimbat de colo-colo, scrutând orizontul precum Sora cutăricăă din povestirea aia pe care sigur ai citit-o.

Se înserase de multicel, iar păsările de prin partea locului îşi terminaseră demult treburile zilnice, când am zărit maşina cu două locuri venind pe şosea. I-am făcut semn să oprească, iar Tocătură a frânat.

— O, bună, Bertie, a zis el cu o voce cam abătută şi, după ce a aterizat, iar eu l-am tras deoparte, mi-a explicat motivul atitudinii lui sumbre.

— Ce ghinion, a zis, aruncând o privire compătimitoare înspre ocupanta celuilalt loc, care se zgâia în faţă cu ochi suferinzi şi din când în când şi-i tampona cu batista. Filmele astea dure sunt atât de populare... presupun că aş fi putut prevedea că o să se întâmple una ca asta. Filmul era plin de poliţai, hoarde de poliţai care goneau cu maşina de colo-colo spunând „Aha, deci nu vrei să vorbeşti?”, ceea ce a fost prea

mult pentru biata Queenie, mititica. Doar a răsucit cuțitul în rană, cum s-ar zice. Acum se simte mai bine, deşi încă se mai smiorcăie.

Presupun că, dacă ai cutreiera cartierul Wx din Londra cu un pieptene fin şi o pereche de copoi, n-ai găsi mai mult de vreo trei bărbați mai dispuşi decât Bertram Wooster să se arate simțitori la suferința unei femei, iar în circumstanțe obişnuite fără doar şi poate că aş fi emis un şuierat grav şi compătimitor şi aş fi zis „Păcat, mare păcat”. Dar acum n-aveam timp să jelesc cameriste copleşite de suferință. Toată jelania mea disponibilă îi era rezervată lui Wooster, B.

— Citeşte asta, am spus.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Aha! a exclamat, în ceea ce se cunoaşte sub numele de manieră sarcastică. Deci codul de onoare al Wooster-ilor a luat apă? M-am gândit eu că aşa o să fie.

Cred că era pe cale să dezvolte subiectul şi să facă haz ca naiba pe seama mea, dar în clipa aia a început să examineze documentul, iar punctul esențial l-a pălit între ochi.

— Hm! a făcut el. Asta o să necesite nițică iscusință.

— Da, am fost eu de acord.

— E necesar s-o tratăm într-un mod sofisticat. Va trebui să ne gândim bine.

— M-am gândit bine ore întregi.

— Da, dar tu ai unul dintre creierele alea surogat de doi bani care niciodată nu sunt bune de nimic. Altfel o să fie când un bărbat ca mine începe să-i dedice crema intelectului său.

— Dacă Jeeves ar fi aici!

— Da, avem mare nevoie de Jeeves. Păcat că nu e cu noi.

— Şi e păcat, nu m-am putut abține să subliniez, deşi unui om sensibil îi displace să insiste asupra lucrurilor de acest fel, că tu ai declanşat toată dandanaua făcându-l pe Gussie să se bălăcească în fântâna din Trafalgar Square.

— Într-adevăr. Regret. Însă la vremea aia părea atât de

potrivit, de inevitabil. Adică, el era acolo şi fântâna era şi ea acolo. Am crezut din tot sufletul că se putea să nu mai apară o altă ocazie. Şi, chiar dacă aş fi ultimul care să nege că urmările n-au fost tocmai bune, a meritat toți banii. Un bărbat care l-a văzut pe Gussie Fink-Nottle cum fugăreşte salamandre în fântâna din Trafalgar Square, îmbrăcat în ținută adecvată de seară la cinci dimineața, e un om care ştie să trăiască din plin. S-a ales cu un lucru pe care să-l povestească nepoților. Dar dacă e să împărțim vina, putem să ne întoarcem mult în urmă. Încurcătura a început când tu ai insistat să-i fac cinste cu cina. Nebunie curată. Ar fi trebuit să ştii că buba o să se spargă undeva.

— Ei bine, n-are sens să vorbim despre asta.

— Nu. Ceea ce vrem e să trecem la acțiune. O acțiune hotărâtă şi energică, aşa cum le-o servea Napoleon. Presupun că în curând o să te duci în casă ca să te îmbraci pentru cină, nu?

— Aşa cred.

— Cât de repede o să te întorci la tine în cameră după cină?

— Cât de al naibii de repede o să pot.

— Atunci aşteaptă-mă acolo, probabil o să am un plan de campanie complet, gata stabilit. Iar acum chiar trebuie să mă întorc la Queenie. O să fie de serviciu în scurt timp şi o să vrea să-şi pudreze nasul şi să-şi şteargă urmele de lacrimi. Biata mititică! Dac-ai şti cât de tare mi se rupe inima pentru fata asta, Bertie, te-ai cutremura.

Şi, bineînțeles, fiind atât de important să ne întâlnim cât mai repede, seara aia s-a dovedit a fi o seară în care a fost imposibil să te retragi devreme. În loc de o cină obişnuită, fusese aranjat un adevărat zaiafet, cu oaspeți de pe tot cuprinsul regiunii. Nu mai puțin de zece dintre cei mai de vază gomoşi din Hampshire au fost invitați la troacă şi s-au cramponat ca nişte lipitori mult după ce oricare gorilă competentă le-ar fi făcut vânt. Fără îndoială că, după ce ți-ai

dat osteneala să conduci treizeci de kilometri până la o casă pentru cină, nu-ți vine doar să înşfaci un cotlet şi s-o tuleşti. Mai rămâi pentru o serată muzicală şi băuturile de la zece şi jumătate.

Aşa stând lucrurile, doar pe la miezul nopții a plecat învârtindu-se şi ultima maşină. Iar când am țopăit la mine în cameră, în sfârşit liber, nu era nici urmă de Tocătură.

Însă pe pernă se găsea un bilet de la el, iar eu am sfâşiat plicul cu un bobârnac febril.

Era marcat cu ora unsprezece p.m. şi avea un ton de reproş. Mă muştruluia pentru ceea ce el descria drept faptul că stătusem şi mă ghiftuisem, matolindu-mă cu prietenii mei simandicoşi, când ar fi trebuit să fiu la masa de conferințe, îndeletnicindu-mă cu o trebuşoară cinstită. Mă întreba dacă aveam senzația că o să rămână toată noaptea proptit în fund în afurisita mea de cameră şi spera ca a doua zi să sufăr de mahmureală, ca şi de indigestie de la prea multă mâncare sățioasă. Nu mă mai putea aştepta, zicea el, căci avea intenția să ia maşina mea şi să plece la Londra, astfel încât să fie la Wimbledon Common a doua zi dis-de-dimineață pentru o întrevedere cu Madeline Bassett. Iar în decursul întrevederii ăsteia, a continuat el, încheind pe un ton mai vesel, o să dreagă totul, ca orice mamă, întrucât are o idee unică, o idee atât de superbă încât pot să-mi odihnesc mintea, dacă o poți numi minte, pe deplin. Se îndoia, spunea el, că Jeeves însuşi, chiar şi burduşit până la refuz cu peşte, ar fi putut scoate la lumină un *modus operandi* mai straşnic.

Ei bine, mi se părea liniştitor, bineînțeles, cu condiția să poți accepta teoria conform căreia Tocătură era atât de bun pe cât se credea. Nu ştii niciodată cum stă treaba cu el. Într-unul dintre rapoartele lui şcolare, pe care l-am văzut din întâmplare într-o noapte pe când mă învârteam prin biroul rev. Aubrey Upjohn în căutare de biscuiți, rev. Aubrey Upjohn îl descria ca fiind „strălucit, dar cu o minte cam bizară”, iar dacă a existat vreodată un director cu față de

struț care să sune clopoțelul, crezându-se îndreptățit să primească un trabuc sau o nucă de cocos pe chestia asta, atunci el era directorul ăsta.

Oricum, mărturisesc că mesajul ăla mi-a adus în mod cert multă alinare. E un fapt destul de bine stabilit că inima care se încovoaie sub povara nenorocirilor se agață de cea mai plăpândă speranță şi aşa a făcut şi a mea. Într-o stare de spirit destul de fericită mi-am lepădat veşmintele şi m-am vârât în straiele de tras la aghioase. Am senzația, cu toate că n-aş putea să bag mâna-n foc, că am fredonat o măsură sau două dintr-un cântec la modă.

Tocmai îmi pusesem halatul şi mă pregăteam pentru o ultimă țigară, când uşa s-a deschis şi a intrat Gussie.

Gussie era prost dispus. Nu-i plăcuseră gomoşii şi s-a văicărit cu amărăciune că a trebuit să-şi piardă în compania lor o seară pe care ar fi putut-o petrece *cu* Nărăvaşa.

— N-ai fi avut cum să te cărăbăneşti de la un banchet fastuos, am insistat eu.

— Nu, asta a zis şi Nărăvaşa. A spus că nu se face. *Noblesse oblige* a fost una dintre expresiile pe care le-a folosit. Uimitor ce principii alese are. Nu găseşti prea des o fată atât de drăguță cu principii atât de alese. Şi cât de drăguță e, nu, Bertie? Sau, mai bine zis, nu drăguță, ci fermecătoare ca un înger.

Am fost de acord că fața Nărăvaşei n-ar fi speriat ciorile, iar el a replicat cu înflăcărare cum adică n-ar fi speriat ciorile.

— E divină. E cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Pare de neînchipuit că e sora lui Pirbright. Ai crede că orice soră de-a lui Pirbright ar trebui să fie la fel de respingătoare ca el.

— Eu aş spune că Tocătură e destul de chipeş.

— Nu sunt de acord cu tine. E un tip diabolic şi se vede din cum arată. „În fântâna aia sunt salamandre, Gussie”, mi-a zis. „Du-te după ele fără nicio clipă de tăgadă.” Şi nici n-a

vrut să audă când am refuzat. Mă tot incita cu țipete ascuțite de vânătoare. „Iuhu!” făcea el şi „Şo pe ele!”. Dar am venit aici, Bertie, a zis Gussie, întrerupându-se brusc, de parcă l-ar fi durut să se afunde în trecut, să te rog, dac-ai putea, să-mi împrumuți cravata aia a ta cu romburi roz pe fond gri deschis. O să trec mâine dimineață pe la casa parohială şi vreau să arăt cât mai bine.

Pe lângă gândul fugar că era niţeluş prea optimist dacă se aştepta ca o cravată cu romburi roz pe fond gri deschis să distrugă munca manuală a Naturii în asemenea hal, încât să-l facă să arate altfel decât un gargui cu mutră de peşte, reacția mea la cuvintele lui a fost un sentiment de adâncă uşurare că avusesem conversația aia cu Nărăvaşa şi îi smulsesem promisiunea că o să se grăbească să scape de Gussie şi să-i facă de petrecanie.

Fiindcă era evident că nu era timp de pierdut. Fiecare cuvințel scos de crescătorul ăsta de salamandre super-înfierbântat vădea din ce în ce mai limpede până unde i se urcase la cap. Să trăncăneşti cu Augustus Fink-Nottle despre Nărăvaşa era ca şi cum ai intra în detalii cu Marc Antoniu pe tema Cleopatrei şi orice clipă petrecută în libertate era încărcată de pericole. Se vedea de la o poştă că The Larches din Wimbledon Common încetase să mai însemne ceva pentru el şi, în loc să fie un altar sfânt care o adăpostea pe fata visurilor lui, devenise doar o adresă din suburbii în cartea de telefon.

I-am dat cravata, el mi-a mulțumit şi s-a îndreptat spre ieşire.

— O, apropo, a spus, oprindu-se la uşă, îți aduci aminte cum mă băteai la cap să-i scriu Madelinei? Ei bine, am făcut-o. I-am scris azi după-amiază. De ce arăți ca un rățoi muribund?

Arătam ca un rățoi muribund pentru că, bineînțeles, ochisem instantaneu hopul. Oare ce, mă întrebam în sinea mea, o să creadă Madeline Bassett când, după scrisoarea

despre încheietura scrântită, o să primească încă una scrisă de Gussie, fără absolut nicio referire la cai dezlănțuiți şi tăcând chitic în privința copiilor bălai şi sâsâiți?

I-am dezvăluit lui Gussie preocupările recente ale tandemului Tocătură-Wooster, iar el s-a încruntat dezaprobator. Te bagi unde nu-ți fierbe oala, a zis, compunând scrisori de dragoste în numele altora, pe deasupra şi cam de prost-gust.

— Oricum, a continuat el, de fapt nu mai contează, pentru că în scrisoarea mea i-am zis că totul s-a terminat.

M-am clătinat şi probabil m-aş fi prăbuşit dacă nu m-aş fi agățat în trecere de un scrin.

— S-a *terminat?*

— Am rupt logodna. De câteva zile mă tot gândesc că, deşi Madeline e o fată cumsecade, nu mi se potriveşte. Inima mea îi aparține Năzăvaşei, încă o dată noapte bună, Bertie. Mersi pentru cravata aia.

S-a retras, fredonând o baladă sentimentală.

15

The Larches, în Wimbledon Common, era una dintre reşedințele alea acceptabile care se înalță în mijlocul unor domenii întinse – având apă proprie plus facilitățile domestice obişnuite şi alte chestii de genul ăsta – de cum ieşi din Londra, pe partea stângă a drumului spre Putney Hill. Nu ştiu cine deține speluncile astea – evident nişte cetățeni care au bani cu grămada – şi nu ştiam nici cine deținea The Larches. Tot ce ştiam era că scrisoarea lui Gussie către Madeline Bassett o să ajungă la adresa asta cu prima poştă de dimineață şi aveam intenția, dacă o asemenea ispravă stătea în puterile unui om, să o interceptez şi să o distrug.

Amestecându-mă în treburile poştei Maiestății sale, aveam o idee că mă făceam pasibil de vreo patruzeci de ani

de pârnaie, dar mi se părea că merită binişor să-mi asum riscul. În fond, patruzeci de ani trec repede şi, numai împiedicând scrisoarea aia să ajungă la destinaţie, puteam să capăt clipa de răgaz de care aveam atât de urgent nevoie şi care să-mi permită să am loc de întors şi să mă gândesc mai bine.

De aceea, în dimineaţa următoare, domeniile întinse de la The Larches, pe lângă o pajişte, un pavilion, un iaz, niscaiva răzoare de flori, tufişuri şi un asortiment de copaci, mai conţineau şi un Wooster vădit înfricoşat şi cu tendinţa să salte treizeci până la patruzeci de centimetri spre cer ori de câte ori vreo pasăre matinală scotea un *cip-cirip* subit, ochindu-şi viermele. Wooster-ul la care mă refer stătea chircit pe vine într-un tufiş, nu departe de uşile din sticlă ale, asta dacă nu cumva arhitectul aiurise complet clădirea, sufrageriei. Sosise în goana mare venind dinspre King's Deverill cu trenul de 2.54 care transportă laptele.

Am spus „în goana mare", dar probabil „cu viteza melcului" ar fi fost *les mots justes.* Când laptele se mişcă dintr-un loc într-altul, o face pe-ndelete, şi doar puţin înainte de ora zero m-am furişat pe poartă şi am luat poziţia unu. Până când am izbutit să mă implantez în tufiş, soarele era deja în înaltul bolţii cereşti, cum ar fi zis mătuşa lui Esmond Haddock, Charlotte, iar eu m-am trezit că meditez, aşa cum mi se mai întâmplase deseori, la felul crud în care Natura refuză să intre în joc şi să-şi facă treaba când sufletul omenesc e în bucluc.

Deşi uragane muginde şi vijelii distrugătoare ar fi fost un acompaniament mai potrivit pentru acţiunile mele în curs de desfăşurare, dimineaţa – sau faptul zilei, dacă preferi să-i cânţi în strună mătuşii Charlotte – era strălucitoare şi senină. Sistemul meu nervos era serios răvăşit, iar una dintre creaturile mai puţin agreabile ale Domnului, cu vreo sută paisprezece picioare, se târa pe spatele meu şi îşi făcea norma zilnică de lucru pe pielea mea sensibilă, dar îi păsa

oare Naturii? Nici cât negru sub unghie. Cerul continua să fie albastru, iar soarele nătâng de care pomenisem sclipea zâmbitor de la cap la coadă.

Deşi gângăniile care ți se urcă pe şira spinării sunt, după cum se ştie, nesuferite, cerându-ți toată răbdarea şi dârzenia, când te înhami la o întreprindere care implică instalarea hoitului prin tufişuri, te aştepți mai mult sau mai puțin la gângănii. Ce mă îngrijora mult mai vârtos decât activitățile sus-numite era gândul că nu ştiam ce-o să se întâmple când o să vină poştaşul. Se putea foarte bine, credeam eu, ca toată lumea din The Larches să mănânce dimineața în pat, caz în care o cameristă ar fi dus stropul de trotil al lui Gussie la Madeline în cameră, pe o tavă, făcându-mi în consecință toate planurile nule şi neavenite.

Tocmai pe când îmi trăsnise prin cap gândul ăsta demoralizator, ceva s-a izbit brusc de piciorul meu, desprinzându-mi creştetul capului de locul unde era ancorat. Impresia mea inițială că fusesem atacat de către un grup puternic de inamici a durat, deşi mie mi s-a părut un an, probabil vreo două secunde. Apoi, stelele mi-au pierit din fața ochilor, lumea a încetat să execute dansul lent în care se avântase, iar eu am perceput că în viața mea nu apăruse decât o pisică roşcată de talie mijlocie. După ce mi-am recăpătat suflul, cum s-ar zice, m-am aplecat şi am gâdilat-o îndărătul urechilor, tactica mea invariabilă când aveam de-a face cu pisici, şi încă o mai gâdilam când s-au auzit o izbitură şi un zdrăngănit şi cineva a deschis larg uşile de la sufragerie.

Puțin mai apoi, s-a deschis uşa principală, o cameristă a ieşit pe trepte şi a început să scuture cam apatică un covoraş.

Fiind acum în stare să văd până în sufragerie şi, remarcând că masa fusese pusă pentru micul dejun, m-am trezit că gândurile mele capătă o tentă mai optimistă. Madeline Bassett, mi-am spus în sinea mea, nu era fata care

să rămână lenevind în pat, în vreme ce restul se dădeau jos din el. Dacă gaşca halea la parter, o să fie şi ea acolo. Prin urmare, una dintre farfuriile din raza mea vizuală era a ei, iar lângă ea o să fie pusă în curând şi scrisoarea fatidică. O mişcare rapidă şi aş putea s-o şterpelesc înainte ca ea să coboare. Mi-am cambrat muşchii, astfel încât să fiu imediat gata de acțiune, şi stăteam pe vârfuri, fiind gata să o iau la fugă, când dinspre sud-vest s-a auzit un fluierat şi o voce a exclamat „Oo-oo!", iar eu am văzut că sosise poştaşul. Stătea în fața scării, aruncându-i ocheade cameristei.

— Bună, frumoaso! a spus el.

Nu mi-a plăcut asta. Inima mi s-a strâns. Acum, că îl puteam zări ca lumea şi pe de-a-ntregul pe poştaşul ăsta, îmi sărea în ochi fără costumație, ca fiind un poştaş tânăr, iute de picior, un morman de sex-appeal, genul de poştaş care, când nu-i la datorie, e un flăcău de nădejde la petrecerile locale, iar când se ocupă cu raitele profesionale, i se pare că ziua e pierdută dacă nu debutează cu vreo zece minute de flirt intens cu cel mai la îndemână ajutor domestic. Sperasem la ceva mult mai înaintat în vârstă şi mult mai puțin un playboy de periferie. Cu un individ ca ăsta la cârmă, livrarea poştei de dimineață avea să dureze ceva vreme. Şi fiecare secundă care trecea făcea din ce în ce mai probabilă apariția pe scenă a Madelinei Bassett şi a celorlalți.

Temerile mele s-au dovedit bine întemeiate. Minutele se scurgeau, iar poştaşul ăsta tânăr şi zglobiu rămânea pironit locului, împroşcând cu glume sclipitoare de parcă ar fi fost un gentleman fără nicio treabă sau grijă, care trecea pe acolo în timpul plimbării matinale. Mi se părea odios ca un funcționar public, la plata căruia contribuiam şi eu, să piardă timpul guvernului într-o asemenea manieră frivolă şi nu mult mi-a lipsit să trimit o scrisoare virulentă pe tema asta la *The Times.*

Până la urmă, trezindu-se în el simțul datoriei, a predat un teanc de corespondență şi, cu o ultimă frază galantă, şi-a

văzut de drum, iar camerista a dispărut, pentru a se arăta câteva clipe mai târziu în sufragerie. Acolo, după ce a citit vreo două cărți poştale cu un aer cam plictisit, de parcă în ele ar fi găsit prea puține lucruri care să o intereseze şi să o captiveze, a făcut ceea ce ar fi trebuit să facă cu cel puțin un sfert de oră mai devreme, adică le-a pus împreună cu scrisorile lângă diferite farfurii.

M-am înveselit. Lucrurile, credeam eu, se puseseră în mişcare. Ce-o să se întâmple acum, am presupus eu, o să fie că o s-o şteargă să-şi vadă de îndatoririle ei domestice, lăsând terenul liber, şi, cu ceva din emoțiile unui cal de luptă care face „Ha!" printre sunete de trâmbiță, mi-am încordat încă o dată muşchii. Ignorând mâța care se mlădia încoace şi-ncolo printre picioarele mele, cu un fel de camaraderie care sugera în felul ei că mă socotea de-acum un dar de la Dumnezeu pentru regnul animal din Wimbledon, m-am pregătit să țâşnesc.

Închipuie-ți atunci ciuda şi zbuciumul meu mental când, în loc să se mătrăşească pe uşă, camerista cea indisciplinată a ieşit pe uşa din sticlă şi, după ce a scos o țigară, a rămas sprijinită de perete, pufăind încântată şi zgâindu-se visătoare la cer, de parcă s-ar fi gândit la poştaşi.

Nu cunosc ceva mai scârbos decât atunci când ceva neprevăzut îți zădărniceşte planurile în ceasul al doisprezecelea, lăsându-te cu buza umflată, şi nu exagerez când spun că m-am zvârcolit de furie neputincioasă. De regulă, relațiile mele cu cameristele sunt cordiale şi pline de înțelegere. Dacă mă întâlnesc cu o cameristă, îi zâmbesc şi spun „Bună dimineața", iar ea îmi zâmbeşte şi spune „Bună dimineața" şi totu-i linişte şi pace. Dar pe asta aş fi pocnit-o bucuros în bibilică cu o cărămidă.

Eu stăteam acolo şi înjuram. Ea stătea acolo şi fuma. Câtă vreme am înjurat şi a fumat, n-aş putea spune, dar tocmai mă întrebam dacă spectacolul ăsta degradant o să continue la nesfârşit, când ea a zvâcnit brusc, s-a uitat iute

peste umăr şi, azvârlindu-şi ţigara, a tulit-o în spatele casei. Toată chestia mi-a amintit oareşcum de o nimfă surprinsă în timp ce se îmbăia.

Şi n-a trecut mult până când am reuşit să văd ce îi stârnise interesul. O clipă am crezut că glasul conştiinţei îi şoptise probabil la ureche, dar nu fusese aşa. Cineva ieşea pe uşa din faţă şi inima mi-a executat o tumbă când mi-am dat seama că era Madeline Bassett.

Şi tocmai îmi spuneam „Pân-aici mi-a fost", întrucât părea inevitabil că o să intre cât ai zice peşte în sufragerie şi o să asimileze ultimele veşti de la Deverill Hall, când a mea *joie de vivre,* care atinsese o nouă limită inferioară, mi-a fost remontată, văzând-o că o ia la stânga în loc de dreapta şi am sesizat ce nu izbutisem să observ încă din primul moment odios, că ţinea în mână un coş şi un foarfece de grădinărit. Se poate trage concluzia că o pornise înainte de micul dejun să culeagă bucheţele de flori şi aşa a şi fost. A dispărut şi am rămas încă o dată singur cu pisica.

Vine, aşa cum Jeeves a zis-o atât de bine cândva, şi un val oportun în cursul vieţii oamenilor de care trebuie să profiţi până nu e prea târziu şi care te poartă spre comori nebănuite, iar eu îmi puteam da seama destul de limpede că ăsta era. Ce se cunoaşte sub numele de moment crucial fără doar şi poate că sosise şi orice sfetnic bine informat, dacă ar fi fost vreunul de faţă, m-ar fi îndemnat să-i dau bice şi să mă mişc până nu se-ntâmplă ceva rău.

Dar evenimentele recente mă lăsaseră fără vlagă. Priveliştea Madelinei Bassett atât de aproape de mine, încât aş fi putut să-i arunc o pietricică în gură – nu că aş face aşa ceva, bineînţeles –, avusese efectul să îmi amorţească muşchii. Deocamdată eram mort de oboseală, incapabil chiar să-i trag un şut pisicii, care, probabil având impresia că ţeapănul Bertram era un copac, se apucase acum să-şi ascută ghearele pe piciorul meu.

Şi am avut noroc că eram aşa – adică mort de oboseală,

nu copac – fiindcă exact în clipa când, dacă aş fi dispus de cai putere, aş fi plutit peste pragul uşii din sticlă de la sufragerie, pe ea a ieşit o fată cărând un câine alb şi lăţos. Frumos mi-ar mai fi stat dacă aş fi profitat de valul oportun care să mă poarte spre comori nebănuite, căci nu m-ar fi purtat spre nicio comoară sau ceva de genul ăsta. Ar fi dus la o coliziune urâtă în pragul uşii.

Era o fată solidă şi vânjoasă, de soiul celor care joacă cinci seturi la tenis fără să-şi zburlească nici măcar un fir de păr din coafură, iar din faptul că avea un chip sumbru şi mişcări cam molâi, am dedus că probabil era colega de şcoală a Madelinei Bassett, cea a cărei viaţă amoroasă se cam poticnise în ultima vreme. Nasol, bineînţeles, îţi pare rău că ea şi bărbatul visurilor sale nu izbutiseră s-o scoată la capăt, dar atunci nu mă gândeam prea mult la necazurile ei, atenţia fiindu-mi atrasă de faptul că o băgasem pe mânecă. Din pricina întârzierii provocate de metodele tergiversante ale poştaşului ăluia tânăr şi ghiduş, planul meu de campanie intrase total la apă. Nu puteam în ruptul capului să mă pun în mişcare câtă vreme fete solide se îmbulzeau pe gazon.

Mai exista o singură speranţă. Avea aerul unei fete pe cale să-şi lase câinele să alerge şi era posibil ca ea şi amicul să se aventureze suficient de departe pentru a-mi permite să-mi termin treaba. Tocmai făceam supoziţii cu privire la ce şanse de izbândă aveam, când ea a pus câinele jos, iar eu, cu o emoţie de nedescris, mi-am dat seama că acesta se îndrepta fix către tufişul meu şi că într-o clipă o să descopere conţinutul acestuia şi o să latre de mama focului. Fiindcă niciun câine, alb sau nu, lăţos sau nelăţos, nu tolerează, ridicându-şi doar o sprânceană, prezenţa străinilor în tufişuri. Chestia poate culmina bine-mersi, credeam eu, nu numai în faptul că aş fi dat de gol şi compromis într-un mod ruşinos, dar în plus aş putea fi muşcat fulgerător de gleznă.

Pisica a fost cea care a destins situaţia încordată. Probabil fiindcă nu-şi luase încă micul dejun şi îşi dorea asta sau

poate că farmecul companiei lui Bertram Wooster începuse până la urmă să pălească, şi-a ales momentul ăsta pentru a mă părăsi. S-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din tufiş cu coada pe sus, iar câinele alb şi lățos, zărind-o, a izbucnit într-o versiune canină a cântecului mătuşii Charlotte hai la vânătoare, şo şi, cu un scurt ^Alo, alo, alo, alo", la vânătoare a şi plecat. Urmărirea s-a dus învârtindu-se mai departe prin mărăcini şi prin verdeață, cu colega de şcoală a Madelinei Bassett încheind cortegiul. Clasamentul înainte de curbă:

1. Pisica.
2. Câinele.
3. Colega de şcoală a Madelinei Bassett.

Fruntaşii formau o grămadă detaşată în față. Mai multe lungimi îi separau pe 2 şi 3.

N-am mai zăbovit să mă țin de fleacuri. Un trecător ocazional, dacă ar fi existat vreun trecător ocazional, ar fi putut zări doar o nălucă. Zece secunde mai târziu, stăteam în picioare lângă masa din sufragerie, gâfâind uşor, cu scrisoarea lui Gussie în mână.

Mi-a luat doar o clipă s-o vâr în buzunarul pantalonilor. Şi încă o clipă să ajung la uşa din sticlă cu intenția să evadez repejor. Eram pe cale să ies pe ea în acelaşi mod zbuciumat, când brusc am sesizat că fata solidă se întorcea cu câinele alb şi lățos în brațe şi mi-am dat seama ce se întâmplase, probabil. Câinilor ăstora albi şi lățoşi le lipseşte rezistența. Totu-i în regulă când vine vorba de un sprint rapid, dar n-au şanse pe teren accidentat. Ăsta probabil că îşi pierduse spiritul de alo-alo după primii cincizeci de metri sau aşa ceva şi şi-a luat o pauză ca să-şi tragă sufletul, lăsându-se astfel cules de pe jos.

În clipe de primejdie, Wooster-ii acționează cu iuțeală. Una din ieşiri fiindu-mi blocată, m-am decis cât ai clipi din ochi să mă folosesc de cealaltă. Am tăiat-o pe uşă, am tăiat-o

de partea cealaltă a holului şi, încă tăind-o, am ajuns la adăpostul temporar al camerei din partea opusă sufrageriei.

16

Încăperea în care m-am trezit era luminoasă şi veselă, din punctul ăsta de vedere deosebindu-se considerabil de Bertram Wooster. După toate aparenţele, era bârlogul sau odaia confortabilă a unei muieri interesate de sport şi jocuri şi, am presupus eu, cartierul general al colegei vânjoase a Madelinei Bassett. Puteai observa o vâslă deasupra poliţei şemineului, o rachetă de tenis pe un raft cu cărţi, iar pe pereţi o sumedenie de fotografii în care, aruncându-le o privire superficială, am izbutit să identific echipe de hochei şi de tenis.

O privire superficială a fost tot ce-am avut răgazul să le acord pe moment, fiindcă primul lucru care mi-a atras atenţia când am intrat a fost o utilă uşă de sticlă către care m-am năpustit, aidoma unui bărbat plecat să colinde ţara pe jos, dând buzna într-o cârciumă dintr-un sat cu două minute înainte de ora închiderii. Dădea într-o grădină ascunsă de pe o latură a casei, oferind o rută admirabilă de scăpare cuiva care avea ca principal scop în viaţă să se descotorosească de căminul ăsta impunător din Wimbledon şi să nu mai vadă niciodată în faţa ochilor locul ăsta afurisit.

Spun că oferea o rută admirabilă de scăpare, deşi ar fi mai corect să declar că aşa ar fi fost dacă afară, în imediata ei apropiere, nu ar fi stat, sprijinindu-se plictisit de o lopată, un grădinar scund şi vânjos, îmbrăcat în pantaloni din catifea reiată şi cu o şapcă roşu cu galben care sugera – greşit, îmi închipui – că era membru al Clubului de Crichet Marylebone. Avea cămaşa maro, ghete negre, faţa cireşie şi perciuni suri.

Sunt capabil să furnizez o descriere atât de amănunţită a

paletei de culori fiindcă am rămas pe loc un timp considerabil pentru a-l supune unei examinări atente pe omul ăsta al muncii. Şi cu cât îl examinam mai atent, cu atât îmi plăcea mai puțin individul. Exact la fel cum nu fusesem de aceeaşi părere cu camerista fumătoare de țigări din The Larches, tot aşa şi acum mă uitam chiorâş la grădinarul reşedinței, crezând din toată inima că avea nevoie de vreo jumătate de kilogram de dinamită care să-i explodeze sub turul umflat al pantalonilor.

Numaidecât, nefiind în stare să mai îndur să-l am în fața ochilor, m-am răsucit şi am început să dau ture prin cameră asemenea unei creaturi sălbatice prinse într-o cuşcă, singura diferență fiind că, pe când o creatură sălbatică prinsă într-o cuşcă n-ar fi izbit şi n-ar fi fost cât pe-aci să răstoarne o măsuță care avea pe ea o cupă de argint, o minge de golf într-o cutie de sticlă şi o fotografie mare înrămată, aşa am făcut eu. Numai cu o îndemânare extraordinară de scamator am reuşit să prind din zbor fotografia, evitând astfel o bubuitură care ar fi adus în fugă toți locatarii casei la fața locului. Iar după ce am prins-o, mi-am dat seama că era un portret plin de viață al Madelinei Bassett.

Era unul dintre portretele alea în prim-plan pline de viață. Se zgâia fix la tine din poză cu ochii ăia mari, trişti, ca farfurioarele de dulceață, iar buzele păreau să-i tremure chemându-te într-un fel ciudat şi plin de reproş. Şi pe când mă uitam la ochii ăia trişti şi aruncam o privire directă buzelor tremurânde, ceva a zvâcnit în dovleacul meu aidoma unui arc. Mă podidise inspirația.

Evenimentele au dovedit că ideea mea, la fel ca vreo nouăzeci şi patru la sută din cele ale lui Tocătură, era una din alea care păreau bune doar pe moment, dar atunci eram încredințat că, dacă aş fi şterpelit portretul ăsta de studio şi l-aş fi pus pe Gussie față-n față cu el, implorându-l să-l privească cu atenție şi să-şi lase conştiința să-l îndrume, totul o să fie bine. Remuşcările or să i se strecoare în suflet,

partea mai bună a sinelui său o să-i iasă pe nas, iar vechea iubire şi afecţiunea or să iasă iarăşi la suprafaţă. Cred că mereu se întâmplă lucruri din astea. Hoţii, dacă le pică-n faţa ochilor fotografii cu mamele lor, instantaneu îşi predau uneltele şi iau hotărârea să înceapă o viaţă nouă, iar acelaşi lucru probabil e valabil şi pentru tâlhari, gangsteri şi inşi care nu şi-au plătit impozitul pe câini. Nu vedeam niciun motiv pentru care Gussie să se urnească mai greu din loc.

În clipa asta am auzit zgomotul unui aspirator târât pe coridor şi mi-am dat seama că o cameristă venea încoace.

Nu ştiu ce să zic, dar nu cred că există ceva care să te facă să te simţi mai mult ca un cerb încolţit decât atunci când te afli într-o cameră în care n-ar trebui să fii şi auzi o cameristă cum vine să o cureţe. Dacă l-ai descrie pe Wooster în ipostaza asta ca apucat de draci, n-ai greşi prea mult. Am ţâşnit spre fereastră. Grădinarul era încă acolo. Am ţâşnit înapoi şi iar era cât pe-aci să răstorn masa. Până la urmă, gândind repejor, am ţâşnit într-o parte. Privirea îmi fusese atrasă de o canapea zdravănă dintr-un colţ al camerei şi nu mi-aş fi putut dori o ascunzătoare mai splendidă. Cât ai zice peşte, eram în spatele ei.

Dacă aş spune că acum puteam respira liniştit, probabil că aş înflori puţintel lucrurile. Încă eram departe de a fi în largul meu. Dar chiar credeam că în mica mea ascunzătoare eram destul de în siguranţă. Unul dintre lucrurile pe care le înveţi după ce te învârţi niţeluş prin lume este că, de obicei, cameristele nu mătură în spatele canapelelor. După ce dau cu aspiratorul pe porţiunile vizibile ale covorului, ele consideră că au avut o zi fructuoasă şi se duc să bea o ceaşcă de ceai şi să mănânce o felie de pâine cu gem.

În împrejurarea de faţă nici măcar porţiunile vizibile ale covorului nu şi-au primit porţia, căci abia începuse fata să mânuiască viguros aparatul, când a fost întreruptă din lucru de ordine venite de undeva de sus.

— ’Neaţa, Jane, a zis o voce, pe care, din faptul că a fost

acompaniată de un lătrat ascuțit care nu ar fi putut proveni decât de la un câine alb şi lățos, am presupus-o a fi a colegei solide. Lasă acum curățenia.

— Da, domnişoară, a spus camerista, părând foarte încântată de idee şi tulind-o, fără îndoială, să mai tragă o țigară în oficiu. După aia a urmat un foşnet de hârtie, atunci când fata cea solidă, după ce s-a aşezat pe canapea, a început să răsfoiască ziarul de dimineață. Apoi am auzit-o spunând „O, bună, Madeline" şi am luat cunoştință de faptul că alde Bassett se afla printre noi.

— Bună dimineața, Hilda, a zis alde Bassett cu vocea aia dulceagă şi siropoasă care o făcea atât de dezgustătoare pentru bărbații cu scaun la cap. Ce dimineață minunată, atât de minunată.

Fata solidă a zis că nu vede ce-ar putea fi atât de minunat la ea, adăugând că ei toate dimineţile i se par greţoase. A vorbit cu un aer ursuz şi mi-am putut da seama că dezamăgirea ei în dragoste o acrise, biata fată. Am jelit pentru suferința ei şi, dacă circumstanţele ar fi fost diferite, poate aş fi întins o mână şi aş fi mângâiat-o pe cap.

— Am cules flori, a continuat alde Bassett. Flori frumoase şi zâmbitoare, umede de roua dimineţii. Cât de *fericite* par florile, Hilda.

Fata solidă a spus că de ce n-ar părea, ce motiv ar avea ele să strâmbe din nas, apoi a urmat o pauză. Fata solidă a spus ceva despre perspectivele Clubului de Crichet Surrey, dar n-a primit nicio replică, iar o clipă mai târziu devenise evident faptul că gândurile Madelinei Bassett erau în altă parte.

— Tocmai am fost în sufragerie, a zis ea şi i se putea detecta tremurul din voce. Nu era nicio scrisoare de la Gussie. Sunt atât de îngrijorată, Hilda. Cred că o să mă duc la Deverill cu un tren mai de dimineață.

— Cum vrei.

— Nu mă pot împiedica să am sentimentul îngrozitor că e

grav rănit. A spus că doar şi-a scrântit încheietura mâinii, dar aşa să fie? Asta mă tot întreb. Dacă l-a dărâmat calul şi apoi l-a călcat în picioare?

— Ți-ar fi spus.

— Ba nu. Asta voiam să zic. Gussie e atât de altruist şi de atent. Primul lui gând ar fi să mă scutească de îngrijorare. Of, Hilda, crezi că şi-a fracturat coloana vertebrală?

— Ce aiureală! Coloana fracturată, ce să-ți spun! Dacă nu e nicio scrisoare, asta înseamnă numai că celălalt tip – cum îl cheamă – Wooster – nu mai face pe secretarul particular. Nu-l condamn. E nebun după tine, nu-i aşa?

— Mă iubeşte foarte, foarte mult. E o tragedie. Nu-ți pot descrie, Hilda, patetismul suferinței mute din ochii lui când ne întâlnim.

— Păi, atunci, e evident. Dacă eşti nebun după o fată şi altul a pus mâna pe ea, nu poate fi plăcut să te aşezi la masa de scris, probabil cu un stilou de proastă calitate, asudând în timp ce alt tip îți dictează „Scumpa mea virgulă draga mea neprețuită punct Te divinizez virgulă te ador punct Cât aş mai vrea virgulă iubito virgulă să te strâng la pieptul meu şi să-ți acopăr fața ta cea frumoasă cu sărutări fierbinți semn de exclamare”. Nu mă mir că Wooster a lăsat-o baltă.

— Eşti foarte crudă, Hilda.

— Am îndurat destule ca să ajung să fiu crudă. Uneori mă gândesc să termin cu toate. Am o armă în sertarul ăla.

— Hilda!

— O, nu cred c-o s-o fac. Prea multă tevatură şi neplăcere. Ai văzut ziarul azi-dimineață? Scrie că se discută să se modifice din nou regula piciorul înainte de poartă la crichet. Ciudat cum ți se schimbă perspectiva când ai inima frântă. Îmi amintesc de o vreme când aş fi fost foarte surescitată dacă ar fi modificat regula piciorul înainte de poartă. Acum mă doare-n cot. N-au decât s-o modifice şi sper să fie într-un ceas bun. Ce soi de individ e Wooster ăsta?

— O, un scump.

— Probabil că aşa e, dacă scrie scrisori de dragoste pentru Gussie. Ori asta, ori un prostănac sadea. În locul tău i-aş face vânt lui Gussie şi m-aş combina cu el. Fiind bărbat, presupun că e un păduche, la fel ca toți ceilalți bărbați, dar e bogat şi banii sunt singurul lucru care contează.

Din felul în care Madeline a spus „Of, Hilda, *dragă*!" – din abundența de reproşuri din vocea ei, adică, şi chestii din astea –, îmi puteam da seama că vorbele astea cinice o loviseră, zdruncinând-o şi rănindu-i sentimentele mai gingaşe şi m-am trezit că sunt total de acord cu atitudinea ei. O dezaprobam întru totul pe fata asta şi punctul ei de vedere şi mi-aş fi dorit să nu mai spună aşa ceva. Starea lucrurilor era deja suficient de deznădăjduită şi fără ca foste colege de şcoală s-o îmboldească pe Madeline Bassett să-i facă vânt lui Gussie şi să se combine cu mine.

Cred că Madeline ar fi continuat prin a o dojeni şi a o muştrului, dar în clipa asta, în loc să vorbească, a scos brusc un scâncet sau un țipăt nearticulat, iar fata solidă a zis „Ce mai e?"

— Fotografia mea!

— Ce-i cu ea?

— Unde e?

— Pe masă.

— Ba nu. A dispărut.

— Atunci presupun că Jane a spart-o. Întotdeauna sparge orice nu-i din tablă şi nu văd niciun motiv pentru care să facă o excepție în cazul fotografiei tale. Mai bine te-ai duce s-o întrebi.

— Asta şi fac, a spus Madeline şi am auzit-o cum s-a grăbit să iasă din cameră.

Au trecut câteva clipe, mandea inhalând scame, iar fata solidă probabil căutând în ziar mai multe informații despre regula piciorul înainte de poartă, apoi am auzit-o spunând „Stai cuminte", fără îndoială adresându-i-se câinelui alb şi lățos, fiindcă imediat după aia a zis „Of, bine, naiba să te ia,

şterge-o dacă vrei” şi apoi a urmat o bufnitură. Nu o bufnitură surdă şi greţoasă, ci soiul de bufnitură pe care l-ar face un câine alb şi lăţos când aterizează pe un covor de pe o canapea de înălţime medie. Şi aproape imediat după aia a urmat un pufăit în vecinătatea mea şi, cu o remarcabilă scădere a moralului deja scăzut, mi-am dat seama că animalul simţise probabil mirosul caracteristic al lui Wooster şi acum se apucase să-l urmărească până la sursă.

Chiar aşa s-a dovedit a fi. Aruncând o privire în jur, i-am descoperit brusc botul la vreo cincisprezece centimetri de faţa mea, manifestând atitudinea unui câine căruia cu greu îi vine să-şi creadă ochilor. Mergând cu spatele, cu un „Hopa!” uluit, s-a retras în mijlocul camerei şi a început să latre.

— Care-i baiul, găgăuţă? a întrebat fata solidă şi apoi a urmat o tăcere. Adică din partea ei. Câinele alb şi lăţos a continuat să-şi încordeze corzile vocale.

Madeline Bassett a intrat din nou pe uşă.

— Jane spune... a început ea, apoi s-a oprit cu un ţipăt asurzitor. *Hilda!* Of, Hilda, ce *faci* cu pistolul ăla?

Fata solidă i-a potolit temerile, deşi pe ale mele le-a lăsat în *statu quo.*

— Nu te agita. N-am de gând să mă împuşc. Deşi, că veni vorba, ar fi o idee bunicică. E un bărbat în spatele canapelei.

— Hilda!

— Mă întrebam de ceva vreme de unde vine sunetul ăla ciudat de respiraţie. Percy l-a descoperit. Eşti un băiat bun, Percy, bravo. Tu, ăla, ieşi afară de-acolo.

Trăgând concluzia corectă că se referea la mine, mi-am făcut apariţia, iar Madeline a emis alt ţipăt din ăla asurzitor de-al ei.

— Un infractor elegant, deşi cam prăfuit de la statul în vitrină, a spus fata solidă, străpungându-mă cu privirea peste puiul de tun pe care îl ţinea îndreptat spre vestonul meu. Unul dintre hoţii ăia spălaţi despre care se scrie, presupun. Hei, văd că are fotografia pe care o căutai. Şi

probabil încă vreo jumătate de duzină de obiecte. Cred că prima mişcare e să-l obligăm să-şi golească buzunarele.

Gândul că într-unul din buzunarele alea se găsea scrisoarea lui Gussie m-a făcut să mă clatin pe picioare şi să scot un ţipăt strangulat, iar fata solidă a spus că, dacă mă apucă o criză, ea n-are nimic împotrivă, dar că mi-ar fi recunoscătoare dacă aş ieşi pe uşa din sticlă şi aş face-o afară.

În clipa asta, din fericire, Madeline Bassett şi-a recăpătat vocea. În cursul schimbului de replici precedent, dacă poţi numi schimb de replici când o persoană monopolizează lumina reflectoarelor şi vorbeşte numai ea, stătuse rezemată de perete cu o mână la inimă, jucând rolul, chiar cu multă pricepere, unei pisici cu un os de hering în gât. Acum şi-a adus prima contribuţie la conversaţie.

— Bertie! a zbierat ea. Fata solidă părea buimacă.

— Bertie?

— El e Bertie Wooster.

— Scriitorul desăvârşit de scrisori? Păi, ce caută aici? Şi de ce ţi-a şterpelit fotografia?

Vocea Madelinei s-a diminuat până la o şoaptă tremurândă.

— Cred că ştiu.

— Atunci eşti mai deşteaptă decât mine. Mie mi se pare o tâmpenie toată afacerea asta.

— Ne laşi puţin singuri, Hilda? Vreau să vorbesc cu Bertie... între patru ochi.

— S-a făcut. O tulesc în sufragerie. Nu cred, după cum mă simt, că am să fiu în stare să iau vreo îmbucătură, dar pot să număr lingurile.

Fata solidă a şters-o însoţită de câinele alb şi lăţos, lăsându-ne pe deplin gata de un *tête-à-tête* de care eu, personal, m-aş fi lipsit bucuros. De fapt, deşi ar fi fost, bineînţeles, cam acelaşi lucru, cred că aş fi preferat un *tête-à-tête* cu baroneasa Daphne Winkworth.

17

Dezbaterile au debutat cu una dintre tăcerile alea lungi şi cleioase, care îți inspiră acelaşi sentiment neplăcut ca atunci când îi laşi să te ia cu japca pentru a interpreta „Bulstrode, un majordom” la un teatru de amatori, iar tu îi dai bătaie şi te trezeşti că ai uitat primele replici. Stătea şi se zgâia la mine de parcă aş fi fost un fotograf pe cale să stoarcă balonaşul şi să facă un portret de studio în sepia şi nuanțe de gri, dar după o vreme mi s-a părut că e momentul ca unul din noi să spună ceva. Chestia importantă în asemenea împrejurări e să întrețții conversația.

— Ce zi frumoasă, am spus. M-am gândit să trec pe-aici.

Şi-a holbat nițeluş ochii, dar n-a scos nimic din ea, aşa că am continuat.

— Mi-a dat prin cap că te-ai bucura dacă ai auzi ultimele veşti despre Gussie, aşa că m-am suit în trenul cu lapte. Gussie, mă bucur s-o spun, merge spre bine. Încă mai are încheietura țeapănă, dar umflătura se micşorează şi nu-l doare. Îți trimite urări de bine.

A rămas *sotto voce* şi tăcută ca mormântul, iar eu am continuat. M-am gândit că acum ar merge o vorbă, două despre acțiunile mele recente. Adică, nu poți apărea țâşnind din spatele mobilei şi să treci aşa uşor peste asta. Trebuie să-ți explici şi să-ți lămureşti motivele. Fetelor le place să afle chestii de-astea.

— Probabil te întrebi, am zis, ce făceam îndărătul canapelei ăleia. M-am instalat acolo dintr-o inspirație de moment. Ştii cum îți vin inspirațiile astea de moment. Şi poate ți se pare puțin ciudat că mă vântur de colo-colo cu portretul ăsta de studio la mine. Păi, o să-ți zic. Din întâmplare, l-am văzut acolo pe masă şi l-am luat ca să i-l dau lui Gussie. M-am gândit că i-ar plăcea să-l aibă, că o să-l

încurajeze în absența ta. Îi e nespus de dor de tine, bineînțeles, şi mi-a trecut prin cap că i-ar face bine să-l pună pe măsuța de toaletă şi să-l studieze din când în când. Fără îndoială că deja are câteva portrete din astea pline de viață, dar unui tip întotdeauna îi prinde bine unul în plus.

Nu-i prea rău, mi se părea mie, ținând cont că trebuise să înjghebez materialul cam contra cronometru, iar acum speram la un zâmbet radios şi un cordial „Păi, da, sigur, o idee capitală". În schimb, ea şi-a bâțâit capul într-un mod cam greoi şi îndoliat şi o lacrimă i-a apărut în ochi.

— Of, Bertie! a exclamat.

Niciodată n-am ştiut cum să reacționez când mi se spune „Of, Bertie!" Mătuşa mea, Agatha, o face mereu şi mă blochează de fiecare dată. Şi acum m-am blocat. E adevărat că „Of, Bertie!" ăsta al lui alde Bassett era în multe privințe diferit de „Of, Bertie!" al mătuşii Agatha, fiind spus pe un ton mai curând dulceag decât sever, dar efectul era acelaşi. Stăteam acolo ca vițelul la poarta nouă.

— Of, Bertie! a exclamat ea din nou. Citeşti romanele lui Roşie M. Banks? m-a întrebat.

Am fost puțin surprins că a schimbat aşa subiectul, dar în aceeaşi măsură şi uşurat. O discuție despre literatura contemporană, credeam eu, ar putea reduce tensiunea. Trăncănelile livreşti deseori fac asta.

— Nu prea des, am zis. Se vând ca pâinea caldă, aşa îmi zice Bingo.

— N-ai citit *Mervyn Keene, om de lume?*

— Nu, pe asta am ratat-o. E bună?

— E foarte, foarte frumoasă.

— Trebuie să mi-o pun pe lista de lecturi.

— Eşti sigur că n-ai citit-o?

— O, mda. De fapt, mereu m-am cam ferit de marfa doamnei Bingo. De ce?

— O asemenea coincidență mi s-a părut extraordinară... Să-ți spun povestea lui Mervyn Keene?

— Te rog.

Şi-a luat un răgaz să înghită puțintel în sec. Apoi a continuat pe o voce gravă cu o cantitate măricică de emoție vibrantă în ea.

— Era tânăr, bogat şi chipeş, ofițer în Gărzile Coldstream şi idolul tuturor cunoscuților lui. Toată lumea îl invidia.

— Nu mă miră, ce gomos norocos.

— Dar de fapt nu avea de ce să fie invidiat. În viața lui exista o tragedie. O iubea pe Cynthia Grey, cea mai frumoasă fată din Londra, dar tocmai când era pe punctul să-şi declare sentimentele, a aflat că era logodită cu sir Hector Mauleverer, exploratorul.

— Periculoşi împielițații ăştia de exploratori. Trebuie să stai cu ochii pe ei ca un uliu. În circumstanțele astea, bineînțeles că s-a abținut să-şi declare sentimentele, nu? Şi-a ținut gura, presupun, ei?

— Da, n-a suflat niciun cuvințel de iubire. Dar a continuat s-o venereze, aparent vesel şi optimist, pe dinăuntru măcinat de o durere necontenită. Şi apoi, într-o seară, fratele ei, Lionel, un

tânăr zburdalnic, care din nefericire se înhăitase cu cine nu trebuie, a venit în apartamentul lui, i-a spus că a comis o nelegiuire serioasă, drept care o să fie arestat şi l-a rugat pe Mervyn să-l salveze luând vina asupra lui. Iar Mervyn, bineînțeles, a spus că acceptă.

— Ce găgăuță! De ce?

— De dragul Cynthiei. Ca să-i salveze fratele de închisoare şi dezonoare.

— Dar asta însemna că ăla care se duce la răcoare o să fie chiar el. Presupun că asta i-a scăpat din vedere, nu?

— Nu. Mervyn şi-a dat clar seama ce o să se întâmple, probabil. Dar şi-a asumat nelegiuirea şi s-a dus la închisoare. Când a ieşit de acolo, încărunțit şi distrus, a descoperit că Cynthia se măritase cu sir Hector, aşa că s-a dus în South Sea Islands şi a devenit căutător de perle.

Timpul a trecut. Iar apoi, într-o bună zi, Cynthia împreună cu soțul ei, într-una din călătoriile lor, au sosit pe insulă, s-au instalat la Casa Guvernului, Mervyn a văzut-o cum trecea pe lângă el în maşină şi era la fel de frumoasă ca altădată, privirile li s-au întâlnit, dar nu l-a recunoscut pentru că, bineînțeles, avea barbă şi chipul i se schimbase, întrucât fiecare clipă a vieții lui fusese un pas ucigător, încercând s-o uite.

Mi-am amintit una bună pe care o citisem pe undeva despre faptul că paşii care te ucid în ziua de azi sunt cei făcuți în cursul unei plimbări molcome şi degajate de-a curmezişul unei străzi aglomerate, dar mi-am dat seama că nu era momentul s-o strecor.

— A aflat că pleca a doua zi dimineață şi nu îi rămânea nimic care să-i amintească de ea, aşa că în seara aia a intrat prin efracție în Casa Guvernului şi a luat de pe măsuța de toaletă trandafirul cu care ea îşi împodobise părul. Iar Cynthia l-a surprins când îl lua şi, bineînțeles, s-a tulburat foarte tare când l-a recunoscut.

— Aha, l-a recunoscut de data asta? Se bărbierise, nu-i aşa?

— Nu, încă mai avea barbă, dar l-a recunoscut când i-a pronunțat numele, apoi a urmat o scenă răscolitoare în care el i-a zis că a iubit-o întotdeauna şi că venise să-i fure trandafirul, iar ea i-a spus că fratele ei murise şi că pe patul de moarte mărturisise că el fusese vinovat de nelegiuirea pentru care Mervyn se dusese la închisoare. Şi apoi sir Hector a intrat pe uşă.

— Fericită situație. Tare.

— Şi, bineînțeles, a crezut că Mervyn e un hoț şi l-a împuşcat, iar Mervyn a murit cu trandafirul în mână. Şi, bineînțeles, zgomotul împuşcăturii a trezit toată casa, iar guvernatorul a venit în fugă şi a spus „Lipseşte ceva?” Iar Cynthia, cu o voce stinsă, aproape inaudibilă, a zis „Doar un trandafir”. Asta-i povestea lui Mervyn Keene, omul de lume.

Păi, mi se părea dificil, bineînțeles, să găsesc vreun comentariu de făcut. Am exclamat „O, a!”, dar pe moment am crezut că se putea şi mai bine. Chestia e că mă simțeam niţeluş buimac. Ştiusem dintotdeauna vag că, în general, doamna Bingo scria una dintre cele mai proaste maculaturi din lume – Bingo de regulă schimbă iritat subiectul dacă cineva pomeneşte de producția literară a micuței doamne – dar niciodată n-o crezusem capabilă de asemenea aiureli.

Dar alde Bassett mi-a abătut urgent gândurile de la critica literară. Şi-a reluat zgâitul cu farfurioarele de dulceață, iar lacrima din ochi era acum mai vizibilă ca oricând.

— Of, Bertie, a spus ea şi vocea-i, ca a Cynthiei, era stinsă şi aproape inaudibilă, demult ar fi trebuit să-ți dau o fotografie de-a mea. E vina mea. Dar am crezut că o să fie prea dureros pentru tine, o amintire prea tristă a tot ce-ai pierdut. Acum îmi dau seama că am greşit. Ți s-a părut prea greu să înduri tensiunea. Trebuia s-o obții cu orice preț. Aşa că te-ai furişat în casă, ca Mervyn Keene, şi ai luat-o.

— Hă?

— Da, Bertie. Nu-i nevoie de pretexte între noi doi. Şi nu te gândi că sunt furioasă. Sunt mişcată, mişcată mai profund decât aş putea spune şi, ah, îmi pare atât de rău. Cât de tristă e viața!

Aici eram de acord cu ea.

— Poți băga mâna-n foc că aşa-i, am spus.

— Ai văzut-o pe prietena mea, Hilda Gudgeon. Asta-i altă tragedie. Toată fericirea ei a fost distrusă de o ceartă nenorocită cu bărbatul pe care-l iubeşte, un tip pe nume Harold Anstruther. Jucau tenis într-un turneu de dublu mixt nu demult şi – potrivit spuselor ei – nu înțeleg prea bine tenisul – el a insistat să monopolizeze jocul, aşa cum zice ea. Cred că vrea să spună că atunci când mingea venea lângă ea şi ea avea de gând s-o lovească, el se năpustea şi o lovea în locul ei, iar asta a necăjit-o foarte tare. I s-a plâns, iar el a

fost foarte bădăran şi i-a spus că joacă tenis ca o cizmă şi că mai bine ar lăsa totul în grija lui, iar ea a rupt logodna imediat după ce s-a terminat partida. Iar acum are inima frântă.

Trebuie să zic că nu părea să aibă inima prea frântă. De îndată ce alde Bassett a pronunţat cuvintele astea, de afară s-a auzit hărmălaia produsă de cineva care cântă, iar eu am identificat vocea ca fiind a colegei de şcoală. Interpreta vechea piesă „Bate-te singur uşurel pe spate", iar efectul general era al unei voci răguşite pline de vervă. O clipă mai apoi a intrat ţopăind în cameră şi n-am mai văzut niciodată o chestie mai radioasă. Dacă n-ar fi ţinut în braţe câinele alb şi lăţos, n-aş fi recunoscut femeia sumbră pe care o văzusem cu atât de puţină vreme în urmă.

— Bună, Madeline, a ţipat ea. Ce crezi că am găsit pe masa cu micul dejun? Nici mai mult nici mai puţin decât o scrisoare spăşită de la prietenul meu. S-a predat necondiţionat. Zice că probabil a luat-o razna când mi-a spus că joc tenis ca o cizmă. Zice că niciodată n-o să şi-o poată ierta, doar dacă pot eu să-l iert. Păi, la asta pot să-i răspund. Am de gând să-l iert poimâine. Nu mai devreme, pentru că trebuie să fim disciplinaţi.

— Ah, Hilda! Ce mă bucur!

— Şi eu mă simt destul de încântată de mine. Dragul de Harold! Un rege printre bărbaţi, dar, bineînţeles, trebuie să fie pus la locul lui din când în când şi să fie învăţat ce şi cum. Dar gata cu Harold. Am venit să-ţi spun că afară e un tip într-o maşină care zice că vrea să te vadă.

— Să mă vadă?

— Aşa spune. Pe nume Pirbright. Madeline s-a întors spre mine.

— Păi, trebuie să fie prietenul tău, Claude Pirbright, Bertie. Mă întreb ce vrea. Mai bine mă duc să văd. A aruncat o privire rapidă spre fata solidă şi, văzând că ieşise pe uşa de sticlă, fără îndoială pentru a-l bate cu ceva la cap pe

grădinar, a venit la mine şi m-a strâns de mână.

— Trebuie să te ţii tare, Bertie, a spus cu o voce gravă şi răguşită. Într-o bună zi o altă fată o să apară în viaţa ta şi o să fii fericit. Când amândoi o să fim bătrâni şi cărunţi, o să râdem împreună pe chestia asta... o să râdem, dar cred că se va ivi şi o lacrimă în spatele zâmbetului.

A şters-o, lăsându-mă îngreţoşat. Fata solidă, pe care am auzit-o vag cum îi spunea grădinarului că nu trebuie să se teamă că rupe lopata când se sprijină pe ea, s-a întors şi imediat s-a apucat, în ceea ce eu am considerat a fi o manieră jignitor de familiară, să-mi ardă una cordial pe spate.

— Ei bine, Wooster, bătrâne, a zis.

— Ei bine, Gudgeon, duduie, am replicat eu galant.

— Ştii, Wooster, mă tot gândesc că e ceva familiar în numele tău. Cred că l-am auzit pe Harold menţionându-l. Îl ştii pe Harold Anstruther?

Recunoscusem numele de îndată ce o auzisem pe Madeline Bassett pronunţându-l. Bovinul Anstruther fusese partenerul meu de tenis în ultimul an la Oxford, când reprezentasem instituţia la sportul ăsta. I-am destăinuit asta fetei solide, iar ea mi-a ars iarăşi una pe spate.

— Mă gândeam eu că am dreptate. Harold vorbeşte foarte frumos despre tine, Wooster, babacule, şi să-ţi zic ceva. Am o grămadă de influenţă asupra Madelinei şi o să mi-o exercit în favoarea ta. O să-i vorbesc ca o mamă. Pe toţi dracii, n-o s-o lăsăm să se mărite cu infectul ăla de Gussie Fink-Nottle când e un tenisman de nădejde pe lista ei de aşteptare. Curaj, Wooster, amice. Curaj şi răbdare. Hai să mănânci un picuţ de mic dejun.

— Mersi mult, nu, am spus eu cu toate că mi-aş fi dorit-o cu ardoare. Trebuie să plec.

— Păi, dacă nu vrei, nu mânca. Dar eu o să mănânc. Am de gând să iau un mic dejun pe cinste. Nu m-am mai simţit într-o formă atât de înfloritoare de când am câştigat la

simplu în turneul de tenis de la Roedean.

Mi-am făcut curaj pentru încă o scatoalcă pe spate, dar, schimbându-şi cu iuţeală tactica, m-a împuns între coaste, lipsindu-mă şi de urma de respiraţie pe care mi-o mai lăsaseră în interiorul meu vorbele ei înspăimântătoare. Gândul la ce-ar putea ieşi când o fată cu personalitatea ei dominatoare discută cu Madeline Bassett ca o mamă m-a dezumflat pe loc. Cu ceea ce se cheamă paşi de plumb am păşit peste pragul uşii de sticlă şi m-am îndreptat spre şosea. Eram nerăbdător să-l interceptez pe Tocătură pe drumul de plecare, aşa încât să pot afla de la el rezultatul întrevederii.

Şi, bineînţeles, când a plecat, a luat-o la sănătoasa cu o asemenea viteză, încât mi-a fost imposibil să-i atrag atenţia. A dispărut la orizont de parcă ar fi participat la vreo cursă de maşini în Brooklands, lăsându-mă în urmă.

Într-o dispoziţie mohorâtă şi cocârjat sub povara presimţirilor sumbre, m-am dus să îmbuc ceva la micul dejun şi să prind trenul către King's Deverill.

18

Indivizii care conduc căile ferate nu-ţi înlesnesc nicicum drumul de la Wimbledon la King's Deverill, crezând fără doar şi poate – şi presupun că e un gând binevoitor – că sălaşul ăsta al gangsterilor şi vârcolacilor e un loc de care ar fi mai bine să te ţii la distanţă. Schimbi trenul de două ori până ajungi la Basingstoke, iar apoi mai schimbi o dată şi o iei pe o linie secundară. Iar o dată ce ajungi pe linia secundară, e mai rapid să mergi pe jos.

Prima persoană pe care am văzut-o, când într-un final m-am împleticit jos din tren la capătul drumului, simţindu-mă de parcă aş fi fost din fragedă pruncie lipit cu clei de scaunul tapiţat şi puţin mirat că nu mi-au crescut cârcei aidoma unei viţe sălbatice, a fost vărul meu, Thomas. Cumpăra reviste de

cinema de la chioşc.

— O, bună, am spus. Deci ai ajuns cu bine, nu?

M-a privit cu răceală şi a spus „Rahat!”, un cuvânt de care se ataşase prea mult. Thos ăsta e unul dintre mucoşii ăia duri, trecuți prin ciur şi prin dârmon, un soi de James Cagney juvenil, cu o tentă de Edward G. Robinson. Are părul morcoviu şi o expresie cinică pe față, iar maniera lui e disprețuitoare. Ai crede că orice persoană conştientă de faptul că are o mamă ca mătuşa Agatha şi ştiind că se pot aduce probe împotrivă-i, s-ar cuveni să fie dărâmat şi împăciuitor, dar nu şi în cazul lui. Îşi dă aere în orice loc, de parcă ar fi proprietatea lui, iar în discuțiile cu un văr îi lipseşte tactul şi e capabil să se mărginească la chestiuni personale.

Şi acum a trecut la chestiuni personale pe tema înfățişării mele, despre care trebuie să mărturisesc că nu era îngrijită. Călătoriile nocturne în trenuri cu lapte întotdeauna au tendința să-ți şteargă lustrul de pe haine, plus că nu poți să te bați pe burtă cu gângănii prin tufişuri şi să rămâi dichisit.

— Rahat! a spus el. Arăți ca o chestie adusă în casă de o pisică.

Înțelegi ce vreau să spun? Tonul e greşit. Neavând deloc chef de un schimb de opinii, i-am ars meditativ țâncului una în scăfârlie şi am trecut pe lângă el. Iar când am ajuns în incinta gării, cineva a chiuit şi am văzut-o pe Nărăvaşa stând în maşina ei.

— Bună, Bertie, a spus ea. De unde ai răsărit, luna desfătării mele? S-a uitat în jurul ei într-o manieră precaută şi conspirativă, de parcă ar fi mimat viclenia într-un film de spionaj. Ai văzut ce era în gară? a întrebat ea, coborându-şi vocea.

— Da.

— Jeeves l-a livrat aseară ca în memorandum. Unchiul Sidney a fost puțintel luat prin surprindere pe moment şi a părut pe punctul de a zice niscaiva lucruri la care a renunțat

când s-a alăturat clerului, dar totul s-a sfârşit cu bine. Îi place să joace şah şi se pare că Thomas e campionul de necontestat al şcolii lui, dând pe-afară de gambituri, deschideri şi alte chestii, aşa că se înţeleg de minune. Iar eu îl ador. Ce băiat înţelegător şi ce fire agreabilă are, Bertie. Am clipit.

— Vorbeşti despre văru-meu, Thomas?

— E atât de *loial.* Când i-am povestit că ticălosul de Dobbs l-a arestat pe Sam Goldwyn, din mărinimie, pur şi simplu a făcut spume de indignare. A zis că o să-l ciomăgească.

— Ce să facă?

— E ceva ce fac indivizii din romanele poliţiste. Te foloseşti de un baston de cauciuc mic dar util.

— Nu are un baston de cauciuc mic dar util.

— Ba da, are. L-a cumpărat de la Seven Dials pe când stătea la tine. Iniţial se gândea să-l întrebuinţeze în cazul unui băiat pe nume Puturosul de la Bramley-on-Sea, dar acum i-a rezervat-o lui Dobbs.

— Of, Doamne!

— O să-i prindă nemaipomenit de bine lui Dobbs să fie ciomăgit. S-ar putea dovedi un punct de cotitură în viaţa lui. Am o presimţire că lucrurile or să meargă ca pe roate zilele astea şi că în curând o să se instaleze epoca fericirii universale. Uită-te la Tocătură, dacă vrei Proba nr. 1. Te-ai mai văzut cu el?

— Nu, ca să zic aşa, am spus, vorbind într-o manieră distrată pentru că încă mă preocupau Thos şi planurile sale. Ultimul lucru pe care ţi-l doreşti, când ai sistemul nervos făcut harcea-parcea, e ca verişorii tăi primari să altoiască poliţişti cu bastoane de cauciuc. Ce-i cu Tocătură?

— L-am întâlnit adineauri şi cânta fără încetare ca un cânepar. Aseară a primit un bilet de la Gertrude în care spune că, dacă şi când o să poată scăpa de sub ochii mamei ei, o să fugă cu el. E bucuros nevoie mare.

— Sunt încântat că există cineva bucuros. Gravitatea tonului meu a făcut-o să-mi arunce o privire rapidă, iar ochii i s-au mărit când a văzut neorânduiala scoarței mele exterioare.

— Bertie! Mieluşelul meu! a țipat ea, vizibil impresionată. Ce-ai pățit? Arăți ca...

— O chestie adusă de pisică în casă?

— Aveam de gând să spun o chestie dezgropată din mormântul lui Tutankhamon, dar şi alegerea ta e la fel de bună. Ce s-a întâmplat?

Mi-am trecut o mână obosită peste frunte.

— Nărăvaşo, am zis. Am trecut prin chinurile iadului.

— Probabil singurul loc prin care mă gândeam că nu-i nevoie să treci pentru a ajunge la King's Deverill. Şi ce mai face lumea pe-acolo?

— Am ceva îngrozitor să-ți povestesc.

— Te-a ciomăgit cineva?

— Tocmai m-am întors de la Wimbledon.

— De la Wimbledon? Dar Tocătură se ocupa de partea cu Wimbledon-ul. Mi-a povestit totul despre asta.

— Nu ți-a povestit totul pentru că nu ştie tot. Dacă ai auzit doar amintirile vagi ale lui Tocătură, pur şi simplu eşti departe de a fi în posesia tuturor faptelor. Abia a râcâit cu unghia pe suprafața Wimbledon-ului, în vreme ce eu... Ai vrea să afli toate amănuntele dezgustătoare?

A zis că i-ar plăcea teribil, iar eu i le-am strecurat şi de data asta m-a ascultat cu atenție de la început până la sfârşit, o variație plăcută față de tacticile ei obişnuite de viperă surdă. Mi s-a părut un public de nădejde. A fost cum se cuvine de impresionată când i-am povestit despre scrisoarea lui Gussie şi nici n-a ezitat să tragă zgomotos aer în piept când m-am referit la alde Gudgeon şi la sinistra afacere a portretului de studio. De asemenea, şi faptele legate de câinele alb şi lățos au stârnit senzație.

— La dracu'! a zis ea când eram pe sfârşite. Ştiu că

trăieşti din plin, nu te-ncurci, nu-i aşa, Bertie?

Am fost de acord că trăiesc din plin, dar mi-am exprimat reţinerea dacă, în asemenea circumstanţe, merita să continuu s-o fac. Erai mai curând înclinat, am zis eu, să bâigui „Moarte, unde ţi-e coasa?” şi să dai ortul popii.

— Cel mult se poate spune, am tras eu concluzia, că s-a obţinut o scurtă păsuire, dacă păsuire e cuvântul potrivit. Şi asta numai dacă Tocătură a repurtat succes convingând-o pe alde Bassett să renunţe la hotărârea ei oribilă. Din câte ştiu, ar putea sosi cu următorul tren.

— Nu, nu vine. A păcălit-o.

— Ai auzit asta direct de la sursă?

— Chiar din gura lui.

Am tras adânc aer în piept. Asta cu siguranţă arunca o rază de lumină asupra lumii ăsteia de coşmar. De fapt mi se părea că „Aleluia!” rezuma totul şi i-am spus asta.

Am remarcat cu interes că părea nişteluş neîncrezătoare.

— Da, presupun că „Aleluia!” rezumă totul... într-o anumită măsură. Adică poţi să stai liniştit în privinţa venirii ei aici. Nu vine. Dar din ce-mi povesteşti despre Mervyn Keene, omul de lume şi despre portretul de studio, e păcat că Tocătură n-a aplicat o altă metodă pentru a o păcăli. Chiar cred asta.

Inima mi-a stat în loc. M-am agăţat de parbriz ca să mă sprijin şi am întrebat-o ce şi cum.

— Chestia pe care trebuie s-o ţii minte şi să n-o scapi din vedere e că a fost mânat de intenţii bune.

Inima mi-a stat şi mai abitir în loc. În peregrinările tale prin Londra o să vezi din când în când nişte siluete cocârjate şi trase la faţă, care arată de parcă ar fi fost prinse de curând într-o maşinărie zdravănă. Ăştia sunt tipii care s-au înhăitat cu Tocătură pe când era mânat de intenţii bune.

— Asta i-a zis domnişoarei Bassett. I-a spus că atunci când ai auzit că vine la conac, ai manifestat tulburare şi îngrijorare şi că până la urmă a scos de la tine care era baiul.

Iubind-o la nebunie aşa cum o iubeşti tu, dădeai înapoi în faţa chinului de a trebui s-o vezi zi de zi în compania lui Gussie.

Inima mea, încetând să mai stea pe loc, a zvâcnit şi a încercat să iasă prin dinţii din faţă.

— I-a zis asta Madelinei Bassett? am tremurat eu, bâţâindu-mă din tot corpul.

— Da, şi a implorat-o să stea departe şi să nu te supună unei torturi ca asta. Spunea că a fost nemaipomenit şi şi-a dorit să fi fost de faţă şi vreo doi manageri ca să-l vadă cum lucrează, iar eu cred că a fost bunicel, pentru că domnişoara Bassett a plâns în hohote şi a spus că înţelege şi că, bineînţeles, o să-şi anuleze vizita, adăugând cu voce joasă ceva despre dorinţa moliei de a ajunge la stele şi despre cât de tristă e viaţa. Ce-ai spus?

I-am explicat că nu vorbisem, ci că doar scosesem un geamăt din ăla cavernos, iar ea a fost de acord că în condiţiile astea, gemetele cavernoase erau probabil în regulă.

— Dar bineînţeles că nu i-a fost uşor bietului îngeraş să se gândească la o cale mai bună de a o împiedica să vină, a insistat ea. Şi chestia importantă era să o împiedice cumva.

— Într-adevăr.

— Aşa că, în locul tău, aş încerca să văd partea bună a lucrurilor. Gândeşte-te mai întâi la toate avantajele, dacă mă-nţelegi.

Asta e o rugăminte care, adresată fiind lui Bertram Wooster, rareori se loveşte de urechi astupate. Senzaţia de amorţeală pe care mi-o provocaseră cuvintele ei nu m-a părăsit complet, dar s-a diminuat întrucâtva în intensitate. I-am înţeles punctul de vedere.

— Există mult adevăr în spusele tale, am încuviinţat eu, ridicându-mă de pe lespezile sinelui propriu mort spre lucruri mai înalte, aşa cum am mai zis că-mi stă în obicei. Chestia importantă, aşa cum ai observat şi tu pe bună dreptate, era s-o împiedice pe alde Bassett să se înfiinţeze

aici şi, dacă asta s-a rezolvat, greşeşti dacă faci nazuri în privința tehnicii concrete. Şi, în fond, ea era deja convinsă de devotamentul meu nestrămutat, aşa că Tocătură nu m-a vârât mult mai adânc în mocirlă decât eram înainte.

— Bravo, micuțul meu viteaz. Asta vreau să aud de la tine.

— Acum avem un răgaz şi totul depinde de cât de repede îi faci de petrecanie lui Gussie. În clipa când asta s-a rezolvat, întreaga situație o să se limpezească. Scăpat de sub vraja ta fatală, el o să se întoarcă automat la vechea iubire, dându-şi seama că mişcarea evazivă e să se ducă acolo unde e apreciat. Când crezi că o să-l temperezi?

— Foarte curând.

— De ce nu imediat?

— Păi, o să-ți zic de ce, Bertie. Mai întâi e o trebuşoară pe care vreau s-o facă pentru mine.

— Ce trebuşoară?

— A, uite-l pe Thomas, în sfârşit. Pare să fi cumpărat toate revistele pentru fani pe care le-a găsit. Să le citească la concert, dacă e cu scaun la cap. N-ai uitat că diseară e concertul? Ei bine, ai grijă să nu uiți. Iar când îl vezi pe Jeeves, întreabă-l cum e cu galeria aia a lui Esmond. Hopa sus, Thomas.

S-a suit aruncându-mi una dintre privirile lui disprețuitoare şi, când s-a văzut înăuntru, s-a aplecat şi mi-a strecurat un penny în mână, zicând „Ține, bietul de tine” şi îndemnându-mă să nu-l cheltuiesc pe băutură. În oricare altă împrejurare, limbajul ăsta obscen şi grosolan ar fi trezit fiara care doarme în Bertram Wooster şi ar fi dus la faptul că tânărul coş cu puroi ar fi primit încă o scatoalcă în căpățână, dar n-aveam timp acum să mă ocup de Thos-i. Mi-am aținti o privire înfierbântată asupra Nărăvaşei.

— Ce trebuşoară? am repetat.

— O, nu te interesează pe tine, a spus ea. Doar o trebuşoară ordinară pe-aici.

Şi a demarat, lăsându-mă pradă unei spaime neştiute.

O luasem per pedes de-a lungul şoselei care ducea la conac, făcând speculaţii posomorâte pe tema ce voise exact să spună cu expresia „trebuşoară ordinară”, când, în timp ce dădeam un colţ, ceva mare şi înveşmântat în stofă de Norfolk a apărut în raza mea vizuală şi l-am identificat ca fiind Esmond Haddock.

19

Din pricina faptului că, la indicaţiile baronesei Daphne Winkworth („Siguranţa e pe primul loc”), vinul porto nu se mai servea după cină, iar membrii masculini şi feminini ai găştii părăseau acum masa în grup la sfârşitul ospăţului de seară, nu mă mai bucurasem de un *tête-à-tête* cu Esmond Haddock din noaptea sosirii mele. L-am văzut prin preajmă, bineînţeles, dar întotdeauna în compania vreunei perechi de mătuşi asortate sau a verişoarei lui, Gertrude, de fiecare dată având o înfăţişare byroniană. (Consultându-l pe Jeeves, am aflat că cuvântul e în regulă. Aparent, înseamnă că arată ca răposatul lord Byron, care era un tip cam sumbru, căci punea totul la inimă).

Am ajuns unul lângă altul, el apropiindu-se dinspre nord-nord-est, iar subsemnatul dinspre sud-sud-vest şi m-a întâmpinat cu un zvâcnet mohorât al muşchilor obrazului, de parcă s-ar fi gândit să zâmbească, iar apoi s-a mai gândit puţin şi a zis „Of, fir-ar a dracu’“.

— Bună, a spus.

— Bună, am zis.

— Frumoasă zi, a spus.

— Da, am zis. Ai ieşit la plimbare?

— Da, a spus. Şi tu ai ieşit la plimbare? Prudenţa m-a obligat să trec la subterfugii.

— Da, am zis. Am ieşit la plimbare. Tocmai m-am întâlnit

cu domnişoara Pirbright.

La auzul numelui ăsta, a tresărit de parcă l-ar fi necăjit o rană mai veche.

— A, a făcut el. Domnişoara Pirbright, hă? A înghiţit de vreo două ori. Puteam vedea cum pe buze îi tremura o întrebare, dar era evident una care îl îngreţoşa, fiindcă, după ce a murmurat cuvântul „Erau, i-a dat mai departe cu înghiţitul. Tocmai eram pe cale să mă refer la situaţia din Balcani pentru a întreţine conversaţia, când a scos-o din el.

— Era şi Wooster cu ea?

— Nu, era singură.

— Eşti sigur?

— Categoric.

— Poate că stătea la pândă în fundal. În spatele vreunui copac sau aşa ceva.

— Ne-am întâlnit la gară.

— Nu stătea ascuns în pragul vreunei uşi?

— O, nu.

— Ciudat. N-o vezi prea des fără Wooster zilele astea, a spus el şi a scrâşnit un picuţ din dinţi.

Am făcut o încercare să îi potolesc suferinţa despre care îmi dădeam seama că e serioasă. Şi el, evident, remarcase lucrătura murdară a lui Gussie şi se vedea de la o poştă că ceea ce din punct de vedere tehnic se cunoaşte sub numele de monstrul cu ochii verzi îl năpădise zdravăn.

— Sunt prieteni vechi, bineînţeles, am zis.

— Zău?

— O, categoric. Noi – ar trebui să spun ei – se ştiu încă din copilărie. Au urmat acelaşi curs de dans.

În clipa când am pomenit de asta mi-am dorit să n-o fi făcut, pentru că a părut să-l afecteze de parcă o mână ascunsă l-ar fi plesnit năprasnic. N-ai fi putut spune că fruntea i s-a întunecat, întrucât fusese de la bun început întunecată, dar s-a crispat vizibil. Aidoma lordului Byron care, citind o recenzie a ultimului său volum subţire de

poezii, constată că e o porcărie. Nu mă mira. Unui bărbat îndrăgostit care urmăreşte cu îngrijorare competiţia cu un rival nu-i place să-şi închipuie obiectul adoraţiei sale la cursuri de dans făcând piruete de colo-colo împreună cu rivalul său şi probabil împărţind un lapte sociabil şi un biscuit în pauza de la ora unsprezece.

— O? a făcut el şi a scos un soi de oftat şuierător asemenea ultimului suflu al unui sifon muribund. La acelaşi curs de dans? La acelaşi curs de dans, hă?

O vreme a rumegat gânduri negre. Când a vorbit din nou, avea vocea răguşită şi mormăită.

— Povesteşte-mi despre tipul ăsta, Wooster, Gussie. E un prieten de-al tău?

— O, da.

— Îl ştii de mult?

— Am fost colegi de şcoală.

— Presupun că era un băiat cam urâcios, nu? Un paria al instituţiei?

— O, nu.

— S-a schimbat după ce s-a făcut mare, hă? Păi, cu siguranţă a regresat, pentru că dintre toţi şerpii lunecoşi pe care am avut ghinionul să-i întâlnesc până acum, el e cel mai lunecos.

— Ai zice că e un şarpe lunecos?

— Am spus că e un şarpe lunecos şi o s-o mai fac ori de câte ori ţi-o doreşti. Cucută târâtoare cu mutră de peşte!

— Nu-i un tip rău.

— Asta, poate, e părerea ta. A mea nu-i şi nici, îmi imaginez, a oamenilor care gândesc cât de cât. Iadul e plin de inşi ca Wooster. Ce naiba vede ea la el?

— Nu ştiu.

— Nimeni nu ştie. L-am studiat cu atenţie pe individ, fără nicio idee preconceputăă, şi mi se pare complet lipsit de farmec. Ai răsturnat vreodată un bolovan plat?

— Din când în când.

— Şi ce s-a târât de dedesubt? O grămadă de creaturi scârboase care i-ar putea fi fraţi. Îţi zic, Gussie, dacă ar fi să pui niţică brânză gorgonzola pe o lamă de microscop şi mi-ai spune să-i arunc o privire, primul lucru pe care o să-l zic după ce reglez lentilele o să fie „Ei, bună, Wooster!”

Pentru o clipă a meditat byronian.

— Ştiu cu ce argument amăgitor ai de gând să vii, Gussie, a continuat el. Ai de gând să spui că nu-i vina lui Wooster că arată ca o larvă de brânză puţin mai mare. Foarte adevărat. Te străduieşti să fii corect. Dar nu numai înfăţişarea revoltătoare a tipului îi supără pe cei mai buni. E o ameninţare pentru societate.

— Ei, hai.

— Cum adică „Ei, hai”? Ai auzit ce-a zis mătuşa mea, Agatha, la cină în seara când ai venit? Că afurisitul ăsta de Wooster fură întruna chipie de poliţişti.

— Nu întruna. Doar de amuzament în noaptea întrecerilor de Canotaj.

S-a încruntat.

— Nu-mi place modul în care eşti de partea individului ăstuia, Gussie. Probabil consideri că eşti destupat la minte, dar ar trebui să fii atent în ce fel ţi se dezvoltă aşa-zisa minte destupată. E predispusă să devină doar o miopie morală. Faptele sunt bine documentate. Ori de câte ori Wooster are un moment liber, merge de colo-colo prin Londra persecutând poliţişti ghinionişti, atacându-i, deranjându-i de la datorie, făcându-le viţile iadul pe pământ. Ăsta-i soiul de om care e Wooster.

A făcut o pauză şi, pentru o clipă, a rămas dus pe gânduri. Apoi mutra i-a fost străbătută de încă unul dintre spasmele alea fulgerătoare pe care părea să le practice în ultimul timp, pe principiul că sunt la fel de bune şi pe post de zâmbet.

— Ei bine, îţi spun un singur lucru, Gussie. Sper numai că are intenţia să facă ceva de genul ăsta pe aici, pentru că

suntem pregătiți.

— Hă?

— Pregătiți şi în aşteptare. Îl ştii pe Dobbs?

— Copoiul?

— Polițistul din sat, da. Un tip minunat, neobosit în îndeplinirea îndatoririlor sale.

— Nu l-am cunoscut. Am auzit că nu mai e logodit.

— Cu atât mai bine, pentru că asta o să-i înlăture orice urmă de compasiune şi slăbiciune din suflet. I-am povestit totul lui Dobbs despre Wooster şi l-am avertizat să fie cu ochii-n patru. Şi e cu ochii în patru. Smuceşte de zgardă. Numai un deget să ridice Wooster în direcția chipiului lui Dobbs şi o s-o încurce. N-ai zice asta la prima vedere, Gussie, dar sunt judecător de pace. Stau pe scaunul judecătorului în procesele noastre locale şi pedepsesc clasa infractorilor când încep să-şi ia nasul la purtare. E speranța mea cea mai arzătoare ca înclinația criminală din Wooster să iasă la suprafață şi să-l facă să explodeze, pentru că, în eventualitatea asta, Dobbs o să se năpustească asupra lui ca un leopard, o să apară în fața mea şi o să-i dau treizeci de zile fără drept de apel şi fără să țin cont de vârstă sau sex.

Nu-mi plăcea cum sună.

— Doar n-ai face una ca asta, Esmond?

— Ba da. Abia aştept. Să se abată Wooster măcar un centimetru de la calea cea dreaptă – doar un centimetru – şi poți să-ți iei la revedere de la el pentru treizeci de zile. Ei bine, eu o întind, Gussie. Mi se pare că-mi e nițel de ajutor să mă plimb.

A dispărut din raza mea vizuală cu şapte kilometri la oră, iar eu am rămas pe loc îngrozit. Senzația de pericol iminent era mai intensă ca niciodată. „Of, dacă Jeeves ar fi aici!” mi-am zis în sinea mea.

Am constatat că era. De câtăva vreme eram conştient de o oareşcare substanță, undeva în largul mării, care spunea „Bună dimineața, domnule” şi, răsucindu-mă să văd de unde

venea zgomotul, l-am zărit lângă mine, arătând bronzat şi sănătos, de parcă vizita la Bramley-on-Sea îi prinsese bine.

20

— Bună dimineaţa, domnule, a spus el. Pot face o remarcă?

— Sigur, Jeeves. Dă-i drumul. Chiar mai multe.

— Este în legătură cu înfăţişarea dumneavoastră, domnule. Dacă mi-aş putea lua libertatea să vă sugerez...

— Dă-i bătaie. Spune-o. Arăt ca o chestie găsită de o pisică în mormântul lui Tutankhamon, nu-i aşa?

— N-aş merge atât de departe, domnule, dar fără îndoială că v-am văzut şi mai *soigné*[23]*.*

Pentru o clipă mi-a trecut prin cap că, cugetând niţeluş, ai fi putut să găseşti ceva destul de deştept despre „Departe, în josul râului *soigné",* dar prea puţin îmi păsa ca să mă chinui.

— Dacă-mi permiteţi, domnule, voi lua costumul pe care îl purtaţi şi mă voi ocupa de el.

— Mulţumesc, Jeeves.

— Îl voi curăţa cu buretele şi îl voi călca.

— Mulţumesc, Jeeves.

— Prea bine, domnule. Ce dimineaţă frumoasă, nu-i aşa, domnule?

— Mulţumesc, Jeeves. Şi-a ridicat o sprânceană.

— Păreţi distrat, domnule.

— Sunt distrat, Jeeves. Distrat până-n gât. Şi sunt destule care să mă facă să fiu distrat.

— Dar, cu siguranţă, domnule, lucrurile decurg foarte mulţumitor. L-am livrat pe domnişorul Thomas la casa parohială. Şi am aflat de la unchiul meu, Charlie, că

[23] Îngrijit (fr.).

înălțimea sa, mătuşa dumneavoastră, şi-a amânat vizita la conac.

— Mda. Dar chestiile astea sunt doar secundare. Nu spun că n-ar fi raze de soare în felul lor mărginit, dar aruncă o privire norilor care coboară în altă parte. Mai întâi şi mai întâi, tipul ăla a făcut-o iar de oaie.

— Domnule?

Mi-am venit în fire cu un efort zdravăn, întrucât mi-am dat seama că eram prea evaziv.

— Scuză-mă că vorbesc în doi peri, Jeeves, am zis. Am vrut să spun că Gussie a devenit iar o amenințare de primă mână.

— Într-adevăr, domnule? în ce fel?

— O să-ți spun. Ce-a declanşat toată harababura asta?

— Faptul că domnul Fink-Nottle a fost trimis în închisoare, domnule.

— Exact. Păi, sunt şanse să mai fie trimis încă o dată în închisoare.

— Într-adevăr, domnule?

— Mi-aş dori să nu mai spui „într-adevăr, domnule?" Da, umbra Gratiilor se profilează iarăşi din ce în ce mai clar asupra lui Augustus Fink-Nottle. Legea îşi încordează muşchii şi aşteaptă să se arunce asupra lui. Un pas greşit – şi nu se poate să nu facă cel puțin o duzină încă din primul minut – şi o să intre la zdup pentru treizeci de zile. Şi atunci ştim ce-o să se întâmple, nu-i aşa?

— Într-adevăr, ştim, domnule.

— Nu mă deranjează să zici „într-adevăr, domnule" dacă îl legi de altceva, ca acum. Da, ştim ce-o să se întâmple şi ni se face pielea de găină, nu?

— Neîndoielnic, domnule.

M-am forțat să fiu oareşcum calm. Doar un calm înghețat, dar calmurile înghețate sunt mai bune decât nimic.

— Bineînțeles, Jeeves, se poate să greşesc presupunând că bătrânul ocnaş e pe cale să-şi reia viața de nelegiuiri, dar

nu cred asta. Iată faptele. Adineauri m-am întâlnit în gară cu domnişoara Pirbright. Evident, am început să discutăm şi, după o vreme, a venit vorba despre Gussie. Şi discutam de câteva clipe despre el, când a lăsat să-i scape o afirmație care m-a umplut de o spaimă neştiută. A spus că era o trebuşoară pe care voia să-l convingă s-o facă pentru ea. Iar când am întrebat „Ce treabă?", ea a replicat „O, doar o trebuşoară ordinară pe-aici". Şi avea o atitudine evazivă. Sau mai bine zis secretoasă?

— Cum preferați, domnule.

— Era atitudinea unei fete cu conştiința vinovăției că e pe punctul de a declanşa ceva. „Hopa!" mi-am spus în sinea mea. „Alo, alo, alo, alo!"

— Dacă aş putea să vă întrerup numai pentru o clipă, domnule, mă bucur să vă anunț că eforturile mele de a înjgheba o galerie pentru domnul Esmond Haddock la concert au fost încununate de un succes mulțumitor. Partea din spate a sălii va fi înțesată de susținători şi simpatizanți de-ai lui.

M-am încruntat.

— Asta-i o veste excelentă, Jeeves, dar al naibii să fiu dacă-mi pot da seama ce are de-a face cu subiectul în discuție.

— Nu, domnule. Îmi pare rău. Observația dumneavoastră „Alo, alo, alo, alo" mi-a adus în minte chestiunea. Scuzați-mă, domnule. Spuneați...

— Păi, ce *spuneam*? Am uitat.

— Comentați atitudinea secretoasă şi evazivă a domnişoarei Pirbright, domnule.

— A, da. Mi-a dat senzația că e pe cale să declanşeze ceva. Şi gândul care m-a izbit ca o lovitură a fost următorul. Dacă Nărăvaşa declanşează ceva, atunci sunt o sută de şanse la opt că acel ceva e de genul unor represalii împotriva polițistului Dobbs. Am sau nu dreptate, Jeeves?

— Cu siguranță, probabilitatea înclină în această direcție,

domnule.

— O ştiu eu pe Nărăvaşa. Psihologia ei e ca o carte deschisă pentru mine. Chiar şi în zilele de odinioară, când purta şorţuleţ şi îi lipsea un dinte din faţă, avea o fire pătimaşă şi impulsivă, respingând cu iuţeală orice dubioşenie. Şi era inevitabil să considere o dubioşenie arestarea recentă a câinelui ei de către ofiţerul cel zelos. Iar dacă înainte îi purta sâmbetele numai din pricina divergenţelor pe teme teologice, acum cât de abitir i-o mai purta sâmbetele? Căţelul ăla nenorocit se ofileşte într-o temniţă cu lanţuri la încheieturi, iar probabilitatea ca o fată cu temperamentul ei să accepte o asemenea stare de fapt e neglijabilă.

— Da, domnule.

— Ai dreptate cu Da, domnule. Faptele sunt hidoase, dar trebuie să le ţinem piept. Nărăvaşa plănuieşte o acţiune directă împotriva poliţistului Dobbs, nu putem şti sub ce formă şi pare prea scârbos de sigur că Gussie, pe care e atât de imperios necesar să-l împiedicăm să se încurce iarăşi cu Forţele de ordine, o să se ofere ca voluntar să fie instrumentul planurilor ei sinistre. Şi mai e ceva care o să te facă să zici „într-adevăr, domnule?" Tocmai am discutat cu Esmond Haddock şi s-a dovedit că e j.d.p. Deţine puterea instanţelor inferioare şi superioare judecătoreşti în King's Deverill, deci în consecinţă se află în postura de a condamna pe oricine, cum îi apare în faţa ochilor, la treizeci de zile fără drept de apel. Şi mai mult decât atât, a prins o antipatie crâncenă pe Gussie şi mi-a spus sec că e dorinţa lui cea mai arzătoare să-l vadă cu cătuşele la mâini. Încearc-o pe asta la pianul tău mecanic, Jeeves.

Părea să fie pe punctul de a vorbi, dar eu am ridicat o mână restrictivă.

— Ştiu ce ai de gând să spui şi sunt oarecum de acord cu tine. Lăsat în legea lui, ghidat de Conştiinţă, Gussie ar fi ultima persoană de pe lume care să comită vreo ofensă sau

vreo infracțiune, dându-i posibilitatea lui j.d.p. să împartă cu polonicul sentințe exemplare. Destul de adevărat. Din copilărie încoace, strategia lui, vârâtă, fără îndoială, în cap încă din poala mamei, a fost să evite cu nădejde calea plăcerii şi desfrâului şi să se ferească asiduu de acțiunile temerare care ar trimite nişte spirite mai aprige să stea la coadă pentru a primi treizeci de zile la răcoare. Dar se ştie că e uşor de influențat. De exemplu, Tocătură l-a influențat în Trafalgar Square, amenințându-l că-l pocneşte cu o sticlă. Aş fi teribil de surprins dacă Nărăvaşa nu l-ar influența şi ea. Şi ştiu din experiența mea personală, am spus, gândindu-mă la portocala aia de la şcoala de dans, că, atunci când Nărăvaşa influențează pe cineva, nu există limite.

— Credeți că domnul Fink-Nottle îşi va pleca urechea la sugestiile doamnei?

— Cuvântul ei e lege pentru el. O să fie ca lutul în mâinile ei. Îți spun, Jeeves, am moralul scăzut. Nu ştiu dacă ai fost vreodată legat de mâini şi de picioare pe un scaun în fața unui butoi cu praf de puşcă, cu o lumânare lungă de câțiva centimetri deasupra.

— Nu, domnule. N-am avut o asemenea experiență.

— Păi, aşa mă simt. Strâng din dinți şi aştept explozia.

— V-ați dori să port o mică discuție cu domnul Fink-Nottle, domnule, în care să-l avertizez că nu e indicat să facă vreo chestie nesăbuită?

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere. Pe tine s-ar putea să te asculte.

— Voi avea grijă să fac asta cât pot de repede, domnule.

— Mulțumesc, Jeeves. Lucrurile stau cam prost, nu-i aşa?

— Foarte prost, domnule.

— Nu-mi amintesc să fi stat mai prost. Totul e foarte, foarte confuz.

— Poate cu excepția situației domnului Pirbright, domnule?

— A, da, Tocătură. Am fost informat de lovitura lui norocoasă. E mândru nevoie mare, mi s-a spus.

— Exact în postura aceasta se găsea când l-am văzut ultima oară, domnule.

— Păi, e ceva. Da, asta te mai înveseleşte un pic, am zis, deoarece, chiar şi preocupaţi de problemele propriilor afaceri, Wooster-ii îşi pot lua întotdeauna o pauză pentru a se bucura de fericirea unui amic. Poţi considera deznodământul fericit al lui Tocătură ca pe o rază de soare. Şi zici că huliganii din sat or să se strângă diseară în jurul lui Esmond Haddock?

— Într-un număr impresionant, domnule...

— Păi, pe toţi dracii, atunci sunt două raze de soare. Iar dacă îl poţi convinge pe Gussie să nu se facă de râsul curcilor, atunci o să fie trei. Ajungem undeva. În regulă, Jeeves, şterge-o şi vezi ce poţi face cu el. Îmi închipui că o să-l găseşti la casa parohială.

— Prea bine, domnule.

— A, Jeeves, şi cel mai important lucru. La casa parohială ia legătura cu tânărul Thos şi deposedează-l de instrumentul contondent cunoscut sub numele de baston pe care a reuşit să pună mâna. E o specie de ciomag din cauciuc şi ştii la fel de bine ca mine ce puţină încredere se poate avea în el cu chestii din astea. Poţi să cauţi în cartea de telefon de la A la Z şi tot n-ai să nimereşti numele cuiva pe care să-ţi doreşti mai puţin să-l vezi că-şi pune ghearele pe un baston de cauciuc. O să-ţi faci o idee despre ce vorbesc când o să-ţi zic că discută cu nonşalanţă despre faptul că o să-l altoiască cu arma asta pe poliţistul Dobbs. Aşa că fă-l negreşit să o scuipe. N-o să am inima uşoară până nu aflu că e la tine.

— Prea bine, domnule. Mă voi ocupa de această chestiune, a spus el şi ne-am despărţit cu un schimb de politeţuri, el urmând să-şi săvârşească fapta bună zilnică la casa parohială, iar eu să-mi continuu mersul per pedes în direcţie opusă.

Şi am mers per pedes probabil vreo două sute de metri, când am fost smuls din reveria în care căzusem de o privelişte care mi-a înghețat sângele-n vine şi mi-a făcut cei doi ochi, precum stelele, să zvâcnească în orbitele lor. L-am văzut pe Gussie ieşind pe poarta unei case pitoreşti, care se înălța lângă drumul principal îndărătul unei grădini cochete.

King's Deverill era unul dintre satele alea unde casele pitoreşti se înmulțesc precum iepurii, dar ce deosebea casa asta pitorească de celelalte era că pe uşă se aflau emblema regală şi cuvintele

SECȚIA DE POLIȚIE

Şi dovada că legenda de mai sus nu era numai o poantă era dată de faptul că, însoțindu-l pe Gussie, nu chiar cu o mână pe gulerul lui şi cu alta înşfăcându-l de turul pantalonilor, dar atât de aproape, încât un observator întâmplător ar fi fost îndreptățit să presupună că se petrecea o arestare, am văzut o siluetă voinică într-o uniformă albastră şi cu un chipiu pe cap, care nu putea fi nimeni altul decât polițistul Ernest Dobbs.

21

Era prima dată când aveam onoarea să-l văd pe faimosul polițai despre care auzisem atât de multe şi cred că, până şi în circumstanțe mai puțin tensionate, m-aş fi oprit să-i arunc o privire pentru că, asemenea lui Silversmith, avea o personalitate puternică care atrăgea atenția şi-i făcea pe trecători să-şi țină puțintel respirația.

Gardianul neobosit al păcii din King's Deverill era unul dintre ofițerii ăia bondoci şi şmecheroşi. Arăta de parcă Natura, apucându-se să-l asambleze, îşi spusese în sinea ei „N-o să mă zgârcesc". Nici n-o făcuse, poate numai în

privința înălțimii. Cred că pentru a deveni membru în Forțele de ordine, trebuie să măsori un metru şaptezeci şi trei descălțat, iar Ernest Dobbs n-ar fi ajuns nici cu nasul la sârmă. Însă uşorul defect vertical avea efectul de a-i face şi mai impresionant gabaritul. Era evident un bărbat care, dacă ar fi avut chef, ar fi fost în stare fără doar şi poate să-l dubleze pe fierarul din sat, căci se putea vedea dintr-o singură privire că muşchii brațelor sale vânjoase erau la fel de puternici ca drugii de fier.

Pentru a accentua asemănarea, în momentul de față fruntea îi era umezită de broboane de sudoare cinstită. Avea înfățişarea unui bărbat care trecuse recent printr-o experiență emoțională care-l pusese la grea încercare. Ochii îi scăpărau, mustața i se zbârlise, iar nasul îi tremura.

— Grrr! a făcut el şi a scuipat. Numai atât şi nimic mai mult. Un bărbat zgârcit la vorbe, dar, aparent, priceput la scuipat.

Gussie, ajuns în spațiu deschis şi vast, a zâmbit firav. Şi el părea copleşit de o oareşcare emoție puternică. Întrucât şi eu eram, asta făcea să fim în total trei.

— Ei bine, bună ziua, domnule ofițer.

— Bună ziua, domnule, a zis laconic polițistul. S-a întors în casă şi a trântit uşa, iar eu am țâşnit spre Gussie ca o fasole săltăreață.

— Ce-i asta? am întrebat eu cu voce tremurândă.

Uşa casei s-a deschis, iar polițistul Dobbs şi-a făcut din nou apariția. Avea o lopată în mână şi în lopata asta se puteau vedea nişte chestii ce păreau a fi broaşte. Da, la o examinare mai atentă, categoric broaşte. A smucit de lopată, azvârlind tălâmbii fârtați în aer de parcă ar fi împroşcat cu confeti. Au aterizat pe iarbă şi şi-au văzut de treabă. Ofițerul a făcut o pauză, i-a aruncat o privire severă lui Gussie, a mai scuipat o dată cu vechea vigoare şi precizie şi s-a retras, iar Gussie, după ce şi-a scos pălăria, s-a şters pe frunte.

— Hai să ieşim de-aici, a insistat el şi numai după ce am

ajuns la vreo patru sute de metri distanță şi-a recăpătat calmul într-o oarecare măsură. Şi-a scos ochelarii, i-a lustruit, i-a pus la loc pe nas şi a părut să se simtă mai bine. Respirația i-a devenit mai regulată.

— Ăla era polițistul Dobbs, a spus.

— Aşa am dedus şi eu.

— Din pricina uniformei, nu?

— Şi a chipiului.

— Mda, a spus Gussie. Înțeleg. Mda. Înțeleg. Mda. Înțeleg.

Părea posibil că o să continue să bată câmpii aşa o vreme lunguță, dar după ce a zis „Mda" de încă vreo şase ori şi „înțeleg" de încă vreo şapte, s-a întrerupt şi a revenit la normal.

— Bertie, a zis, tu ai căzut adesea în mâinile poliției, nu-i aşa?

— Nu adesea. O dată.

— E o experiență înfiorătoare, nu-i aşa? Parcă ți se derulează întreaga viață prin fața ochilor. Pe cinstea mea, mi-ar prinde bine un pahar cu suc de portocale!

Am făcut o pauză de-o clipă pentru a lăsa să-mi treacă o senzație de amețeală.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu când m-am simțit mai în formă.

— Hă?

— Ce-ai făcut?

— Cine, eu?

— Da, tu.

— A, a spus Gussie într-o manieră degajată, de parcă numai la asta te-ai fi putut aştepta de la un gentleman englez. Am împrăştiat broaşte.

M-am holbat.

— *Ce* ai făcut?

— Am împrăştiat broaşte. În budoarul polițistului Dobbs. Vicarul mi-a sugerat-o.

— Vicarul?

— Adică el i-a dat ideea Nărăvaşei. A rumegat gânduri negre multă vreme, sărăcuța, din cauza purtării samavolnice a lui Dobbs legată de câinele ei, iar aseară s-a nimerit ca vicarul să vorbească despre faraon şi toate Plăgile cu care s-a ales când a refuzat să-i lase să plece pe Copiii lui Israel. Îți aminteşti probabil incidentul, nu?

Cuvintele lui i-au dat de gândit. Nărăvaşei i-a trecut prin cap că, dacă Dobbs ar fi vizitat de o Plagă a Broaştelor, s-ar putea răzgândi şi i-ar da drumul lui Sam Goldwyn. Aşa că m-a rugat să mă duc la el acasă şi să mă ocup de problemă. A zis că pe ea o s-o satisfacă şi lui Dobbs o să-i prindă bine, iar mie n-o să-mi ia decât câteva minute. Credea că o Plagă a Păduchilor ar fi şi mai eficientă, dar că, fiind o fată cu simț practic şi rațională, îşi dă seama că păduchii sunt greu de găsit, pe când broaşte poți găsi în orice gard viu.

Toți şoriceii dinăuntrul meu s-au trezit din nou la viață. Cu un efort straşnic am izbutit să mă abțin să urlu ca un suflet pierdut. Mi se părea incredibil că supertâmpitul ăsta trecuse atâta vreme prin viață fără să se verse în vreun balamuc. Te-ai gândi că vreun aşezământ precum Colney Hatch, care trimite peste tot oameni în căutare de talente, l-ar fi înhățat cu mulți ani în urmă.

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat. Te-a prins?

— Din fericire, nu. A intrat cu vreo jumătate de minut prea târziu. Am aşteptat momentul potrivit şi, după ce m-am asigurat că nu e nimeni acasă, am intrat şi mi-am împrăştiat broaştele.

— Iar el era undeva după colț?

— Exact. Într-un soi de şopron lângă uşa din spate, unde cred că aranja muşcate în ghivece sau aşa ceva, pentru că era mânjit pe mâini cu pământ. Presupun că intrase să se spele. A fost un moment foarte jenant. Nu prea ştiai cu ce să începi conversația. Până la urmă am zis „O, bună, aici eşti!” iar el s-a zgâit la broaşte o vreme şi apoi a spus „Ce-s astea?” Țopăiau nițeluş prin jur. Ştii cum țopăie broaştele.

— Încoace şi-ncolo, adică?

— Aşa e. Încoace şi-ncolo. Ei bine, nu mi-am pierdut prezența de spirit. Am spus „Care astea, domnule ofițer?" Iar el a zis „Toate broaştele astea". Iar eu am spus „A, da, chiar se pare că sunt câteva broaşte pe-aici. Vă plac broaştele?" Apoi m-a întrebat dacă broaştele astea sunt isprava mea. Iar eu am zis „în ce sens folosiți cuvântul „ispravă", domnule ofițer? şi el a spus „Tu ai adus broaştele astea aici?" Ei bine, atunci, teamă mi-e că l-am indus intenționat în eroare, întrucât am spus Nu. Bineînțeles, în silă, am spus un neadevăr deliberat, dar cred că există anumite împrejurări când eşti îndreptățit să...

— Continuă!

— Mă grăbeşti într-un hal, Bertie. Unde rămăsesem? A, da. Am zis Nu, nu puteam da socoteală de prezența lor în niciun fel. Am spus că era unul dintre lucrurile alea pe care n-o să reuşim să le înțelegem niciodată. Probabil, am spus, nu ne este dat să le înțelegem. Şi, bineînțeles, nu putea dovedi nimic. Adică, oricine ar fi putut să intre inocent într-o cameră unde întâmplător erau niscaiva broaşte care țopăie prin jur – episcopul de Canterbury sau oricine altcineva. Cred că mi-a apreciat spusele, căci n-a făcut decât să bolborosească ceva cum că e o infracțiune gravă să aduci broaşte într-o secție de poliție, iar eu am zis că probabil aşa e şi că păcat că nu sunt şanse să-l prindă pe individul care a făcut-o. Şi apoi m-a întrebat ce făceam acolo, iar eu am zis că am venit să-l rog să-i dea drumul lui Sam Goldwyn, iar el a spus că nu, pentru că acum a stabilit că muşcătura pe care i-a aplicat-o lui e a doua muşcătură a lui Sam şi că asta îi agravează mult situația. Aşa că am zis „Of, bine, cred că o să plec" şi am plecat. A venit cu mine, după cum ai văzut, mârâind printre dinți. N-aş putea spune că mi-a plăcut tipul. Se poartă urât. Aspru. Brutal. Nu-i deloc genul de individ care să-şi poată face prieteni şi să convingă oamenii. Ei bine, presupun că mai bine mă duc să-i prezint raportul

Nărăvaşei. Chestia aia cu a doua muşcătură cred că o s-o îngrijoreze, teamă mi-e.

Repetându-şi afirmaţia că e dispus să bea un suc de portocale, a cârmit-o spre casa parohială şi şi-a luat picioarele la spinare, iar eu mi-am continuat drumul spre Deverill-i, meditând cu tristeţe la următoarea oroare care era posibil să-mi apară în viaţă. Era nevoie doar de o întâlnire cu baroneasa Daphne Winkworth, credeam eu sumbru, pentru a pune capac unei zile întunecate.

Scopul meu era să mă strecor neobservat şi la început mi s-a părut că dăduse peste mine un noroc chior. Din când în când, în vreme ce mă furişam de-a lungul moşiei, ţinându-mă la adăpostul tufişurilor şi încercând să nu trosnesc nicio crenguţă sub tălpi, mai auzeam lătratul îndepărtat al mătuşilor, dar nu fusesem zărit. Cu ceva ce aducea a „tra-la-la" pe buze am intrat în hol pe uşa din faţă şi – *fleoşc* – fix în mijlocul gazonului şi aranjând florile pe o masă, iacăt-o pe baroneasa Daphne Winkworth.

Ei bine, presupun că Napoleon sau Atila Hunul sau vreunul dintre tipii ăştia ar fi fluturat doar o mână şi ar fi zis „Aha, hei!" şi s-ar fi grăbit să-şi vadă de drum, dar isprava mă depăşea. Ochii ei, învârtindu-se în orbite, m-au oprit precum un glonţ. Oaspetele de la Nuntă, dacă-ţi aminteşti, a avut aceeaşi problemă cu Bătrânul Marinar[24].

— A, aici erai, Augustus.

N-avea rost s-o neg. Am rămas într-un picior şi mi-am şters o broboană de transpiraţie de pe frunte.

— N-am avut timp să te întreb aseară. I-ai scris Madelinei?

— O, da, categoric.

— Sper că ţi-ai cerut scuzele cuvenite.

— O, categoric, da.

[24] Referire la poezia *The Rime of the Ancient Mariner* de Samuel Taylor Coleridge (1772–1834).

— Şi de ce arăți de parcă ai dormit îmbrăcat? a întrebat ea, aruncând tapițeriei mele o privire dezgustată.

Chestia cu Wooster-ii este că ştiu când să vorbească deschis şi când nu. Ceva îmi spunea că aici onestitatea bărbătească ar putea da roade.

— Păi, de fapt, am spus, aşa am şi făcut. Am dat o fugă până la Wimbledon azi-noapte cu trenul care transportă laptele. Să o văd pe Madeline, ca să ştiți. Ştiți cum e. Nu poți spune tot ce vrei în scrisori şi m-am gândit... ei bine, mai bine în persoană, dacă mă-nțelegeți.

N-aş fi putut-o nimeri mai bine. N-am văzut niciodată în realitate un păstor întâmpinând cu bucurie un miel rătăcit care s-a întors la turmă, dar îmi închipui că atitudinea lui într-o asemenea împrejurare ar fi semănat leit cu cea a muierii ăsteia de piatră la auzul vorbelor mele. Ochii i s-au îmblânzit. Fața i s-a despicat într-un zâmbet satisfăcut. Zbârcitura de la nas, care fusese atât de vizibilă cu o clipă mai devreme, de parcă aş fi fost o scurgere de gaze sau un ou nu tocmai de calitate, a dispărut în totalitate. N-aş exagera spunând că era radioasă.

— Augustus!

— Cred că a fost o mişcare bună.

— A fost, într-adevăr. E exact genul de lucru care emoționează firea romantică a Madelinei. Păi, eşti un adevărat Romeo, Augustus. Cu trenul care *transportă laptele*? Probabil că ai călătorit toată noaptea.

— Cam aşa ceva.

— Sărăcuțul de tine! înțeleg de ce eşti istovit. O să sun după Silversmith să-ți aducă nişte suc de portocale.

A apăsat butonul soneriei. A urmat un antract. L-a mai apăsat o dată şi apoi a urmat un alt antract. Era pe punctul de a-l împunge a treia oară când individul şi-a făcut apariția. Unchiul Charlie a intrat prin stânga şi am fost uluit să văd că avea un zâmbet indulgent pe chip. E adevărat că şi l-a stins imediat şi şi-a reluat înfățişarea obişnuită de boț de

cocă respectuos, dar strâmbătura facială existase fără nicio îndoială.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru întârzierea cu care am răspuns la sonerie, a spus el. Când înălțimea voastră a sunat, tocmai țineam un discurs şi numai după ce au trecut câteva momente am devenit conştient de chemarea dumneavoastră.

Baroneasa Daphne a clipit. Şi eu.

— Țineai un discurs?

— În cinstea fericitului eveniment, înălțimea voastră. Fiica mea, Queenie, s-a logodit, înălțimea voastră.

Baroneasa Daphne a Ah-zău-it, iar eu am fost cât pe-aci să zic „într-adevăr, domnule?", întrucât informația mă luase complet prin surprindere, în primul rând nu bănuisem nicio secundă că o relație de rudenie îi lega pe majordomul ăsta puhav şi pe camerista aia zveltă, iar în al doilea rând mi se părea că trecuse cam prea repede peste necazul ei cu Dobbs. Deci asta mi-e statornicia Femeii, îmi amintesc că mi-am zis în sinea mea şi nu sunt deloc sigur că n-am adăugat şi exclamația „Pfui!"

— Şi cine e fericitul bărbat, Silversmith?

— Un flăcău simpatic şi serios, înălțimea voastră. Un tânăr pe nume Meadowes.

Am avut senzația că mai auzisem pe undeva numele, dar nu am reuşit să-l localizez. Meadowes? Meadowes? Nu, îmi scăpa.

— Într-adevăr? Din sat?

— Nu, înălțimea voastră. Meadowes este ajutorul personal al domnului Fink-Nottle, a spus Silversmith, acum categoric descărcând un zâmbet şi direcționându-l spre mine. Părea că încearcă să-mi sugereze că acum mă considera unul dintre ai lui şi, practic, o rudă prin alianță şi că, cel puțin el, n-o să mai comenteze pe seama înclinației mele de a cânta cântece de vânătoare la un pahar de porto şi de a vârî în case de provincie câini care muşcă precum şerpii.

Presupun că icnetul care mi-a scăpat de pe buze i-a sunat baronesei Daphne la fel ca gâlgâitul unui bărbat care moare de sete, căci numaidecât a comandat un suc de portocale.

— Ar fi mai bine ca Silversmith să ți-l aducă la tine în cameră. O să vrei să-ți schimbi hainele.

— I-ar putea spune lui Meadowes să mi-l aducă, de-abia am îngăimat eu.

— Păi, bineînțeles. Vrei să-l feliciți.

— Aşa e, am spus.

Tocătură nu a apărut imediat. Fără îndoială, dacă ți-ai făcut toate planurile ca să te însori cu fiica familiei şi apoi te trezeşti brusc că eşti logodit cu camerista, ai nevoie de puțin timp ca să-ți vii în fire. Când în sfârşit şi-a făcut apariția, din expresia lui buimacă am dedus că mai are un drum lunguț de parcurs până să ajungă acolo.

Avea aerul unui bărbat care a fost ciomăgit recent cu un baston mic, dar util, din cauciuc.

— Bertie, a spus, s-a întâmplat un lucru cam regretabil.

— Ştiu.

— Aha, ştii, nu-i aşa? Atunci ce sfat îmi dai? Nu exista decât un singur răspuns la întrebarea asta.

— Mai bine i-ai prezenta întreaga chestiune lui Jeeves.

— Aşa o să fac. Mărețul creier ar putea găsi un remediu. O să-i descriu faptele lui Jeeves şi o să-l implor să reflecteze la ele.

— Dar care sunt faptele? Cum s-a întâmplat una ca asta?

— O să-ți zic. Vrei sucul ăsta de portocale?

— Nu.

— Atunci îl beau eu. Poate mă ajută puțin. A sorbit cu nesaț şi s-a şters pe frunte.

— Aici se ajunge când laşi spiritul dickensian să te năpădească, Bertie. Sfatul pe care i-l dau oricărui tânăr care îşi începe viața este Niciodată să nu devii dickensian. Îți aminteşti când ți-am spus că de câteva zile plesnesc de o bunăvoință clocotitoare? Azi-dimineață a atins punctul critic.

Primisem biletul Gertrudei în care îmi spunea că o să fugă cu mine şi eram o halcă zdravănă de blândeţe şi seninătate. În extaz fiind, voiam să văd fericire peste tot înjur. Îmi iubeam semenii şi tânjeam să fac fapte bune pentru ei. Şi cu sentimentele astea spumegând înlăuntrul meu, cu laptele bunătăţii umane împroşcându-mi dinţii din spate, am dat o raită prin sufrageria servitorilor şi am găsit-o acolo pe Queenie scăldată în lacrimi.

— Inima ţi-a sângerat?

— Abundent. Am zis „Haide, lasă". I-am luat mâna şi am mângâiat-o. Iar apoi, întrucât nu păream să fac niciun progres, aproape inconştient am luat-o pe genunchii mei, mi-am pus o mână pe după talia ei şi am început s-o sărut. Ca un frate.

— Hm.

— Nu spune „Hm", Bertie. Acelaşi lucru ar fi făcut, dacă ar fi fost în locul meu, şi sir Galahad sau cineva de genul ăsta. Pe toţi dracii, nu-i nimic greşit în asta, să acţionezi ca un frate mai mare înţelegător când o fată e în suferinţă, nu-i aşa? Un comportament foarte corect, aş fi zis. Dar să n-o zbugheşti cu ideea că nu-mi doresc să nu fi cedat accesului meu de bunătate. O regret sincer, pentru că în clipa aia a intrat Silversmith. Şi ce să vezi? E tatăl ei.

— Ştiu.

— Se pare că le ştii pe toate.

— Da.

— Păi, e ceva ce nu ştii, adică faptul că era însoţit de Gertrude.

— Fir-ar!

— Da. Văzându-mă, ea a avut o atitudine un picuţ rezervată. Pe de altă parte, Silversmith nu. Arăta ca un profet minor fără barbă, care se confruntă pe neaşteptate cu păcatele omeneşti, şi a început imediat să bubuie ameninţări. Sunt taţi care ştiu cum să se năpustească asupra unei fete care cade în păcat şi taţi care nu ştiu. Silversmith face parte

din ultima categorie. Iar apoi, ca printr-un soi de vis, am auzit-o pe Queenie spunându-i că suntem logodiți. După aia m-a anunțat că i s-a părut singura cale de scăpare. Bineînțeles că asta a destins temporar atmosfera.

— Şi Gertrude cum a primit vestea?

— Nu cu prea multă veselie. Tocmai am primit un bilet scurt de la ea prin care anulează toate planurile noastre.

A gemut un geamăt cavernos de soiul celor pe care le gemusem şi eu atât de des în ultima vreme.

— Ai în fața ta, Bertie, un tip terminat căruia i-a pierit orice speranță. Din întâmplare, n-ai cumva nişte cianură la tine? A mai gemut încă o dată cavernos. Şi pe deasupra, a zis el, trebuie să-mi pun o barbă verde şi să joc rolul lui Mike în scheciul ăla umoristic burlesc!

Îmi părea rău pentru nenorocitul ăla de buboi tânăr, bineînțeles, dar mă rodea cumva şi faptul că, aparent, credea că e singurul care avea probleme.

— Păi, eu trebuie să recit poezii cu Christopher Robin.

— Ei aş! a spus. Ar fi putut fi Winnie-Pooh. Păi, aşa şi era, bineînțeles.

22

Primăria din sat se înălța în mijlocul străzii principale, exact în spatele iazului cu rațe. Construită în anul 1881 de către sir Quintin Deverill, baronet, un bărbat care nu ştia prea multe despre arhitectură, dar ştia ce-i place, era una dintre lucrările alea de pe la mijlocul epocii victoriene, cu cărămidă roşie smălțuită, care mereu par să-şi facă brusc apariția în cătunele astea din lumea veche, încurajându-i pe săteni să o ia razna spre oraş. În interior, aidoma tuturor speluncilor de felul ăsta pe care le-am văzut până acum, era întunecoasă şi sufocantă, mirosind în proporții egale a mere, cretă, tencuială umedă, cercetaşi şi țărănime engleză viguroasă.

Pe afiş, concertul era anunţat să înceapă la opt şi cincisprezece minute şi, cu câteva minute înainte de lovitura de start, întrucât micul meu efort nu era programat decât după antract, m-am dus înăuntru şi m-am aşezat printre cei care stăteau în picioare în spate, observând cu tristeţe că o să joc în faţa unei săli pline până la refuz. Populaţia venise în masă, deşi i-aş fi putut avertiza că o căutau cu lumânarea. Văzusem programul şi mă aşteptam la ce-i mai rău.

În clipa când am parcurs cu privirea meniul, am fost în stare să pricep de ce în după-amiaza aia, la mine acasă, Nărăvaşa vorbise cu atâta nemulţumire despre talentele disponibile, asemenea unei fete înfrânte şi frustrate, care întâmpinase opoziţie în calea împlinirii personale şi tot aşa. Ştiam ce se întâmplase. Începuse să organizeze chiolhanul ăsta cu mari speranţe, idealuri înflăcărate şi alte chestii din astea, sărăcuţa de ea, apoi s-a lovit cu degetul mic de la picior în obstacolul fatal care întotdeauna stă la pândă în calea impresarului acestui tip de divertisment. Mă refer la faptul că la fiecare concert rural există anumite interese întemeiate şi puternice care trebuie luate în considerare. Adică există diverşi mahări de prin partea locului care, întrucât întotdeauna îşi fac numărul, ar fi destul de reci şi cu nasul pe sus dacă nu sunt invitaţi să-l prezinte şi de data asta. Nărăvaşa se lovise de clanul Kegley-Bassington.

Pentru un bărbat atât de experimentat ca mine, numere ca „Solo: domnişoara Muriel Kegley-Bassington” şi „Dialogul (O Pereche de Ţicniţi): colonelul şi doamna R.P. Kegley-Bassington” vorbeau de la sine. Acelaşi lucru se aplica şi la „Imitaţii: Watkyn Kegley-Bassington”, „Scamatorii cu cărţi de joc: Percival Kegley-Bassington” şi „Dans ritmic: domnişoara Poppy Kegley-Bassington”. Pe domnişorul George Kegley-Bassington, care era programat să recite, l-am absolvit de orice vină. Aveam o bănuială zdravănă că el, ca şi mine, a fost îmbrâncit în situaţia asta prin *force majeure* şi că, tot ca mine şi-ar fi dorit să scape plătind cu bani gheaţă.

Când nu mă încerca o compasiune fraternă pentru domnişorul George sau nu-mi doream să dau o fugă până la el şi să-i fac cinste cu un suc de ghimbir consolator, îmi dedicam timpul studiind chipurile vecinilor mei, sperând să descopăr în ele niscaiva urme de îndurare, compasiune şi ceea ce se cunoaşte drept indulgenţă binevoitoare. Dar nicio licărire. Aidoma tuturor spectatorilor rurali care stau în picioare în fundul sălii, erau bărbaţi aspri, neîndurători, complet incapabili să adopte punctul de vedere larg şi caritabil şi să-şi dea seama că un individ care urcă pe un podium şi începe să recite despre Christopher Robin care merge ţupa-ţupa-ţup (sau, alternativ, îşi spune rugăciunea) nu face asta din pură extravaganţă, ci fiindcă e o victimă neajutorată a unor circumstanţe care îi scapă de sub control.

Pusesem ochii, cu o spaimă considerabilă, pe un specimen deosebit de periculos din stânga mea, un căutător de plăceri cu briantină în păr şi buze din alea mobile printre care un pufnet dojenitor ţâşneşte automat, când o rafală slabă de aplauze dinspre locurile de doi şilingi au indicat că pălăvrăgelile începuseră. Vicarul deschidea dezbaterile cu un scurt discurs.

Cu excepţia faptului că ştiam că joacă şah şi că împărtăşea cu actuala logodnică a lui Tocătură aversiunea faţă de poliţiştii care fac bancuri pe seama lui Iona şi a Balenei, rev. Sidney Pirbright fusese până acum o carte închisă pentru mine şi acum era, bineînţeles, prima dată când îl vedeam în acţiune. Un bărbat înalt şi veştejit, arătând de parcă fusese împăiat în pripă de către un taxidermist incompetent, a devenit imediat limpede că nu era unul dintre vicarii ăia hâtri care, în deschiderea unui concert din sat, dau năvală pe scenă cu o chiuitură şi un răcnet, adresându-le enoriaşilor un salut larg, strecoară vreo două povestiri cu comisul voiajor şi fiica fermierului, apoi pleacă ţopăind radios. Părea prost dispus şi presupun că era total îndreptăţit să fie aşa. Cu Nărăvaşa permanent prin preajmă,

făcând pe Mămica, şi Gussie rostogolindu-se înăuntru, practic, la fiecare masă, iar pe deasupra cu o gorilă ca tânărul Thos, care a venit şi s-a instalat în dormitorul pentru oaspeţi, nu prea te-ai fi putut aştepta de la el să debordeze de *joie de vivre.* Chestiile astea îşi cer tributul.

Oricum, n-o făcea. Subiectul abordat de el era Orga din Biserică, în folosul căreia fusese pus în mişcare tot tămbălăul ăsta macabru şi, cu o undă de pesimism, a vorbit despre perspectivele ei. Orga din Biserică, ne-a zis el cu sinceritate, era într-o stare a naibii de jalnică. De ani de zile se învârtea pe ici, pe colo cu găuri în şosete, făcându-şi treaba de genul Frate-n-ai-şi-tu-un-bănuţ, iar acum îi cam venise vremea să paseze blidul. Existase o vreme când sperase că spiritul comunitar i-ar fi putut face o injecţie în braţ, dar acum i se părea că lucrurile merseseră prea departe şi era gata să-şi pună cămaşa la bătaie că afurisitul de mecanism o să se ducă pe apa sâmbetei şi acolo o să rămână.

A încheiat anunţând sumbru că primul număr din program o să fie un solo de vioară al domnişoarei Eustacia Pulbrook, izbutind să ne transmită sugestia că, deşi ştia la fel de bine ca noi că Eustacia avea să fie cât se poate de răsuflată, ne sfătuia să o tratăm cu cea mai mare consideraţie, întrucât după aia o să ne înşface de beregată familia Kegley-Bassington.

Pe lângă faptul că ştiam că toate sună la fel, în realitate nu sunt specialist în materie de solouri de vioară, aşa încât nu pot afirma categoric dacă acela al lui La Pulbrook le făcea sau nu cinste complicilor care o învăţaseră cum să mânuiască instrumentul. Era tare în unele părţi şi mai puţin tare în alte părţi şi avea calitatea pe care o observasem la toate celelalte solouri de vioară, adică părea să dureze mult mai mult decât în realitate. Când până la urmă s-a sfârşit, ne-am putut da seama ce voise să spună preasfinţitul Sidney despre Kegley-Bassington-i. Un trepăduş a venit pe scenă cărând o masă. Pe masa asta a aşezat o fotografie înrămată

şi am ştiut că gândeam la unison. Arată-i lui Bertram Wooster o masă şi o fotografie înrămată şi nu-i nevoie să-i zici care-i rezultatul. Muriel Kegley-Bassington se dovedea a fi „Eroul meu” din pătimaşul *Soldat de ciocolată.*

M-am gândit că băieţii din spatele ultimului rând s-au comportat extraordinar de demn şi reţinut, iar delicateţea lor mi-a dat o primă speranţă firavă că, atunci când o să-mi vină rândul să apar în faţa plutonului de execuţie, aş putea fi scutit de abuzurile pe care le anticipam. Aş clasifica „Eroul meu” ca venind imediat după *Cântecul de nuntă al arendaşului* în materie de aţâţat spectatorii care stau în picioare, iar când o blondă voinică a apărut, a luat fotografia, i-a aruncat o privire emoţionată, şi-a frecat mâinile cu sacâz şi şi-a umflat plămânii, m-am aşteptat la lucruri măreţe. Dar tipii ăştia minunaţi, aparent, nu se războiau cu femeile. Nu numai că s-au abţinut să scoată sunete grosolane cu limba între buze, unul sau doi chiar au aplaudat – o mişcare imprudentă, bineînţeles, pentru că, luată împreună cu aplauzele celor de doi şilingi, care aplaudă la orice, a dus la „Ah, cine merge peste dealuri cu mine” pe post de bis.

Înflăcărată de începutul ăsta promiţător, cred, Muriel ar fi continuat bucuroasă, probabil, cu „Chemarea de dragoste a indianului”, dar ceva din atitudinea noastră se poate să-i fi sugerat că nu-l poate interpreta aici, căci a dat înapoi şi s-a retras. A urmat un scurt antract şi apoi un băieţel cu capul rotund, într-o jachetă de Eton, a venit împleticindu-se, aidoma lui Christopher Robin mergând ţupa-ţupa-ţup, într-o manieră care sugera că rudele de sânge din culise i-au înfrânt împotrivirea de a-şi face apariţia pe scenă, punându-şi o mână între omoplaţii lui şi dându-i un brânci. Nimeni altul decât domnişorul George Kegley-Bassington. Inima mi-a tresăltat pentru micuţ. Ştiam exact cum se simte.

Îţi poţi închipui foarte limpede tot ceea ce probabil dusese la fapta asta impulsivă. Prima sugestie fatală a mamei lui că vicarului i-ar face plăcere să-l asculte recitând ceva dacă

George s-ar prezenta, pentru că el recită atât de frumos. Torturatul „Hăis!” încercarea de ripostă. Presiunile familiei. Privirea încruntată şi posacă. Chemarea Tatălui pentru a-şi exercita autoritatea. Consimţământul dat în silă. Zvâcnetul către libertate în ceasul al doisprezecelea, zădărnicit, după cum am văzut, de ghiontul ăla rapid între omoplaţi.

Şi iată-l aici, în centru.

Ne-a aruncat o privire ursuză şi a spus:

— „Ben Battle”.

Am strâns din buze şi am clătinat din cap. Ştiam „Ben Battle” ăsta, pentru că fusese şi în repertoriul meu din copilărie. Una dintre relicvele alea înfiorătoare, cu câte un calambur la fiecare două versuri, ultimul lucru la care orice băiat în toate minţile şi-ar dori să se preteze şi cam nepotrivit cu stilul acestui artist. Dacă aş fi putut vorbi cu colonelul şi doamna R.P. Kegley-Bassington, le-aş fi spus „Domnule colonel, doamnă Kegley-Bassington, ascultaţi sfatul unui vechi prieten. Ţineţi-l departe pe George de comedie şi rezumaţi-vă la bunul şi sănătosul «Dan Mcgrews cel Periculos». Punctul lui forte e înverşunarea”.

După ce a zis „Ben Battle”, a făcut o pauză, apoi şi-a reluat privirea ursuză. Îmi puteam da seama ce-i trecea prin cap. Îşi dorea să ştie dacă cineva din faţă avea de gând să facă ceva în privinţa asta. Pauza lui era una belicoasă. Dar era evident că fusese greşit înţeles de către cei mai dragi şi mai apropiaţi, întrucât două glasuri, amândouă stridente şi protectoare, au vorbit simultan din lateral. Una avea un scrâşnet ca de defilare, cealaltă era a cântăreţei care vărsase atât de recent din ea „Eroul Meu”.

— „Ben Battle era un soldat viteaz...”

— *Bine! sl* zis George, îndreptându-şi privirea ursuză în direcţia aia. *Ştiu.* „Ben-Battle-era-un-sol-dat-viteaz-deprins-cu-armele, O-ghiulea-i-a-smuls-picioarele-aşa-că-şi-a-întins-pe-pământ-mâinile”, a adăugat el, înghesuind drăcovenia într-un singur cuvânt. Apoi a continuat.

Păi, haide, zău aşa, credeam eu, pe când el se producea, asta-i foarte încurajator. E posibil oare, m-am întrebat în sinea mea, ca faţadele astea grosolane din jurul meu să ascundă inimi de aur? Cu siguranţă aşa părea, pentru că, în ciuda faptului că ar fi fost dificil, ba nu, imposibil, de imaginat ceva mai nasol decât reprezentaţia domnişorului George Kegley-Bassington, aceasta nu isca nimic de genul unei demonstraţii de nemulţumire în rândurile celor care stăteau în picioare. Nu se războiseră cu femeile şi nu se războiau nici cu copiii. Nu s-ar putea întâmpla la fel de bine, am reflectat eu, să nu se războiască nici cu Wooster-ii? Fii încrezător, Bertram, mi-am spus în sinea mea, şi aproape cu inima uşoară l-am urmărit pe George care uitase ultimele trei strofe şi a plecat târşâindu-şi picioarele, aruncându-ne o altă privire din aia ursuză peste umăr, iar în exuberanţa cu care l-am întâmpinat pe bărbatul scund, cu o faţă ca a unei maimuţe mici şi nelinişţite – Adrian Higgins, am înţeles din programul spectacolului; de profesie, am aflat ulterior, groparul popular şi amabil din King's Deverill – exista ceva care se asemăna foarte bine cu nonşalanţa.

Adrian Higgins ne-a solicitat atenţia binevoitoare pentru Reproduceri ale Cântăreţilor din Pădure Care Vă Sunt Cunoscute Tuturor, şi, chiar dacă nu a stârnit mare senzaţie, imitaţia zgomotelor din ogradă care a urmat a fost primită cu căldură, iar parodierea scoaterii unui dop şi deşertării unei sticle de bere a repurtat un succes strălucit, lăsându-i pe clienţi într-o dispoziţie excelentă. O dată cu încheierea recitării lui George, ei credeau că scăpaseră de ce-i mai rău şi că, încleştându-şi de câteva ori dinţii, or să izbutească să reziste restului ofensivei Kegley-Bassington. Atmosfera era destinsă, iar Gussie şi Tocătură n-ar fi putut avea parte de un moment mai bun. Când au apărut, împodobiţi cu bărbi verzi, au primit aplauze furtunoase.

Asta a fost ultima oară. Numărul a pierit la datorie. Chiar de la început mi-am dat seama că o să fie un fiasco şi aşa s-a

dovedit a fi. A fost apatic. I-au lipsit înflăcărarea şi zvâcul. Din primele cuvinte s-a creat o atmosferă plină de răceală.

— Bună, Pat, a spus Tocătură cu o voce posomorâtă şi plată.

— Bună, Mike, a zis Gussie, la fel de prost dispus. Ce mai face tatăl tău?

— Nu se prea distrează acum.

— Ce face?

— Şapte ani, a zis Tocătură sumbru şi a continuat în acelaşi stil mofluz să vorbească despre fratele lui, Jim, care, după ce a obţinut un post de instructor de înot, acum deseori nu era în apele sale.

Păi, nu reuşeam să-mi dau seama ce griji avea Gussie pe cap, asta dacă nu cumva se preocupa de Orga Bisericii, dar, bineînţeles, deznădejdea lui Tocătură se putea explica foarte uşor. Din locul în care stătea o vedea foarte bine pe Gertrude Winkworth în primul rând de locuri de doi şilingi, iar privelişţea ei, arătând palidă şi mândră în ceva ce-aş zice la întâmplare că era *mousseline,* probabil că l-a înjunghiat ca o sabie în piept. Tot aşa cum îi acorzi cu generozitate vicarului dreptul să fie posomorâtcând în viaţa lui particulară se înghesuie Nărăvaşe, Gussie-i şi Thos-i, la fel şi tu, dacă judeci obiectiv, îi permiţi unui îndrăgostit torturat, pus în faţa fetei pe care a pierdut-o, să se prăbuşească niţeluş în hău.

Păi, nu-i nimic. Nu spun că n-ar trebui, dar de fapt, aşa am şi făcut. Dac-ai fi venit şi m-ai fi întrebat „Eşti din toată inima alături de Claude Cattermole Pirbright, Wooster?", i-aş fi răspuns „Poţi pune mâna-n foc că sunt din toată inima alături de el. Îmi plânge sufletul pentru el". Tot ce spun este că perspectiva asta byroniană nu te ajută să marchezi puncte la un scheci umoristic burlesc cu Pat şi Mike.

Toată reprezentaţia îţi stârnea un soi de sentiment plumburiu de disperare, de parcă ai fi ascultat ploaia la ora trei într-o duminică după-amiază de noiembrie. Până şi

spectatorii care stăteau în picioare, bărbați duri şi aspri, care n-ar fi recunoscut un sentiment mai gingaş nici dacă le-ar fi fost servit pe o farfurie presărată cu creson, simțeau fără doar şi poate tot patetismul situației. Ascultau într-o tăcere abătută, târşâindu-şi picioarele, iar eu nu-i condamnam. N-ar trebui să existe nimic dureros când un tip îl întreabă pe altul cine era doamna cu care l-a văzut mergând pe stradă, iar celălalt tip îi răspunde că nu era doamnă, ci nevastă-sa. O mică neînțelegere amuzantă, ai zice. Dar când Gussie şi Tocătură au rostit replicile, păreau să-ți transmită toată amărăciunea profundă a vieții.

La început nu mi-am dat seama de ce anume îmi amintea chestia. Apoi m-am prins. Pe vremea când eram logodit cu Florence Craye, iar ea încerca să-mi înalțe sufletul, una dintre metodele utilizate în scopul ăsta era să mă ducă duminică seara să văd piese de teatru ruseşti. Genul de chestii în care casa bătrânească e vândută, iar lumea stă prin preajmă, spunând ce trist e totul. Dacă aş fi fost nevoit să le aduc o critică lui Tocătură şi lui Gussie, aş fi spus că insuflaseră prea mult spirit rusesc operei lor. A fost o uşurare pentru noi toți când crâmpeiul sfâşietor de viață s-a apropiat de sfârşit.

— Sora mea e în trupa de balet, a spus Tocătură cu mâhnire în voce.

Aici a urmat o pauză, întrucât Gussie picase într-un soi de transă şi se holba tăcut, de parcă Orga bisericii îl doborâse cu adevărat până la urmă, iar Tocătură, dându-şi seama că doar un sprijin moral, şi poate nici măcar ăla, se aştepta din partea lui, a fost nevoit să continue conversația de unul singur, o chestie despre care întotdeauna am crezut că strică tot hazul în asemenea împrejurări. Esența unui scheci umoristic este că ar trebui să existe un schimb sănătos de replici şi nu poți obține niciodată aceeaşi vioiciune muşcătoare când un tip pune întrebările şi tot el răspunde.

— Spui că sora ta e în trupa de balet? a întrebat Tocătură cu voce tremurătoare. Da, văleleu, sora mea e în trupa de balet. Ce face sora ta la balet? a continuat el, aruncând o privire Gertrudei Winkworth şi dârdâind chinuit. Intră cu elan şi apoi iese cu elan de pe scenă. De ce-i trebuie elan? a întrebat Tocătură cu un suspin sugrumat. Ai, ai, ai, pentru că e într-o trupă norvegiană de balet.

Şi, fiind prea îndurerat ca să-l pocnească pe Gussie cu umbrela, l-a apucat de braţ şi l-a condus spre ieşire. Se mişcau agale, cu capetele în pământ, ca o pereche de purtători de giulgiu care au uitat coşciugul şi trebuie să se întoarcă după el, apoi în acordurile antrenante ale lui „Alo, alo, alo, alo, hai la vânătoare, şo, pam-pam", Esmond Haddock a păşit maiestuos pe scenă.

Esmond arăta magnific. Dornic să nu omită nicio vorbuliţă sau acţiune care să provoace simpatia publicului, îmbrăcase un costum de vânătoare complet, cu haină roz cu tot, iar efectul era senzaţional. Părea să aducă în sala aia sumbră o undă de veselie şi speranţă. În fond, simţeai tu, încă mai există fericire pe lume. Viaţa, îţi ziceai în sinea ta, nu se compunea numai din bărbaţi cu bărbi verzi care făceau „Văleleu" şi „Ai, ai, ai".

Pentru un ochi experimentat ca al meu era evident că, în răstimpul care se scursese de la masa improvizată care ţinuse loc de cină, tânărul stăpân dăduse pe gât o duşcă sau două, dar, aşa cum spun eu adesea, de ce nu? Nu există nicio împrejurare în care un bărbat cu o fire rezervată, un complex de inferioritate şi toate accesoriile de rigoare să aibă mai multă nevoie de vechea licoare decât atunci când e pe cale să cânte la un concert rural şi, cu o miză atât de mare în joc, ar fi fost o nebunie din partea lui să nu fie rezonabil trotilat.

Succesiunii de păhărele pe care le absorbise i-am atribuit maniera încrezătoare în care a intrat, dar atitudinea publicului probabil l-a convins rapid că de fapt i-ar fi mers la

fel de bine şi cu suc de lămâie. Orice îndoială care i-ar mai fi putut dăinui în minte că era favoritul poporului probabil că i-a fost spulberată instantaneu de tunetele aplauzelor venind din toate părţile clădirii. Am remarcat doisprezece inşi distincţi care stăteau în picioare şi fluierau printre degete, iar cei care nu fluierau băteau cu picioarele în podea. Tipul dat cu briantină din stânga mea făcea şi una, şi alta.

Iar acum, bineînţeles, venea clipa primejdioasă. O voce piţigăiată şi plăpândă în acest moment, aidoma gazului care scapă dintr-o ţeavă, sau, hai să zicem, dacă o să-şi amintească numai câte un cuvânt răzleţ sau două din obiectul de studiu, şi prima impresie favorabilă s-ar fi putut fâsâi. E adevărat, partea mai dură a publicului fusese cinstită asiduu cu beri în decursul ultimelor zile, iar în schimb au căzut la învoială, ca nişte gentlemeni, să manifeste indulgenţă, dar, cu toate astea, fără doar şi poate că important era ca Esmond Haddock să se ţină de cuvânt.

A procedat întocmai din belşug şi în grămezi cu vârf. În acea primă seară, la un pahar de porto, când am făcut o repetiţie, la început m-am concentrat asupra versurilor şi am fost prea ocupat cu cizelarea materialului mătuşii Charlotte pentru a acorda prea multă atenţie însuşirilor vocii lui. Iar mai târziu, bineînţeles, am cântat şi eu, chestie care întotdeauna îţi cere o concentrare deplină. Când eram cocoţat pe scaun, fluturând carafa, fusesem conştient într-un mod vag de un soi de perturbaţie care se desfăşura pe masă, dar dacă baroneasa Daphne Winkworth, după ce a intrat, m-ar fi întrebat ce părere am despre timbrul şi brioul lui Esmond Haddock, ar fi trebuit să răspund că în realitate nu prea le remarcasem.

Acum se distingea ca fiind posesorul unei fermecătoare voci de bariton – plină de viaţă şi simţire şi, mai mult decât atât, puternică. Iar volumul sunetului este ceea ce trebuie la un concert rural. Fă luminile să pâlpâie şi desprinde tencuiala de pe tavan şi o nimereşti la fix. Esmond Haddock

nu se îngrijea numai de nevoile celor care plătiseră biletul de intrare, ci îi îndemna să intre şi pe trecătorii de pe High Street şi chiar şi pe cei care rămăseseră la domiciliile lor, destinzându-se cu o carte bună. Tocătură, dacă-ţi aminteşti, vorbind despre zbieretele pe care baroneasa Daphne şi domnişoarele Deverill le-au scos aflând de logodna lui cu Gertrude Winkworth, s-a aventurat să-şi exprime opinia că se puteau auzi din Basingstoke. Aş putea zice că la Basingstoke se auzea binişor cântecul de vânătoare al lui Haddock.

În cazul ăsta, Basingstoke a avut parte de o adevărată desfătare şi încă una de durată măricică, întrucât Haddock a avut trei bisuri, vreo două plecăciuni, al patrulea bis, încă niscaiva plecăciuni, iar apoi încă unul cu corul înainte de plecare. Chiar şi aşa, simpatizanţii lui păreau să nu se fi plictisit încă.

Plictiseala s-a manifestat pe parcursul următorului număr din program – Cântec pe mai multe voci (Ah, vino înspre aceste nisipuri galbene) al Corului Bisericii, dirijat de către directoarea şcolii elementare – prin proteste venite din spatele sălii şi câte un „Alo” sporadic, dar numai când domnişoara Poppy Kegley-Bassington şi-a executat dansul ritmic s-a exprimat pe deplin.

Spre deosebire de sora ei, Muriel, care semăna cu o barmaniţă de modă veche de la Criterion, Poppy Kegley-Bassington era înaltă, oacheşă şi zveltă, cu o siluetă sinuoasă sugerând un şarpe cu şolduri, una din fetele alea care execută dansuri moderne în doi timpi şi trei mişcări şi nu pot fi convinse să nu le facă decât cu satârul. Muzica ce îi acompania numărul era orientală de felul ei şi aş înclina să cred că drăcovenia îşi începuse viaţa ca o Viziune a Salomeei, dar fusese temperată, şi câte un fluierat mai răsuna pe alocuri din respect pentru sensibilităţile Institutului de Femei. Se compunea dintr-o serie de rostogoliri şi zvârcoliri, întrerupte de pauze sporadice când, după ce se înnodase

într-un foarfece, părea să aştepte ca cineva care-şi aducea aminte combinaţia să apară şi s-o descâlcească.

În timpul unei pauze din astea, gorila cu briantină a făcut o observaţie. De la plecarea lui Esmond, el rămăsese cu o expresie cam bosumflată pe faţă, aidoma unui elefant căruia i s-a luat chifla cu stafide şi îţi puteai da seama cât de profund regreta că tânărul moşier nu se mai afla printre noi. Din când în când bolborosea pe un ton arţăgos, iar mie mi s-a părut că disting numele lui Esmond. Acum a glăsuit şi mi-am dat seama că auzul nu mă înşelase.

— Îl vrem pe Haddock, a spus el. Îl vrem pe Haddock, îl vrem pe Haddock, îl vrem pe Haddock, îl vrem pe HADDOCK!

A pronunţat cuvintele cu o voce stridentă, clară şi pătrunzătoare, nu cu mult diferită de cea a unui precupeţ care îşi anunţă publicul că are de vânzare portocale roşii, iar sentimentul exprimat era evident în armonie cu părerile celor care stăteau lângă el. N-a trecut multă vreme până când poate douăzeci sau mai mulţi amatori de concerte, plini de discernământ, scandau şi ei:

— Îl vrem pe Haddock, îl vrem pe Haddock, îl vrem pe Haddock, îl vrem pe Haddock, îl vrem pe HADDOCK!

Şi asta arată cu precizie cât de molipsitoare e o chestie de genul ăsta. Nu cu mai mult de cinci secunde mai târziu am auzit încă o voce intonând.

— Îl vrem pe Haddock, îl vrem pe Haddock, îl vrem pe Haddock, îl vrem pe Haddock, îl vrem pe HADDOCK! şi am descoperit destul de surprins că era a mea. Şi, întrucât restul celor care stăteau în picioare, cam în număr de treizeci, adoptaseră şi ei sloganul, asta ne făcea să fim în unanimitate.

Rezumând, atunci, individul dat cu briantină, alţi cincizeci de indivizi, şi ei daţi cu briantină, împreună cu mine am început să vorbim deodată, iar ce spuneam era:

— Îl vrem pe Haddock, îl vrem pe Haddock, îl vrem pe Haddock, îl vrem pe Haddock, îl vrem pe HADDOCK!

Au urmat niscaiva şâşâituri din partea celor care plătiseră doi şilingi, dar noi eram decişi şi, deşi domnişoara Kegley-Bassington a continuat curajoasă să se rostogolească încă vreo câteva clipe, disputa voinţelor nu putea avea decât un singur deznodământ. S-a retras, aplaudată la scenă deschisă, căci am fost generoşi în victoria noastră, iar Esmond şi-a făcut apariţia, numai ghete şi haină roz. Şi ce să vezi, cu el plecând la vânătoare într-un capăt al sălii, iar grupul nostru de cugetători plecând la vânătoare în celălalt, chestia ar fi putut umple tot restul serii într-un mod destul de agreabil, dacă o persoană ageră n-ar fi coborât cortina pentru antract.

Ai fi zis că, pe când ieşeam din clădire pentru a mă delecta cu o ţigară, aveam moralul ridicat. Şi aşa a şi fost pentru câteva clipe. Scopul politicii mele externe fusese întru totul să garantez că Esmond îi trosneşte în faţă şi îi trosnise în faţă. Îi masacrase şi oprise spectacolul. Pentru cam un sfert de ţigară m-am bucurat copios.

Apoi buna dispoziţie mi-a pierit subit. Ţigara mi-a căzut printre degetele ţepene şi am rămas pironit locului, cu falca de jos sprijinindu-se bleagă pe plastron. Tocmai îmi dădusem seama că, dintr-un motiv sau altul – noaptea agitată, ziua tensionată, diferitele poveri care îmi copleşeau mintea şi aşa mai departe –, fiecare cuvinţel din poeziile alea cu Christopher Robin îmi fusese şters din memorie.

Şi eram programat al treilea după antract.

23

Câtă vreme am stat acolo, pironit, n-aş putea spune. Multicică, fără îndoială, căci evenimentul ăsta total neprevăzut mă descurajase complet. Am fost smuls din reverie de sunetul vocilor rustice cântând „Alo, alo, alo, alo, hai la vânătoare, şo, flăcăi, hai la vânătoare, şoa şi am

descoperit că melodia venea dinspre cârciuma Gâsca şi Ciuboţica-cucului de pe partea cealaltă a străzii. Şi dintr-o dată m-a străfulgerat gândul – nu-mi dau seama de ce abia atunci – că acolo ar putea exista tonicul mental de care aveam nevoie. S-ar fi putut ca tot ce era în neregulă cu mine să fi fost că simţeam o sfârşeală din lipsă de hrană. Săltându-mi falca de jos, m-am grăbit să traversez şi m-am afundat în bar.

Chefliii care cântau giuvaierul serii din programul şlagărelor o făceau în sala comună. Singurul ocupant al unui salon mai elegant era un bărbat cu melon, asemănător unui zeu, cu trăsături serioase şi rafinate şi un cap care se bomba în partea din spate, indicând o forţă magnifică a creierului. Ca să nu mai lungim vorba, Jeeves. Se trata cu o bere meditativă la masa de lângă perete.

— Bună seara, domnule, a spus el, ridicându-se în picioare cu obişnuitele sale maniere alese. Mă bucur să vă anunţ că am izbutit să obţin bastonul de la domnişorul Thomas. Îl am în buzunar. Am ridicat o mână.

— N-avem timp să discutăm despre bastoane.

— Nu, domnule. Am menţionat faptul doar în treacăt. Triumful domnului Haddock a fost extrem de agreabil, nu credeţi, domnule?

— Nu-i momentul să discutăm nici despre Esmond Haddock. Jeeves, am zis, sunt în oală.

— Într-adevăr, domnule?

— Jeeves!

— Îmi cer scuze, domnule. Ar fi trebuit să spun „Chiar aşa, domnule?"

— „Chiar aşa, domnule?" e la fel de rău. La criza asta e binevenit un „La naiba!" sau o „Ei, drăcia dracului!" Au mai existat ocazii, numeroase ocazii, când l-ai văzut pe Bertram Wooster în *bouillon,* dar niciodată la fel de adânc vârât ca acum. Ştii poeziile alea afurisite pe care trebuia să le recit? Le-am uitat complet. Nici nu-i nevoie să exagerez gravitatea

situației. Peste jumătate de oră o să fiu pe podiumul ăla cu steagul britanic în spatele meu, în fața unui public răbdător, care aşteaptă să vadă ce ştiu. Şi nu ştiu nimic. N-o să am de zis niciun cuvințel. Iar dacă publicului de la un concert rural pe drept cuvânt nu-i place să i se recite poezii cu Christopher Robin, neplăcerea îi sporeşte dacă cel care recită stă în picioare acolo, doar căscându-şi şi închizându-şi gura în tăcere, ca un peşte exotic.

— Foarte adevărat, domnule. Nu puteți găsi ceva care să vă ajute să vi le amintiți?

— În speranța că o să mă ajut cu ceva am intrat aici. În bodega asta o exista coniac?

— Da, domnule. Am să vă procur unul dublu.

— Mai bine două duble.

— Prea bine, domnule.

S-a deplasat îndatoritor până la un soi de deschizătură în perete, şi-a comunicat dorința furnizorului nevăzut de pe partea cealaltă şi numaidecât o mână a ieşit pe acolo cu un pahar plin ochi, pe care Jeeves l-a adus la masă.

— Hai să vedem ce face ăsta, am spus. Hai noroc, Jeeves!

— În sănătatea dumneavoastră, domnule, dacă pot folosi expresia.

Am golit paharul şi l-am pus jos.

— Ironia e, am zis, aşteptând ca licoarea să-şi facă efectul, că deşi, în afară de faptul că-mi amintesc în mare că mergea țupa-țupa-țup, sunt un dezastru în ce-l priveşte pe Christopher Robin, le-aş putea prezenta „Ben Battle" ca pe roate. L-ai auzit pe domnişorul George Kegley-Bassington referindu-se la „Ben Battle"?

— Da, domnule. Mi s-a părut o prestație cu greu satisfăcătoare.

— Nu-i vorba de asta, Jeeves. Ce încerc să-ți spun e că, ascultându-l, a avut efectul să mă întoarcă în timp, dacă mă-nțelegi, aşa încât în privința recitatului sunt din nou vechiul Bertram Wooster din vremurile apuse şi pot să-mi aduc

aminte fiecare cuvințel din „Ben Battle” la fel de limpede ca în perioada când îmi ieşea mereu de pe buze. Aş fi în stare să o zic de la cap la coadă fără să ratez nicio silabă. Dar am ceva de câştigat din asta?

— Nu, domnule.

— „Nu, domnule” e corect. Mulțumită lui George s-a atins punctul de saturație la publicul ăsta în ce priveşte „Ben Battle”. În plus, dacă m-aş apuca să le-o prezint, n-aş putea trece de prima strofă. Ar năvăli amenințători pe podium şi m-ar trata într-o manieră brutală. Aşadar ce-mi sugerezi?

— N-ați căpătat niciun puseu de vigoare mentală de la aperitivul pe care l-ați consumat, domnule?

— Nicio fărâmă. Parcă ar fi fost apă.

— În acest caz, cred că un sfat bun ar fi să vă abțineți de la încercarea de a distra publicul, domnule. Cel mai bine ar fi să lăsați întreaga chestiune în seama domnului Haddock.

— Hă?

— Sunt încredințat că domnul Haddock vă va reprezenta bucuros. În starea bună de spirit în care se găseşte acum, ar profita încântat de ocazie ca să-şi mai facă încă o dată apariția în fața publicului.

— Dar n-ar putea să învețe versurile într-un sfert de oră.

— Nu, domnule, dar ar putea s-o citească din carte. Am un volum la mine, întrucât aveam intenția să mă postez într-o parte a scenei pentru a vă sufla, aceasta cred că este expresia tehnică, dacă ați fi avut nevoie de serviciile mele.

— Al naibii de frumos din partea ta, Jeeves. Foarte nobil. Foarte feudal.

— Nicidecum, domnule. Să traversez, să-i explic cum stau lucrurile domnului Haddock şi să-i înmânez cartea?

Am reflectat. Cu cât mă gândeam mai mult la sugestia lui, cu atât îmi plăcea mai mult. Când eşti programat să traversezi cascada Niagara într-un butoi, ideea să convingi un prieten binevoitor să-ți ia locul îți face totdeauna cu ochiul. Singurul lucru care te reține, de regulă, să faci

schimbul e gândul că ar fi puțin cam nasol pentru respectivul p. binevoitor. Dar în cazul de față obiecția asta nu se aplica. În noaptea asta de căpătâi, Esmond Haddock putea să iasă basma curată din orice. Exista în carte, parcă-mi aminteam eu vag, o poezie despre faptul că Christopher Robin are zece degețele la picioare. Nici măcar asta, servită de idolul din King's Deverill, n-ar provoca violența gloatei.

— Da, şterge-o direct într-acolo şi încheie târgul, Jeeves, am spus fără să mai şovăi. Ca întotdeauna, ai găsit soluția.

Şi-a aranjat melonul pe care şi-l scosese politicos când am intrat şi a plecat în misiunea lui caritabilă. Iar eu, prea agitat ca să mai stau jos, am ieşit în stradă şi am început să dau ture prin fața hanului. Şi îmi luasem o pauză de o clipă să mă uit la stele, întrebându-mă ca întotdeauna când văd stele, de ce spusese despre ele odată Jeeves că ar cânta în cor pentru heruvimul cu privire fragedă, când o bătaie uşoară pe brațul meu şi o voce behăită zicând „Hei, Bertie" m-a anunțat că o creatură a nopții încerca să-mi atragă atenția. M-am răsucit şi am zărit ceva cu o barbă verde şi un costum în carouri cu imprimeu țipător şi, întrucât nu era destul de înalt ca să fie Tocătură, pe singura persoană care mai putea să se plimbe de colo-colo în ținuta aia bătătoare la ochi, am identificat-o corect ca fiind Gussie.

— Hei, Bertie, a zis Gussie, vorbind cu o emoție vădită, crezi că-mi poți face rost de nişte coniac?

— Adică suc de portocale, nu?

— Nu, nu suc de portocale. Coniac. Cam o găleată.

Buimăcit, dar doldora de spiritul unui câine St. Bernard, m-am dus înapoi la bar şi m-am întors cu un pahar mare. L-a acceptat recunoscător şi a dat pe gât aproape jumătate dintr-o înghițitură, sufocându-se de parcă ar fi fost lovit de trăsnet, aşa cum i-am văzut şi pe alții că se sufocă după ce au luat una dintre băuturile speciale întăritoare ale lui Jeeves.

— Mersi, a spus el după ce şi-a revenit. Aveam nevoie de

asta. Şi nu-mi surâdea să intru chiar eu cu barba asta.

— De ce nu ți-o dai jos?

— Nu pot să mi-o dau jos. Am lipit-o cu gumă arabică şi mă doare ca dracu' când trag de ea. O să trebuiască să-l pun mai târziu pe Jeeves să vadă ce se poate face cu ea. Chestia asta e coniac?

— Aşa mi s-a zis.

— Ce nămol îngrozitor. Ca vitriolul. Cum naiba puteți, tu şi tovarăşii tăi beţivani, să îl beți de plăcere?

— De ce îl bei? Pentru că i-ai promis mamei tale? ^

— Îl beau, Bertie, ca să-mi fac curaj pentru o corvoadă înfiorătoare.

L-am bătut cu blândețe pe umăr. Mi se părea că mintea-i era dusă cu sorcova.

— Uiți, Gussie. Chinul tău a luat sfârşit. Ți-ai jucat rolul. Şi a fost cam nasol, am zis, nereuşind să-mi controlez unda critică din voce. Ce s-a întâmplat cu tine?

A clipit ca un cod muştruluit.

— N-am fost bun?

— Nu, n-ai fost bun. Ai fost prost. Interpretării tale i-au lipsit înfocarea şi vioiciunea.

— Păi, şi interpretării tale i-ar lipsi înfocarea şi vioiciunea dacă ar trebui să joci într-un scheci umoristic burlesc şi ai şti că, imediat după ce ți se termină numărul, o să intri prin efracție într-o secție de poliție şi o să furi un câine.

Stelele, încetând pentru o clipă să mai cânte în cor pentru heruvimul cu privire fragedă, au executat un rapid dans zbânțuit.

— Repetă!

— Ce rost are să repet? Ai auzit. I-am promis Năr ăvaşei că mă duc acasă la Dobbs să recuperez câinele ăla al ei. Ea o să mă aştepte în maşină pe aproape, o să culeagă animalul şi o să-l transporte ca vântul şi ca gândul la nişte prieteni de-ai ei care locuiesc la vreo treizeci de kilometri depărtare pe şoseaua înspre Londra, mult în afara sferei de influență a lui

Dobbs. Aşadar acum ştii de ce am vrut coniac.

Şi eu voiam coniac. Ori asta, ori ceva la fel de întremător. Of, îmi spuneam în sinea mea, ce n-aş face pentru un clondir plin cu sudul dogoritor, plin de adevăr, rumenul Hippocrene. Vorbisem mai devreme despre tendinţa spiritului Wooster-ilor de a se înălţa când e doborât la pământ, dar există o limită şi limita asta fusese acum atinsă. La cuvintele astea înfricoşătoare, spiritul Wooster-ilor s-a simţit de parcă ar fi fost călcat în picioare de un elefant. Şi nu unul dintre elefanţii ăia cu o siluetă aerodinamică de şcolăriţă. Unul mare şi gras.

— Gussie! Nu trebuie!

— Cum adică, nu trebuie? Bineînţeles că trebuie. Nărăvaşa şi-o doreşte.

— Dar nu-ţi dai seama ce pericol te paşte. Dobbs te pândeşte. Esmond Haddock te pândeşte. Abia aşteaptă să sară.

— De unde ştii?

— Chiar Esmond Haddock mi-a zis. Te detestă profund şi speranţa cea mai dragă inimii sale e să te prindă călcând strâmb şi să te trimită în spatele gratiilor. Şi e j.d.p., aşa că se află într-o poziţie de forţă pentru a-şi duce treaba la bun sfârşit. O să arăţi ca un dobitoc când o să te trezeşti că stai treizeci de zile la puşcărie.

— De dragul Nărăvaşei aş sta şi un an. De fapt, a spus Gussie într-un acces de încredere în sine, deşi n-ai zice dacă te-ai lua după cum am cerut coniac, n-am nicio şansă să fiu prins. Dobbs urmăreşte concertul.

Asta, bineînţeles, îmbunătăţea perspectiva. Nu spun că am respirat uşurat, dar am respirat mai uşurat ca înainte.

— Eşti sigur?

— L-am văzut cu ochii mei.

— Nu te-ai fi putut înşela?

— Dragul meu Bertie, când Dobbs intră în camera unde ai împrăştiat broaşte şi stă faţă-n faţă cu tine o veşnicie,

mestecându-şi mustața şi scrâşnindu-şi dinții la tine, îl recunoşti când îl mai vezi.

— Şi totuşi...

— N-are rost să zici „Totuşi”. Nărăvaşa vrea să-i iau câinele, iar eu am de gând s-o fac. „Gussie”, mi-a spus ea, „mă *ajuți* atât de mult”, iar eu am intenția să fiu demn de cuvintele astea.

Şi, glăsuind astfel, şi-a săltat barba şi s-a evaporat în noaptea tăcută, lăsându-mă pe mine să achit coniacul.

Tocmai terminasem cu asta, când s-a înapoiat Jeeves.

— Totul s-a aranjat satisfăcător, domnule, a zis. L-am văzut pe domnul Haddock şi, după cum am anticipat, e mai mult decât dornic să vă înlocuiască.

O mare piatră a părut să mi se ridice de pe inimă.

— Atunci Domnul să-l aibă-n pază pe domnul Haddock! am exclamat. Există o parte splendidă în moşierii ăştia tineri englezi, Jeeves, nu-i aşa?

— Fără îndoială, domnule.

— Coloana vertebrală a țării, le zic eu uneori. Dar din faptul că ai fost plecat al naibii de mult timp, înțeleg că a trebuit să duci o serioasă muncă de lămurire.

— Nu, domnule. Domnul Haddock a consimțit imediat plin de entuziasm. M-am întors mai târziu din cauza faptului că am fost reținut la o discuție cu ofițerul de poliție Dobbs. Au fost câteva probleme de natură teologică despre care era dornic să-mi afle opiniile. Pare interesat mai ales de Iona şi Balenă.

— Îi place concertul?

— Nu, domnule. Vorbeşte în termeni depreciativi despre calitatea divertismentului programat.

— Nu prea l-a încântat George Kegley-Bassington, nu?

— Nu, domnule. A folosit expresii dure referindu-se la domnişorul Kegley-Bassington şi a fost la fel de caustic comentând dansul ritmic al domnişoarei Kegley-Bassington. Iar pentru a nu mai fi martor la performanțele celorlalți

membri ai familiei, s-a întors la el acasă, unde îşi propune să-şi petreacă ce-a mai rămas din seara aceasta cu o pipă şi operele colonelului Robert G. Ingersoll.

24

Aşadar asta era. Înțelegi cum stăteau lucrurile. Deasupra, pe cerul senin, stelele cântându-i în cor heruvimului. În culise, în localul public, brutele de prin partea locului cântându-i în cor chelnerului. Iar jos în centru, Jeeves, după ce îşi detonase bomba, privindu-mă cu o expresie îngrijorată, de parcă s-ar fi temut că tânărului stăpân nu-i era tocmai bine, supoziție în care avea dreptate sută la sută. Tânărul stăpân se simțea de parcă sufletul i s-ar fi potcovit cu expresul de Cornish Riviera în turul pantalonilor.

Am înghițit în sec poate cam de şase ori înainte de a deveni în stare să grăiesc.

— Jeeves, doar n-ai spus una ca asta, nu-i aşa?

— Domnule?

— Că polițistul Dobbs s-a dus la el acasă.

— Ba da, domnule. Mi-a adus la cunoştință că aceasta este intenția sa. A zis că îşi doreşte să fie singur.

— Singur! am exclamat. Ha!

Şi cu o voce plată şi sumbră, asemenea lui George Kegley-Bassington recitind „Ben Battle”, i-am prezentat faptele.

— Asta e situația, cum se zice uneori, în două vorbe, Jeeves, am conchis. Şi, nu că ar conta, pentru că nimic nu contează acum, mă întreb dacă ai observat cât de nemaipomenit de bine seamănă situația de față cu cea din bine cunoscuta poezie a lordului Tennyson, „Atacul detaşamentului de infanterie uşoară”, adică încă o chestie pe care obişnuiam s-o recit în zilele mele mai fericite. Vreau să spun, cineva a făcut o boacănă, iar Gussie, asemenea celor Şase Sute, intră călare în Valea Morții. Nu trebuie să se

întrebe de ce, doar o face şi...

— Îmi cer scuze, domnule, că vă întrerup...

— N-ai de ce, Jeeves. Aproape am terminat. —... dar n-ar fi indicat să acționați în vreun fel?

I-am aruncat o privire sticloasă.

— Să acționez, Jeeves? Cum ne-ar mai putea ajuta acum? Şi în ce fel mi-ai sugera să acționez? Aş fi zis că toată tărăşenia e peste puterile omeneşti.

— Ar fi posibil să-l ajungem din urmă pe domnul Fink-Nottle, domnule, şi să-l înştiințăm de pericolul care îl paşte.

Am ridicat din umeri.

— Putem încerca, dacă vrei. Nu prea văd şanse de succes, dar presupun că ar trebui să facem tot ce se poate. Ştii cum se ajunge *chez* Dobbs?

— Da, domnule.

— Atunci hai să-i dăm bice, am spus nepăsător.

Pe când ne croiam drum prin regiunile întunecate, dincolo de strada principală, am pălăvrăgit despre una şi despre alta.

— Am remarcat, Jeeves, că adineauri, când am început să-ți depăn veştile rele, ți-a tremurat o sprânceană.

— Da, domnule. Am fost foarte tulburat.

— Nu eşti niciodată destul de tulburat încât să faci „Fu!”?

— Nu, domnule.

— Sau „Rahat!”

— Nu, domnule.

— Ciudat. Aş fi crezut că o s-o faci într-un moment ca ăsta. Aş spune că pân-aici mi-a fost, tu nu?

— Câtă vreme mai eşti în viață, nu-ți pierzi speranța, domnule.

— Bine grăieşti, dar nu sunt de acord cu tine. Nu văd niciun motiv să am nici cea mai pricăjită speranță. N-o să-l prind din urmă pe Gussie. Probabil că a ajuns acolo cu multă vreme în urmă. Cam acum, Dobbs stă pe pieptul lui şi îi pune cătuşele.

— Se poate ca ofițerul să nu se fi dus direct acasă, domnule.

— Crezi că există vreo posibilitate să se fi oprit la vreo cârciumă ca să tragă la măsea? Se poate, bineînțeles, dar nu sunt prea optimist. Ar însemna ca Destinul să ne dea o şansă extraordinară, iar din experiența mea cu Destinul...

Aş fi continuat să vorbesc şi, probabil, destul de profunduț, întrucât cugetasem un timp considerabil la subiectul Destinului şi înclinației lui constante de a trage ghionturi oamenilor cumsecade, dar în clipa aia am fost abordat de o altă creatură a nopții, de data asta una cu voce de soprană, şi am sesizat o maşină parcată pe marginea străzii.

— Iu-huu, Bertie, a spus o voce argintie. Salut, Jeeves.

— Bună seara, domnişoară, a zis Jeeves în stilul lui delicat. Domnişoara Pirbright, domnule, a adăugat el făcând o aluzie discretă în surdină.

Deja recunoscusem v. argintie.

— Bună, Nărăvaşo, am zis eu posomorât. Îl aştepți pe Gussie?

— Da, tocmai a intrat. Ce-ai zis?

— A, nimic, am replicat, întrucât eu făcusem doar o observație, comentând că tunurile din stânga lui, precum şi tunurile din dreapta lui bubuiau şi trăgeau salve. Presupun că ştii că l-ai ademenit către o soartă atât de hidoasă, încât ți se învârte creierul când te gândeşti la ea.

— Ce vrei să zici?

— La capătul drumului o să-l găsească pe Dobbs citind Robert G. Ingersoll. Cât timp o să continue să mai citească Robert G. Ingersoll, după ce o să descopere că Gussie a intrat prin efracție şi îi dezcâinează locuința, nu se poate...

— Nu fi dobitoc. Dobbs e la concert.

— *A fost* la concert. Dar a plecat mai devreme şi acum e...

Încă o dată am fost întrerupt din vorbire. Din josul străzii a început să se facă auzit în noaptea tăcută un lătrat

îndepărtat. A crescut în volum, indicând că acela care lătra se îndrepta către noi, iar Nărăvaşa a ţâşnit din maşină şi s-a constituit într-un comitet de întâmpinare în mijlocul terenului.

— Ce vită încălţată eşti, Bertie, a spus ea cu oareşce căldură, iei peste picior o fată şi încerci s-o sperii de moarte. Totul a decurs conform planului. Ăsta-i Sam. I-aş recunoaşte oriunde vocea. Bun băiat, Sam! Aici. Vino la mama.

A urmat o scenă grandioasă, cam ca aceea din *Câinele din Baskerville.* Ţipetele şi tropăitul picioruşelor au sporit în intensitate, iar din beznă şi-a făcut apariţia Sam Goldwyn pontând la intrare, venind cu mare viteză şi vădind fără putinţă de tăgadă o atitudine care dovedea cât de profund aprecia faptul că i se sfârşise viaţa sedentară pe care o dusese în ultimul timp. Părea că o să continue în acelaşi ritm încă vreo optzeci de kilometri, dar la vederea noastră s-a potolit. S-a oprit, s-a uitat şi a ascultat. Apoi, când mirosul nostru familiar i-a ajuns la nări, şi-a pus toată inima într-un ţipăt de extaz. S-a năpustit către Jeeves de parcă s-ar fi gândit să-l lingă pe faţă, dar a fost reţinut de demnitatea calmă a celui din urmă. Jeeves priveşte regnul animal cu bunăvoinţă şi e primul care îl mângâie pe cap sau îi dă o felie din ce se găseşte, dar nu-i permite să-l lingă pe faţă.

— Sam, înăuntru, a spus Nărăvaşa, când extazul de început al reuniunii şi-a mai pierdut din înflăcărare, iar noi ne-am mai liniştit un picuţ. L-a ajutat să se urce în maşină şi şi-a reluat locul la volan. E timpul să plecăm, a spus. Să ne luăm rapid tălpăşiţa e ceea ce ne-ar sugera aici regizorul, cred. Ne vedem mai târziu la conac, Bertie. Unchiul Sidney a fost rugat să treacă după spectacol pe acolo la o cafea şi o gustare, iar eu nu ştiu dacă am fost inclusă în invitaţie. Totuşi o să presupun că da.

I-a dat pinteni maşinii ei cu două locuri şi a pierit în noapte. Soloul vocal al lui Sam Goldwyn s-a stins şi, încă o dată, totul a amuţit.

Nu, nu chiar totul, ca să fiu întru totul exact, căci în clipa asta, din depărtare, s-a auzit timpanul unui soi de bocănit pe care la început n-am putut să-l identific. Suna de parcă cineva ar fi dansat step, dar mi se părea improbabil ca oamenii să execute dansuri de step pe-afară la ora asta. Apoi m-am prins. Cineva – nu, doi oameni – gonea – sau mai bine zis goneau – iepureşte înspre noi pe şosea, iar eu tocmai mă răsuceam să ridic o sprânceană întrebătoare către Jeeves, când el m-a tras în umbră.

— Mi-e teamă de ce-i mai rău, domnule, a spus el cu o voce şoptită şi, cum te văd şi cum mă vezi, asta s-a şi petrecut.

Pe lângă stelele care îi cântau în cor heruvimului cu privire fragedă, pe cerul senin acum exista şi o lună măricică şi, cum adesea se întâmplă în asemenea împrejurări, vizibilitatea se îmbunătăţise. În lumina asta, se putea vedea scena în plină desfăşurare.

Gussie şi poliţistul Dobbs se desfăşurau din plin, în ordinea mai sus menţionată. Nefiind prezent la începutul dezbaterilor, pot numai să ghicesc ce se petrecuse în etapele precedente, dar nimeni care ar intra într-o secţie de poliţie pentru a fura un câine şi l-ar găsi pe poliţistul Dobbs la faţa locului n-ar fi pierdut prea multă vreme până să-şi ia picioarele la spinare şi cred că putem presupune că Gussie o pornise cu dreptul. Oricum, în clipa când alergătorii au apărut în raza mea vizuală, el luase un avans bunicel şi părea să se detaşeze şi mai mult.

E ciudat cum de poţi fi prieten apropiat cu un individ încă din fragedă pruncie şi totuşi să nu cunoşti o latură a lui. Asociindu-mă mereu cu Gussie de-a lungul anilor, am ajuns să-l ştiu în postura de iubitor de salamandre, îndrăgostit şi cap-sec, dar niciodată nu bănuisem că are calităţi remarcabile de alergător pe distanţe scurte şi mă uimea talentul de înaltă clasă pe care îl manifesta în forma asta de activitate foarte specializată. Venea spre noi precum un

iepuroi din preeria vestică, cu capul dat pe spate şi barba verde fluturându-i în vânt. Îmi plăcea jocul lui de glezne.

Dobbs, pe de altă parte, era mai laborios în mişcări şi, pentru un ochi ca al meu, antrenat să urmărească curse pe distanţe fixe, aducea foarte mult cu un sportiv ghinionist. Se observau simptome de astm şi sunt încredinţat că, dacă Gussie ar fi avut inteligenţa să se ţină de treabă şi să fugă văzând cu ochii, s-ar fi distanţat zdravăn de concurenţi şi şi-ar fi atins ţinta în plină forţă. Ofiţerii de poliţie nu sunt construiţi să prindă viteză. Cel mai bine le stă în colţul străzii zicând „Circulaţi”.

Dar, după cum am subliniat acum o clipă, Augustus Fink-Nottle, pe lângă faptul că era un alergător pe distanţe scurte cu un talent pronunţat, mai era şi cap-sec pe deasupra, iar acum, când victoria îi era accesibilă, înclinaţia lui de cap-sec a trecut pe primul plan. Exista un copac ce se înălţa într-o parte a drumului şi, abătându-se subit de la pistă, el s-a îndreptat către copac şi s-a cocoţat pe crengile lui. Ce foloase presupunea că o să tragă din asta, numai el, în mintea lui bolnavă, ştia. Poate n-o fi fost Ernest Dobbs unul dintre cei mai străluciţi gânditori din Hampshire, dar era suficient de ager încât să stea în picioare sub un copac.

Şi a procedat întocmai. Hotărârea să ducă o bătălie de genul ăsta, chiar dacă ar fi durat o vară întreagă, era gravată pe fiecare centimetru al corpului său voinic. Fiind cu spatele la mine, nu puteam să-i văd faţa, dar n-am nicio îndoială că manifesta aceeaşi hotărâre şi nimic n-ar fi putut fi mai decis decât vocea lui, stăruind pe lângă cocoşul de deasupra că ar fi recomandabil să nu mai piardă vremea şi să coboare. E o captură cinstită, a zis Ernest Dobbs, iar eu am fost de acord cu el. Pentru a nu vedea scena dureroasă care inevitabil avea să urmeze mi-am închis ochii.

Un sunet bizar şi surd, de parcă un corp solid s-ar fi izbit de alt corp solid, a fost ceea ce m-a făcut să-i deschid. Iar când i-am deschis, cu greu mi-a venit să-mi cred ochilor.

Ernest Dobbs, care cu o clipă mai devreme stătea cu picioarele răscrăcărate şi degetele mari de la mâini înfipte în curea, aidoma unei statui a Justiţiei Trăgându-i o Chelfăneală Răufăcătorului, acum adoptase ce am auzit că s-ar descrie drept poziţia culcat. Pentru a clarifica la ce mă refer chiar şi pentru cea mai mediocră inteligenţă, el stătea întins pe şosea cu faţa la stele, în vreme ce Jeeves, asemenea unui războinic care-şi bagă sabia în teacă, şi-a pus în buzunar un oareşce obiect despre care instinctul îmi spunea că era mic dar util şi făcut din cauciuc.

Am traversat împleticindu-mă şi am tras zgomotos aer în piept când am văzut rămăşiţele. Despre poliţistul Dobbs puteai să spui cel mult că arăta paşnic.

— Doamne sfinte, Jeeves! am exclamat.

— Mi-am luat libertatea de a-l ciomăgi pe ofiţer, domnule, a explicat el respectuos. Am considerat că ar fi oportun în circumstanţele date şi cea mai simplă metodă de a evita neplăcerile. Veţi constata că acum puteţi coborî în siguranţă, domnule, a continuat el, adresându-i-se lui Gussie. Dacă v-aş putea face o sugestie, viteza este de bază. Nu se poate garanta că poliţistul va rămâne imobilizat la nesfârşit.

Asta a deschis o nouă temă de gândire.

— Doar nu vrei să zici că o să-şi revină?

— Ei, ba da, domnule, aproape imediat.

— Aş fi spus că nu-şi mai doreşte decât un crin în mâna dreaptă şi e gata de ducă.

— A, nu, domnule. Bastonul provoacă numai o indispoziţie trecătoare. Daţi-mi voie, domnule, a zis el, ajutându-l pe Gussie să aterizeze. Anticipez că Dobbs, după ce-şi va recăpăta cunoştinţa, va suferi o durere cam crâncenă de cap, dar...

— În viaţă mai şi plouă uneori?

— Întocmai, domnule. Cred că ar fi prudent din partea domnului Fink-Nottle să-şi dea jos barba. Prea sare în ochi ca semn distinctiv.

— Dar nu poate. E lipită cu gumă arabică.

— Dacă domnul Fink-Nottle îmi va permite să-l însoțesc până în camera sa, domnule, voi fi în stare să rezolv fără nicio dificultate problema.

— Da? Atunci dă-i bătaie, Gussie.

— Hă? a făcut Gussie, căci era exact genul de tip care să stea prin jur făcând „Hă?a într-un moment ca ăsta. Avea un aer năuc, de parcă şi el ar fi încasat-o.

— Şterge-o.

— Hă?

Am făcut un gest plictisit.

— Ia-l, Jeeves, am spus.

— Prea bine, domnule.

— Aş veni şi eu cu voi, dar am treabă în altă parte. Mai am nevoie cam de vreo şase coniacuri din alea, şi am nevoie rapid de ele. Eşti convins de cadavrul ăsta viu?

— Domnule?

— Adică „viu” sigur e *le mot juste?*

— O, da, domnule. Dacă remarcați, ofițerul deja începe să-şi recapete cunoştința.

Am remarcat-o. Ernest Dobbs era evident pe cale să se prezinte la datorie. S-a clintit, s-a mişcat, părea să simtă fiorul vieții de-a lungul chilei. Şi, de aceea, am socotit că aş face mai bine să mă retrag. Nu-mi doream câtuşi de puțin să fiu găsit lângă patul de suferință, când un individ cu musculatura atât de bine dezvoltată ca a lui şi un temperament schimbător apare şi începe să se uite prin jur după inşii responsabili de asta. M-am întors la Gâsca şi Ciuboțica-cucului cu o viteză măricică şi m-am pus serios pe treabă în privința mâinii care se ivea prin deschizătură. Apoi, simțindu-mă oareşcum înzdrăvenit, m-am înapoiat la conac şi m-am înfipt la mine în cameră.

Aveam, după cum îți vine uşor să înțelegi, multe la care să mă gândesc. Descoperirea laturii ăsteia bastonarde profunde a caracterului lui Jeeves venise ca un fel de şoc. Te

trezeşti că te întrebi până unde ar putea ajunge. El şi cu mine am avut disensiunile noastre în trecut, nereuşind să cădem de acord în chestiuni precum şosete mov şi sacouri albe de seară şi era inevitabil, întrucât amândoi eram bărbaţi cutezători, ca şi alte disensiuni similare să mai apară în viitor. Era un gând neliniştitor că în toiul unei dispute pe tema, să zicem, cămăşilor elegante cu piept neapretat, el ar putea uita de buna-cuviinţă într-o discuţie şi s-ar decide să încheie dezbaterile readucându-mă pe linia de plutire şi cotonogindu-mă în osul frontal cu un obiect solid. Nu puteai decât să ai încredere că spiritul feudal îi va servi să-şi stăpânească impulsul.

Încă mai încercam să-mi obişnuiesc facultăţile mentale cu ideea că îngrijisem la pieptul meu în toţi anii ăştia pe cineva pe care orice şleahtă l-ar fi acceptat cu recunoştinţă ca pe un bătăuş în căutare de sânge proaspăt, când Gussie şi-a făcut apariţia, minus tufărişul. Îşi schimbase costumul în carouri cu un smoching şi, cu o tresărire, mi-am dat seama că ar trebui să mă îmbrac şi eu. Uitasem că Nărăvaşa zisese că un chiolhan grandios cu cafea şi sandvişuri era programat să aibă loc în sufragerie după terminarea concertului, care acum trebuia să se apropie de partea cu imnul naţional.

Gussie părea preocupat de ceva. Avea o atitudine iritată. Pe când eu mă înţoleam în grabă cu şosetele, cămaşa şi pantofii de seară, el se fâţâia de colo-colo prin cameră, jucându-se cu *les objets d'art* de pe poliţa de deasupra şemineului, iar pe când mă strecuram în pantalonii mulaţi, la urechile mele a ajuns sunetul familiar al unui geamăt cavernos – dacă era mai cavernos decât cele emise recent de către subsemnatul şi Tocătură n-aş putea zice, dar categoric cavernos. De câteva clipe se zgâia la un tablou de pe perete, ce înfăţişa o fată care purta o bonetă cu bor gângurind la un porumbel şi un tip cu un tricorn şi pantaloni strimţi urmărind-o din fundal, de soiul celor pe care le găseşti întotdeauna din belşug în locuri ca Deverill Hall, iar acum s-

a răsucit şi a început să vorbească.

— Bertie, ştii cum e când îți cade vălul de pe ochi?

— Păi, da. Îmi cade adesea vălul de pe ochi.

— Şi de pe ai mei a căzut, a spus Gussie. Şi pot să-ți spun cu exactitate când s-a întâmplat asta. Când eram sus în copacul ăla, cu privirea ațintită în jos, la polițistul Dobbs, auzindu-l cum descrie situația ca fiind o captură cinstită. Atunci mi-a căzut vălul de pe ochi.

Am îndrăznit să-l întrerup.

— O clipă, am zis. Ca să ne lămurim, despre ce vorbeşti?

— Îți spun acum. Vălul mi-a căzut de pe ochi. Ceva mi s-a întâmplat. Într-o clipită, fără niciun avertisment, dragostea a pierit.

— Dragostea cui?

— A mea, dobitocule. Pentru Nărăvaşa. Am simțit că o fată care este în stare să supună un bărbat unui asemenea chin nu este soția care îmi trebuie. Reține, încă o admir enorm şi cred că ar fi o tovarăşă de viață excelentă pentru cineva în stilul lui Ernest Hemingway căruia îi place să trăiască palpitant, dar, după ce s-a întâmplat astă-seară, mi-a devenit foarte clar că îmi doresc drept parteneră de viață pe cineva mai puțin impulsiv. Dacă ai fi putut vedea cum îi luceau ochii polițistului Dobbs în lumina lunii! a exclamat el şi s-a întrerupt, tremurând vârtos.

A urmat o tăcere, căci extazul meu la aflarea veştii ăsteia senzaționale era atât de profund, încât pentru o clipă n-am fost în stare să zic nimic. Apoi am făcut „Uraaa!” şi se poate să-mi fi ridicat nițeluş glasul, întrucât Gussie a zvâcnit oareşcum şi a zis că şi-ar dori să nu mai zbier aşa subit „Uraaa!” pentru că l-am făcut să-şi muşte limba.

— Îmi pare rău, am spus, dar rămân la ideea mea. Am zis „Uraaa!” şi am vrut să zic „Uraaa!” „Uraaa!”, poate în afară de „Aleluia!”, e singurul cuvânt care se potriveşte în situația asta, iar dacă l-am zbierat a fost doar pentru că am fost adânc tulburat. Nu mă deranjează să-ți spun acum, Gussie,

că am privit cu îngrijorare pasiunea ta pentru tânăra Năravaşă, ţuguindu-mi buzele şi întrebându-mă în sinea mea, plin de îndoială, dacă eşti pe calea cea bună. Năravaşa e minunată şi, aşa cum spui, admirabil potrivită pentru a fi mireasa unui bărbat de soiul celor care n-ar avea obiecţii să fie debarcaţi dintr-un impuls de moment într-o celulă din închisorile noastre iubite, dar fata care ţi se potriveşte ţie e, evident, Madeline Bassett. Acum te poţi întoarce la ea şi poţi trăi fericit până la adânci bătrâneţi. O să fie o adevărată plăcere pentru mine să vin cu un fierbător de ouă din argint sau orice mi-ai sugera că-ţi doreşti ca dar de nuntă, iar în timpul ceremoniei te poţi bizui pe mine să stau în strană şi să cânt de mama focului „Acu' sarcina muncitorului s-a sfârşit".

Aici am făcut o pauză, căci am observat că se zvârcolea lejer. L-am întrebat de ce se zvârcoleşte, iar el a spus Păi, cine nu s-ar zvârcoli, dac-ar da la fel ca el de belea şi că şi-ar dori să nu mai stau acolo vorbind tâmpenii că o să se întoarcă la Madeline.

— Cum aş putea să mă întorc la Madeline, oricât de mult mi-aş dori asta, după ce i-am trimis scrisoarea aia în care îi spuneam că totul s-a terminat?

Mi-am dat seama că venise vremea să-i strecor vestea cea bună.

— Gussie, am zis, totul e în regulă. N-ai de ce să-ţi faci griji. Alţii au muncit în timp ce tu dormeai.

Şi fără nicio introducere, am picurat tot scenariul de la Wimbledon.

La început m-a ascultat în tăcere, cu ochii bulbucaţi şi buzele mişcându-i-se ca ale unui somon în sezonul de prăsilă.

Apoi, pe când punctele esenţiale răzbeau până la el, chipul i s-a luminat, ochelarii săi cu ramă de baga au scos flăcări şi m-a înşfăcat de mână, spunând cu destulă generozitate că, deşi în general nu cedează în faţa nimănui

când susține că sunt cel mai mare găgăuță din lume, în împrejurarea de față trebuia să recunoască faptul că am dat dovadă de curaj, resurse, inițiativă şi de o inteligență aproape umană.

— Mi-ai salvat viața, Bertie!

— Foarte bine, bătrâne.

— Dar pentru tine...

— Lasă, nu mai spune. E doar un serviciu woosterian.

— Mă duc să-i telefonez.

— O mişcare sănătoasă. A meditat pentru o clipă.

— Nu, n-o s-o fac, pe cinstea mea. Mă car imediat s-o văd. Îmi iau maşina şi mă duc la Wimbledon.

— O să fie în pat.

— Ei bine, o să dorm la Londra şi o să mă duc acolo mâine dis-de-dimineață.

— O s-o găseşti în picioare puțin după opt. Nu uita de încheietura ta scrântită.

— Pe cinstea mea, nu. Mă bucur că mi-ai amintit. Ce soi de copil i-ai zis că am salvat?

— Mic, cu ochii albaştri, părul bălai şi sâsâit.

— Mic, cu ochii albaştri, părul bălai şi sâsâit. Bine.

Mi-a mai înşfăcat o dată mâna şi a plecat țopăind, oprindu-se la uşă ca să-mi zică să-i spun lui Jeeves să-i trimită bagajele, iar eu, după ce mi-am terminat toaleta, m-am cufundat într-un scaun pentru a mă delecta cu o ultimă țigară grăbită înainte de a mă duce în sufragerie.

Presupun că în clipa asta de *bien être,* cu inima cântând înlăuntrul meu şi bunul şi bătrânul sânge curgându-mi prin vene, aşa cum cred că e expresia, ar fi trebuit să-mi spun în sinea mea „Mai uşurel cu bucuria, obrăznicătură. Nu uita că îmbârligăturile din viețile amoroase ale lui Tocătură, Esmond Haddock, ale Gertrudei Winkworth, polițistului Dobbs şi ale lui Queenie, camerista, rămân încă nedescurcate”, dar ştii cum e. Vine o vreme în viața unui bărbat când tinde mai curând să se gândească doar la el şi trebuie să mărturisesc

că zbuciumul sufletelor chinuite de mai sus era aproape total îmbrâncit în partea dindărăt a conştiinţei mele de către reflecţia că Destinul, după ce o pornise strâmb, până la urmă se purtase corect cu Bertram Wooster.

Pe scurt, atitudinea mea mentală era cam ca aceea a unui explorator african care, cătărându-se prompt într-un copac, tocmai a izbutit să scape de un crocodil irascibil şi deduce din suitele de ţipete de dedesubt că credinciosul lui servitor băştinaş n-a fost la fel de norocos. Adică îl jeleşte, fără îndoială, în vreme ce aude gălăgia, dar, deşi probabil că inima îi sângerează, nu se poate împiedica să aibă în primul rând sentimentul de uşurare sobră că, indiferent cât de crâncenă a devenit viaţa pentru servitorii băştinaşi, el, personal, e în al nouălea cer.

Tocmai striveam ţigara şi mă pregăteam să plec, fiind gata de un sandviş voios şi o ceaşcă revigorantă de cafea, când s-a produs o strălucire rozalie în pragul uşii şi Esmond Haddock a intrat în încăpere.

25

Înflorind naraţiunea asta pentru consumul în familie, ţelul meu permanent, pe tot parcursul ei, a fost să strecor vorba potrivită la locul potrivit şi să evit să-i păcălesc pe clienţi cu ceva slab şi inexpresiv, când au dreptul să se aştepte la fraze grăitoare. Asta înseamnă un picuţ de muncă în plus, dar fiecare are principiile lui.

În consecinţă vom şterge acel „a intrat” din încheierea spasmului precedent şi îl vom înlocui cu „a săltat”. S-a produs o strălucire rozalie şi Esmond Haddock a săltat înăuntru. Nu ştiu dacă ai văzut vreodată un individ săltând, dar caii de război obişnuiau să o facă lejer în vremurile de odinioară, iar Esmond Haddock o făcea acum. Picioarele lui încălţate în ghete loveau covorul într-un soi de dans ritmic

oarecum în genul recentei Poppy Kegley-Bassington, şi aproape nu mai era nevoie de ţipetele răsunătoare de vânătoare pe care le scotea pentru a înţelege că în faţa mea stătea un ins plin cu vârf şi îndesat de tupeu şi vitalitate.

L-am salutat pe Esmond şi l-am invitat să ia loc, iar el s-a holbat la mine cam neîncrezător.

— Doar n-oi crede cu adevărat că în noaptea asta de căpătâi aş putea *să stau jos?* a spus el. Presupun că n-o să mai stau jos multe luni de zile. Numai printr-un exerciţiu zdravăn de voinţă mă abţin să nu plutesc până la tavan. Ihaa! a continuat el, schimbând subiectul. Înainte! Iuhuuu! Lă-lă-lă-lă-lă-lă!

Deja devenise destul de evident că Jeeves şi cu mine, când am prevăzut în buget o anumită ridicare a moralului ca efect al succesului de pe scena concertului, subestimasem efectele îmbătătoare ale unui triumf popular. Urmărindu-l cu privirea pe Haddock ăsta în timp ce sălta şi ascultându-i ţipetele animalice, m-am gândit ce noroc avea că vechiul meu amic, sir Roderick Glossop, nu se întâmpla să se afle printre cei prezenţi. Ţicnitului ăla de doctor plin de zel nu i-ar fi luat mult până să pună mâna pe telefon ca să convoace asistenţi cu palmele bătătorite pentru a se grupa în jurul lui cu cămaşa de forţă şi a o întinde către o celulă capitonată.

— Păi, oricum ar fi, am spus după ce a mai lălăit încă probabil vreun minut şi un sfert, mi-ar plăcea, înainte de orice, să-mi exprim recunoştinţa pentru purtarea ta curajoasă când ai preluat poeziile alea ale mele. totul a fost în regulă?

— Nemaipomenit.

— Fără violenţa gloatei?

— Nici urmă. Le-au mâncat pe pâine.

— Asta-i bine. S-ar fi putut crede că aveai o reputaţie atât de solidă în mulţime, încât nu te păştea niciun pericol real. Totuşi ţi-ai asumat un risc şi slavă Domnului că totul s-a sfârşit cu bine. Nu mă mir că eşti încurajat, am zis,

întrerupându-l dintr-un nou acces de lălăit. Cine n-ar fi după un succes atât de răsunător ca al tău? Fără doar şi poate că i-ai fascinat.

A făcut o pauză din săltat pentru a-mi arunca încă o privire neîncrezătoare.

— Scumpul meu Gussie, a spus el, doar nu crezi că plutesc aşa de colo-colo numai deoarece cântecul meu a avut priză la public?

— Nu de-aia?

— Sigur că nu.

— Atunci de ce pluteşti?

— Datorită Nărăvaşei, bineînțeles. Doamne sfinte! a exclamat el, bătându-se cu mâna pe frunte şi părând o clipă mai târziu că-şi doreşte să n-o fi făcut, întrucât îi scăpase o lovitură zdravănă a-ntâia. Doamne sfinte! Nu ți-am zis, nu-i aşa? Şi asta îți dă o idee aproximativă despre drăcia în care am intrat, pentru că pur şi simplu asta venisem să-ți spun. Nu eşti la curent, Gussie. N-ai auzit vestea cea mare. S-a petrecut chestia de senzație cea mai uimitoare, iar tu nu ştii nimic despre ea. Dă-mi voie să-ți povestesc totul.

— Te rog, am spus, adăugând că ardeam de nerăbdare.

S-a potolit un pic încetul cu încetul, nu suficient pentru a reuşi să se aşeze, dar îndeajuns pentru a izbuti să înceteze o vreme cu săltatul.

— Mă întreb, Gussie, dacă-ți aminteşti o conversație pe care am avut-o în prima seară când ai venit aici. Ca să-ți împrospătez memoria, a fost ultima oară când ni s-a permis să atentăm la porto, când ai cizelat niţel textul ăla al mătuşii Charlotte într-un mod atât de meşteşugit, îmbunătățindu-l în punctele slabe şi făcând din el un adevărat şlagăr. Îți aminteşti?

Am spus că îmi aminteam.

— În cursul discuției ăleia ți-am spus că Nărăvaşa mi-a dat papucii. Îți aduci aminte?

Am zis că-mi aduc aminte.

— Ei bine, astă-seară... Ştii, Gussie, a spus, întrerupându-se, ai cea mai formidabilă senzaţie când ai succes la un public numeros...

— Ai spune că a fost un public numeros? întrebarea a părut să-l întărâte.

— Păi, locurile de doi şilingi, de un şiling şi de opt pence au fost toate vândute şi probabil că erau cu totul cincizeci de inşi în spate care stăteau în picioare cu trei pence, a spus el puţin înţepat. Totuşi poţi să zici că era un public destul de numeros, dacă preferi. Nu schimbă cu nimic situaţia. Ai cea mai formidabilă senzaţie când fascinezi un public destul de numeros. Are efect asupra ta. Îţi dă senzaţia că eşti puternic. Te face să simţi că eşti un tip tăricel şi că n-o să mai accepţi aiureli din partea nimănui. Şi în categoria aiurelilor te trezeşti că le plasezi şi pe fetele care-ţi dau papucii. Menţionez asta ca tu să poţi înţelege ce-o să urmeze.

Am arborat încă un zâmbet diafan.

— Ştiu ce-o să urmeze. Ai pus mâna pe Nărăvaşa şi ai luat măsuri drastice.

— Păi, da, a spus, părând niţeluş dezumflat. De fapt aici voiam să ajung. Cum de-ai ghicit?

Am mai zâmbit încă unul diafan.

— Am prevăzut ce-o să se întâmple dacă o să ai succes la publicul ăla destul de numeros. Ştiam că eşti unul dintre indivizii ăia asupra cărora aplauzele poporului au efecte senzaţionale. Tu ai avut o viaţă năpăstuită şi ai, fără îndoială, un pronunţat complex de inferioritate. Ovaţiile mulţimii adesea acţionează ca un drog puternic asupra nulităţilor cu complexe de inferioritate.

Mă cam aşteptam ca asta să-l impresioneze şi aşa a şi fost. Falca de jos i-a căzut niţeluş şi s-a zgâit la mine oareşcum reverenţios.

— Gândeşti profund, Gussie.

— Dintotdeauna am fost aşa. De când eram mic.

— Nu s-ar putea bănui una ca asta din cum arăţi.

— Nu se vede pe dinafară. Da, am spus, revenind, lucrurile au luat exact întorsătura la care mă aşteptam. Cu ovaţiile mulţimii ţiuindu-ţi în urechi, ai coborât de pe scena aia complet schimbat, plin de zvâc şi scoţând flăcări pe nări. Ai găsit-o pe Nărăvaşa. Ai împins-o într-un colţ. Ai făcut pe masculul dominant cu ea şi ai aranjat totul. Aşa-i?

— Da, exact aşa s-a întâmplat. Uimitor cum le ştii tu pe toate.

— A, păi, chestie de psihologia individului, ştii.

— Doar că n-am împins-o într-un colţ. Era în maşina ei, plecând pe undeva, iar eu mi-am vârât capul pe geam.

— Şi? ...

— Am vorbit, a zis el puţin stânjenit, de parcă n-ar fi avut chef să dezvăluie ce s-a petrecut în scena aia sacră. I-am spus că e steaua mea călăuzitoare şi chestii din astea, adăugând că intenţionez să nu mai înghit nicio aiureală că n-o să se mărite cu mine şi, după ce am insistat un pic, a devenit sinceră şi a recunoscut că sunt copacul de care atârnă fructul vieţii ei.

Cei care-l ştiu cel mai bine pe Bertram Wooster sunt conştienţi că nu e el ăla care să bată pe spate pe oricine. Sortează şi alege. Dar nu exista niciun dubiu în mintea mea că aici, în faţa ochilor mei, stătea un spate pe care aş fi fost nu-ştiu-cum să nu-l plesnesc. Aşa că l-am plesnit.

— Bine lucrat, am zis. Deci totul e în regulă?

— Da, a consimţit el. Totul e bine... în afară de un mic amănunt.

— Care ar fi ăla în cifre rotunde?

— Păi, e o chestie pe care nu ştiu dacă o s-o înţelegi prea bine. Ca să te lămuresc, ar trebui să mă refer la data trecută când am mai fost logodiţi. Ea a rupt atunci relaţiile considerând că mă lăsam cam prea mult dominat de mătuşile mele şi nu-i plăcea asta.

Păi, bineînţeles că ştiam asta, căci o auzisem chiar din gura ei, dar mi-am pus masca şi am intervenit în discuţie cu

un surprins „Zău?”

— Da. Şi din păcate nu s-a răzgândit. N-o să fie nimic de genul florilor de portocal şi tortului de nuntă, zice ea, până când nu-mi sfidez mătuşile.

— Păi, dă-i bătaie. Sfidează-le. Cuvintele mele au părut să-l nemulţumească.

Manifestând o supărare vădită, a luat o statuetă care reprezenta o ciobăncuţă de pe polița de deasupra căminului şi a azvârlit-o în şemineu, făcând-o praf şi pulbere şi ştergând-o de pe lista activelor.

— E foarte uşor să zici asta. E o chestie care prezintă tot felul de dificultăți tehnice. Nu poți să te duci la o mătuşă şi să-i spui „Te sfidez”. Ai nevoie de un pretext oarecare. Al dracu’ să fiu dacă ştiu cum să mă apuc de asta.

Am reflectat.

— Să-ți spun ceva, am zis. Mie mi se pare că e o chestiune în care ai face bine să te duci şi să-i ceri sfatul lui Jeeves.

— Lui Jeeves?

— Omul meu.

— Credeam că pe omul tău îl cheamă Meadowes.

— A fost o scăpare, m-am grăbit eu să spun. Am vrut să zic omul lui Wooster. E un tip de-o perspicacitate extraordinară şi întotdeauna îşi livrează marfa.

S-a încruntat un picuţ.

— N-ar fi mai bine să nu-i amestecăm pe valeți în treaba asta?

— Nu, n-ar fi mai bine să nu-i amestecăm pe valeți în treaba asta, am spus cu hotărâre. Nu când e vorba de Jeeves. Dacă n-ai trăi tot anul în morga asta rurală, ai şti că Jeeves nu-i doar un valet, ci mai degrabă un consultant din Mayfair. Grangurii din ținut vin la el cu problemele lor. Nu m-ar mira dacă i-ar dărui tabachere cu tutun de prizat bătute în giuvaieruri.

— Şi crezi că ar avea ceva să-mi sugereze?

— Întotdeauna are ceva de sugerat.

— În cazul ăsta, a spus Esmond Haddock înviorându-se, mă duc să-l caut.

Cu un scurt Lăă-lăă-lăă a tulit-o, zdrăngănind din pinteni, iar eu m-am apucat de o nouă ţigară şi de o reverie plăcută.

Zău aşa, mi-am spus în sinea mea, lucrurile au început să se îndrepte. Deverill Hall încă mai adăpostea, fără îndoială, procentajul lui de suflete torturate, dar cifrele arătau o tendinţă distinctă de scădere. Eu eram bine-mersi. Gussie era bine-mersi. Numai pe frontul Tocătură perspectiva încă era confuză, iar pasărea albastră încă ciugulea un picuţ cam lent indiciile.

O vreme am chibzuit la problemele lui Tocătură, apoi m-am întors la mine, o temă mai agreabilă, şi încă mai făceam asta, simţindu-mă clipă de clipă mai încurajat, când uşa s-a deschis.

De data asta nu s-a mai produs nicio străfulgerare rozalie, întrucât nu Esmond se întorsese acasă de la vânătoare. Ci Jeeves.

— L-am scăpat de barbă pe domnul Fink-Nottle, domnule, a spus, arătând cu modestie încântat de sine, aidoma unui bărbat care s-a pus în slujba binelui, iar eu am zis Da, Gussie mi-a făcut o vizită prietenească şi am remarcat absenţa excrescenţei fungoide.

— Mi-a spus să-ţi zic să-i împachetezi lucrurile şi să i le trimiţi. S-a întors la Londra.

— Da, domnule. M-am văzut cu domnul Fink-Nottle şi am primit personal instrucţiunile.

— Ţi-a spus de ce se duce la Londra?

— Nu, domnule.

Am ezitat. Tânjeam să-i împărtăşesc vestea cea bună, dar mă întrebam dacă asta n-ar însemna să bârfesc o femeie. Şi, după cum am explicat mai devreme, Jeeves şi cu mine nu bârfim femei.

Am făcut o încercare.

— În ultima vreme te-ai văzut des cu Gussie, Jeeves?

— Da, domnule.

— Ați fost permanent împreună şi ați făcut schimb de idei, ai?

— Da, domnule.

— Mă întreb dacă nu cumva... într-o clipă de exuberanță, dacă ăsta-i cuvântul... s-a întâmplat vreodată să-i scape ceva care să-ți lase impresia că inima lui, în loc să se țină ca scaiul de Wimbledon, a derapat un picuț în altă direcție.

— Da, domnule. Domnul Fink-Nottle a fost atât de amabil încât să-şi deschidă inima în fața mea, povestindu-mi despre sentimentele pe care domnişoara Pirbright i le-a trezit în suflet. A vorbit liber despre acest subiect.

— Bine. Atunci şi eu pot vorbi liber. Totul a căzut.

— Într-adevăr, domnule?

— Da. S-a dat jos din copacul ăla dându-şi seama că Nărăvaşa nu e aleasa inimii lui, aşa cum crezuse. Vălul i-a căzut de pe ochi. Încă îi admiră numeroasele calități minunate şi consideră că ar fi o soție bună pentru Sinclair Lewis, dar...

— Întocmai, domnule. Trebuie să mărturisesc că am cam anticipat o asemenea eventualitate. Domnul Fink-Nottle are o fire de tip domestic, liniştit, îi place o viață tihnită şi regulată, iar domnişoara Pirbright este poate întrucâtva...

— Mai mult decât întrucâtva. Mult mai mult. Acum o ştie. Îşi dă seama că o asociere cu tânăra Nărăvaşă, deşi se pot spune multe în favoarea ei, o să ducă inevitabil până la urmă la o condamnare de cinci ani în Wormwood Scrubs sau pe altundeva, iar scopul pentru care se duce la Londra în seara asta e să o pornească mâine dimineață cât mai avântat şi devreme în călătoria spre Wimbledon Common. Fără îndoială că or să-şi ia micul dejun împreună, iar după ce o să înghită vreo două feliuțe şi un ibric de cafea, o să hoinărească cot la cot pe moşia însorită.

— Foarte agreabil, domnule.

— Foarte. Şi să-ţi mai spun încă ceva agreabil. Esmond Haddock şi Năravaşa sunt logodiţi.

— Într-adevăr, domnule?

— Provizoriu, poate ar trebui să zic.

Şi i-am schiţat situaţia în clipa trimiterii la tipar.

— L-am sfătuit să te consulte, am zis, şi a plecat să te caute. Înţelegi în ce poziţie se află, Jeeves? După cum bine zice şi el, oricât de mult ţi-ai dori să sfidezi o ceată de mătuşi, nu te poţi apuca de asta până nu îţi dau un motiv pentru care să le sfidezi. Ce ne-am dori e o situaţie oarecare când ele să spună „Du-te”, ca tipul din Biblie, iar el să vină în loc să se ducă. Înţelegi ce vreau să zic?

— Interpretez corect sensul, domnule, şi îmi voi dedica cele mai profunde gânduri acestei probleme, între timp, teamă mi-e că trebuie să vă părăsesc, domnule. I-am promis unchiului Charlie că îl ajut să servească gustarea în sufragerie.

— Nu prea e treaba ta, Jeeves, nu?

— Nu, domnule. Dar te bucuri când poţi da o mână de ajutor unei rude.

— Adică sângele apă nu se face?

— Întocmai, domnule.

S-a retras şi cam cu un minut mai târziu, Esmond a intrat din nou vâjâind, arătând buimac, precum şeful vânătorii care n-a izbutit să repereze vulpea.

— Nu-l pot găsi pe marţafoi, a spus.

— A plecat chiar acum o clipă. S-a dus în sufragerie ca să ajute la împinsul sandvişurilor.

— Acolo ar trebui să fim şi noi, amice, a zis Esmond. Am întârziat puţin.

Avea dreptate. Silversmith, cu care ne-am întâlnit pe hol, ne-a anunţat că tocmai condusese până la uşă ultima tranşă de oaspeţi străini, şleahta Kegley-Bassington, şi că, în afară de membrii familiei, numai vicarul, domnişoara Pirbright şi

ceea ce el a numit „tânărul gentleman”, o descriere foarte vagă a verişorului meu, Thomas, rămăseseră pe puntea în flăcări. Esmond era vădit mulţumit de vestea asta, spunând că acum o să avem mai mult loc de dat din coate.

— Bună şmecherie că am scăpat de gomoşii ăia, Gussie. Anglia are nevoie de mai puţini şi mai vrednici Kegley-Bassington-i. Eşti de acord cu mine, Silversmith?

— Teamă mi-e că nu mi-am format o opinie despre acest subiect, domnule.

— Silversmith, a zis Esmond, eşti un bătrân dobitoc pompos şi, oricât de incredibil ar părea, a ridicat un deget în aer şi, cu un voios „Iha!, l-a înfipt în coastele bine împănate ale celuilalt.

Iar pe când majordomul copleşit de spaimă se retrăgea clătinându-se şi abia ţinându-se pe picioare, cu o privire fixă plină de oroare în ochii lui ca agrişele, fără îndoială pentru a se reface cu una mică în cămară, baroneasa Daphne a ieşit din sufragerie.

— Esmond! a exclamat ea cu acea voce care în vremurile apuse, în străvechiul birou, a preschimbat atâtea Jane, Myrtle şi Gladys în nişte mormane amorfe înlăcrimate. Unde ai fost?

Era o situaţie care în epoca pre-Alo-alo l-ar fi făcut pe Esmond Haddock să se onduleze în noduri pline de scuze şi să transpire prin fiece por. Şi nu s-ar fi putut aduce o dovadă mai bună că se petrecuse o schimbare în starea predominantă din sufletul lui Bing Crosby din Deverill Hall, decât faptul că fruntea i-a rămas uscată şi că i-a întâmpinat privirea cu un zâmbet agreabil.

— A, bună, mătuşă Daphne, a spus el. Încotro te duci?

— Mă duc la culcare. Mă doare capul. De ce ai întârziat atâta, Esmond?

— Păi, dacă vrei să ştii, a zis Esmond bine dispus, aş zice că s-a întâmplat aşa pentru că n-am venit mai devreme.

— Colonelul şi doamna Kegley-Bassington au fost foarte

surprinşi. N-au putut înțelege de ce nu erai acolo.

Esmond a scos un râset sonor.

— Atunci probabil că sunt nişte nătărăi fără seamăn, a spus. Ai crede că şi un copil şi-ar fi dat seama că motivul era că mă aflam în altă parte. Hai, vino, Gussie. Lăă-lăă-lăă-lăă-lăă, a adăugat el într-o manieră lipsită de pasiune şi m-a condus în sufragerie.

Deşi sufrageria fusese curățată de Kegley-Bassington-i, încă mai lăsa impresia că era destul de plinuță. Patru mătuşi, Nărăvaşa, tânărul Thos, Gertrude Winkworth şi rev. Sidney Pirbright nu o umpleau până la refuz, dar n-ai fi zis că era ce s-ar numi o gospodărie săracă. Mai pune-i şi pe Esmond, pe subsemnatul, pe Jeeves şi pe Queenie, mişcându-se încoace şi-ncolo cu gustările, şi o să obții un ditamai cvorum.

Îmi luasem vreo două sandvişuri (cu sardele) de la Jeeves şi mă lăfăiam pe scaunul meu, gândindu-mă ce încântător era totul, când Silversmith şi-a făcut apariția în pragul uşii, încă palid după recenta lui grea încercare.

A stat în poziție de drepți şi şi-a umflat pieptul.

— Polițistul Dobbs, a anunțat el.

26

Reacțiile gâlgâitorilor de cafea şi molfăitorilor de sandvişuri din sufrageria unui cămin aristocratic care, tocmai când se pun pe treabă, observă că sticletele de prin partea locului îşi bagă nasul unde nu-i fierbe oala, intrând pe uşă, variază în funcție de ceea ce Jeeves numeşte psihologia individului. Prin urmare, în vreme ce Esmond Haddock l-a întâmpinat pe nou-venit cu un jovial „Lăă-lăă-lăă”, mătuşile şi-au ridicat sprâncenele cu o doză măricică de Cărui-fapt-îi-datorăm-onoarea-acestei-vizite, iar vicarul şi-a îndreptat umerii sever, sugerând prin atitudinea lui că încă o

observație sarcastică din partea ofițerului pe seama lui Iona şi a Balenei, şi ştie ce are de făcut. Gertrude Winkworth, care fusese apatică, a continuat să fie apatică, Silversmith şi-a păstrat aerul detaşat pe care îl adoptă majordomii în orice împrejurare, iar camerista Queenie a pălit la față şi a emis un „Oo-ăă!w sugrumat, dând impresia că ar fi o femeie pe punctul de a se tângui din pricina iubitului ei diabolic. Eu personal am plantat un picuț de înghițit iute în sec. Starea de *bien être* mi-a pierit şi am devenit conştient că îmi înghețaseră picioarele. Când evenimentele se precipită, cum ar spune Jeeves, creând o situație atât de delicată ca aceea care exista la Deverill Hall, te calcă pe nervi să vezi locul umplându-se cu polițai.

Lui Esmond Haddock i-a adresat polițistul prima remarcă.

— Am venit într-o misiune neplăcută, domnule, a zis, iar fiorii reci din picioarele lui Wooster s-au întețit. Dar înainte să abordez subiectul, a continuat el adresându-i-se acum rev. Sidney Pirbright, mai e ceva. Mă întreb dacă aş putea schimba o vorbă cu dumneavoastră, domnule, pe o temă spirituală.

L-am văzut pe preasfințitul Sidney cum înțepeneşte şi am ştiut că-şi spunea în sinea lui „Hai să te-auzim”.

— E în legătură cu faptul că am văzut lumina, domnule.

Cineva a scos un icnet strangulat, aidoma unui pechinez care a luat o bucată de cotlet prea mare pentru forțele lui plăpânde şi, uitându-mă primprejur, mi-am dat seama că era Queenie. Se zgâia la polițistul Dobbs cu ochii mari şi buzele întredeschise.

Icnetul strangulat ar fi atras poate mai mult atenția, dacă nu ar fi ieşit în acelaşi timp cu un altul, la fel de strangulat, care a provenit din toracele rev. Sidney. Şi el se zgâia cu ochii mari. Arăta ca un vicar care tocmai a văzut un sportiv fără şanse, pe care şi-a pariat stiharul, cum îşi vâră nasul printre hoarda de alergători şi țâşneşte în frunte pe lângă loja

arbitrului.

— Dobbs! Ce-ai spus? Ai văzut lumina? I-aş fi putut zice ofițerului că era un nătăfleț să încuviințeze din cap atât de curând după ce încasase una zdravănă în tărtăcuță de la instrumentul acela util din cauciuc, dar el a făcut-o şi următorul lucru pe care l-a zis a fost „Au!" Dar polițistul englez e construit dintr-un material splendid şi, după ce s-a comportat pentru o clipă ca un bărbat care tocmai a înghițit una dintre specialitățile matinale ale lui Jeeves, şi-a reluat mina obişnuită, adică cea a unei gorile împăiate.

— Deh, a făcut el. Să vă spun cum s-au petrecut lucrurile, domnule. În seara zilei de douăzeci şi trei inst... ei bine, astă seară, de fapt... îmi vedeam de îndatoririle mele, urmărind un spărgător care s-a cățărat într-un copac, când am fost lovit pe neaşteptate de un fulger.

Asta, după cum era de aşteptat, a stârnit vâlvă. Vicarul a spus „De un fulger", două dintre mătuşi au zis „De un *fulger ?*, iar Esmond Haddock a făcut „Oho".

— Da, domnule, a continuat ofițerul, de un fulger. M-a trăsnit în partea din spate a capului, chiar aşa, şi nici nu mi-a făcut vreun cucui.

Vicarul a spus „Extraordinar", celelalte două mătuşi au făcut „Țț, țț", iar Esmond a exclamat „Iuhuu".

— Ei bine, domnule, nu sunt prost, a continuat Ernest Dobbs. Pot să înțeleg o aluzie. „Dobbs", mi-am zis în sinea mea, „n-are rost să te mai minți singur în privința *asta,* Dobbs. E un avertisment venit de sus, Dobbs", mi-am spus în sinea mea, „Dacă s-a ajuns până la fulgere, Dobbs", mi-am zis în sinea mea, „e vremea să-ți revizuieşti drastic concepțiile spirituale, Dobbs", mi-am spus în sinea mea. Deci, dacă înțelegeți ce vreau să spun, domnule. Am văzut lumina şi ce voiam să vă întreb, domnule, e Trebuie să mă înscriu în Clasa de Religie pentru Copii sau pot începe imediat să cânt în cor?

Am menționat mai devreme în cursul narațiunii ăsteia că

niciodată n-am văzut în realitate un păstor care să întâmpine un miel rătăcit care se întoarce la turmă, dar urmărind-o cu privirea pe baroneasa Daphne Winkworth în împrejurarea la care mă refer, am prins o chestie sau două despre tehnica în cauză, aşa încât am fost în stare să-mi dau seama că asta avea să se întâmple acum. Puteai să-ţi dai seama din ochii lui sclipitori şi zâmbetul binevoitor, ca să nu mai vorbim de mâna ridicată de parcă ar fi fost pe cale să-şi dea binecuvântarea, că schimbarea asta totală, pe deplin neaşteptată, din partea renegatului de prin partea locului i-a abătut complet gândurile rev. Sidney de la orga din biserică. Cred că peste vreo două clipe ar fi venit cu ceva destul de impresionant în materie de vorbe simple, bărbăteşti, dar, din întâmplare, n-a avut timp să se pregătească. Tocmai când buzele i s-au dezlipit, de pe margine s-a auzit un sunet ca de fazan care decolează şi un obiect solid oarecare a ieşit din formaţie şi s-a aruncat la pieptul poliţistului Dobbs.

La o examinare mai atentă, obiectul s-a dovedit a fi Queenie. Se agăţa de reprezentantul Legii ca o lipitoare, iar din faptul că exclama „Ah, Ernie!” şi îi înroura uniforma cu lacrimi de fericire, am dedus, fiind destul de ager, că ceea ce încerca să comunice era că totul fusese iertat şi dat uitării şi că aştepta imediat să-i fie înapoiate inelul, scrisorile şi bibeloul din porţelan cu inscripţia „Un cadou din Blackpool”. Şi, întrucât nu mi-a scăpat faptul că şi el îi acoperea faţa îndreptată în sus cu sărutări fierbinţi şi exclama „Ah, Queenie!”, am înţeles că Suflete Privilegiate şi Torturate se alesese cu încă o tendinţă ascendentă şi că se puteau înscrie pe răboj încă două inimi despărţite care s-au reunit pe timp de primăvară.

Scenele astea tandre afectează diferiţi oameni în diferite moduri. Eu, unul, dându-mi seama că obligaţiile onorabile ale lui Tocătură faţă de fata asta puteau fi considerate acum încheiate, am fost categoric încurajat de spectacol. Dar emoţia stârnită în Silversmith era evident o oroare bâţâită că

asemenea fapte se petreceau în sufrageria din Deverill Hall. Făcând brusc pe Tatăl Sever, s-a împleticit până la fericitul cuplu şi, cu o smucitură viguroasă a încheieturii, şi-a dezlipit copila şi a condus-o afară din cameră.

Poliţistul Dobbs, deşi încă zăpăcit, şi-a venit suficient în fire pentru a se scuza că făcuse paradă de emoţii puternice, iar rev. Sidney a zis că îl înţelege perfect.

— Vino mâine la mine, Dobbs, a spus el binevoitor, şi o să avem o discuţie lungă.

— Foarte bine, domnule.

— Şi acum, a zis rev. Sidney, cred că o iau înspre casă. Vii cu mine, Cora?

Nărăvaşa a spus că o să mai rămână puţin, iar Thos, dându-şi cu agerime seama că încă mai existau mormane de sandvişuri gata de consum, a refuzat şi el să se deplaseze, aşa încât rev. a ieşit radiind din cameră de unul singur şi, numai după ce uşa s-a închis, mi-am dat seama că poliţistul Dobbs încă mai stătea acolo şi mi-am amintit că la început spusese că venise cu o misiune neplăcută. Încă o dată temperatura picioarelor mi-a scăzut şi m-am uitat chiorâş la el.

Nu i-a luat mult să intre în ordinea de zi. Sticleţii ăştia sunt antrenaţi să nu piardă ocazia.

— Domnule, a spus el, adresându-i-se lui Esmond.

Esmond l-a întrerupt pentru a-l întreba dacă nu vrea un sandviş cu sardele, iar el a zis „Nu, domnule, mulţumesc”, iar când Esmond a spus că nu insistă cu sardelele, dar că i-ar face la fel de multă plăcere dacă Dobbs s-ar înfige în şuncă, limbă, castravete sau carne marinată, el a explicat că ar prefera să nu ia niciun aliment din pricina misiunii dezagreabile cu care venise. Pare-se, când poliţiştii vin în misiuni neplăcute, nu se ating de vitamine.

— Îl caut pe domnul Wooster, domnule, a spus el.

În extazul reunirii recente cu femeia inimii sale, îmi imaginez că Esmond uitase temporar cât de mult îl detesta

pe Gussie, dar la aceste cuvinte a devenit clar că întreg dezgustul vechi pentru cel care îi făcuse avansuri obiectului adorației sale s-a revărsat din nou asupra lui, căci ochii îi scăpărau, chipul i s-a întunecat şi şi-a încruntat niţeluş sprâncenele. Cântăreţul dulce din King's Deverill s-a evaporat, făcându-i loc judecătorului de pace sever şi nemilos.

— Wooster, hă? a zis el şi l-am văzut cum se linge pe buze. Îţi doreşti să-l vezi în calitate oficială?

— Da, domnule.

— Ce-a făcut?

— A efectuat intrări prin efracţie, domnule.

— Nu zău, pe cinstea mea!

— Da, domnule. Pe douăzeci... în seara asta, domnule, o intrare prin efracţie a fost efectuată de către inculpat în secţia mea de poliţie şi o anumită proprietate a Coroanei sustrasă – cu alte cuvinte, un câine care se afla în arest pentru că a efectuat două muşcături. L-am prins asupra faptului, domnule, a spus poliţistul Dobbs, simplificându-şi stilul narativ. El era spărgătorul pe care l-am urmărit până s-a urcat în copac în momentul când am fost lovit pe neaşteptate de un fulger.

Esmond a continuat să-şi încrunte sprâncenele. Era evident că privea cu seriozitate problema. Iar când judecătorii de pace privesc cu seriozitate problema, ai vrea să scapi de sub influenţa lor.

— Chiar l-ai găsit când sustrăgea, cu alte cuvinte, un câine? a spus el cu asprime în voce, arătând ca judecătorul Jeffrey pe cale să-şi facă treaba.

— Da, domnule. Am intrat în secţia de poliţie, iar el tocmai îl dezlega şi îl încuraja să o şteargă. Câinele s-a apucat să o şteargă, iar eu m-am apucat să fac „Ho!" la care, devenind conştient de prezenţa mea, s-a apucat şi el să o şteargă, iar eu m-am luat după el cu maximum de viteză. M-am apucat să-l urmăresc până s-a urcat într-un copac şi

eram pe cale să efectuez o arestare, când a venit fulgerul ăla, năucindu-mă şi privându-mă de simţuri. Când mi-am recăpătat cunoştinţa, acuzatul plecase.

— Şi ce te face să crezi că era Wooster?

— Purta o barbă verde, domnule, şi un costum în carouri. Asta mi-a atras atenţia asupra lui.

— Înţeleg. Nu se schimbase după spectacol.

— Nu, domnule.

Esmond s-a lins încă o dată pe buze.

— Atunci primul lucru pe care-l avem de făcut, a spus, e să-l găsim pe Wooster. L-a văzut cineva?

— Da, domnule. Domnul Wooster a plecat la Londra cu maşina.

Jeeves fusese cel care vorbise, iar Esmond i-a aruncat o privire cam surprinsă.

— Cine eşti tu? a întrebat el.

— Numele meu este Jeeves, domnule. Sunt asistentul personal al domnului Wooster.

Esmond l-a privit cu interes.

— A, tu eşti Jeeves? Aş vrea să schimb o vorbă cu tine cândva, Jeeves.

— Prea bine, domnule.

— Nu acum. Mai târziu. Deci Wooster s-a dus la Londra, aşa-i?

— Da, domnule.

— Fugind de justiţie, hă?

— Nu, domnule. Aş putea să fac o afirmaţie, domnule?

— Dă-i drumul, Jeeves.

— Mulţumesc, domnule. Îmi doream să spun doar că ofiţerul greşeşte în presupunerea sa că răufăcătorul responsabil pentru nelegiuire a fost domnul Wooster. Eu am fost permanent în compania lui de când a părăsit sala de spectacol. L-am însoţit până la el în cameră şi am rămas împreună până când a plecat spre Londra. L-am ajutat să-şi scoată barba, domnule.

— Adică îi asiguri un alibi?

— Un alibi total, domnule.

— Hă? a făcut Esmond arătând perplex, asemenea unui personaj negativ dintr-o melodramă.

Se putea sesiza că, dându-şi seama că nu era în stare să-i dea o sentință dură lui Gussie, se simțea atins unde-l ustură.

— Ho! a făcut polițistul Dobbs, probabil nu în ideea că ar contribui cu ceva esențial la dezbatere, ci doar pentru că polițiştii nu ratează nicio ocazie să facă „Ho!” Apoi o lumină stranie a apărut brusc pe fața lui şi a mai făcut o dată „Ho!”, de data asta încărcând cuvântul de semnificație.

— Ho! a făcut el. Atunci, dacă n-a fost inculpatul Wooster, trebuie că era celălalt tip. Individul ăla, Meadowes, care l-a jucat pe Mike. Şi el purta o barbă verde.

— Aha! a făcut Esmond.

— Ha! au făcut mătuşile.

— O! a icnit Gertrude Winkworth, tresărind vizibil.

— Ete, na! a icnit Nărăvaşa, tresărind şi ea vizibil.

Trebuie să spun că şi mie îmi venea să fac „Ete, na!” Mă uluia faptul că Jeeves nu remarcase ceea ce inevitabil avea să urmeze, dacă îi asigura lui Gussie alibiul ăla. Adică, să-l arunce pe Tocătură în gura lupilor. Nu-i stătea în fire să piardă din vedere o hibă ca asta. I-am surprins privirea Nărăvaşei. Era privirea unei fete care îşi vede fratele iubit cum intră pentru a treia oară în bucluc. Iar apoi, privirea mea, rotindu-se primprejur, s-a ațintit asupra Gertrudei Winkworth.

Gertrude Winkworth se lupta vădit cu niscaiva emoții puternice. Era trasă la față, respira greu. Batista ei delicată, sfâşiată de o mişcare bruscă a degetelor, i s-a făcut fâşii în mâini.

Esmond era cât se poate de judecător de pace.

— Adu-l aici pe Meadowes, a spus el laconic.

— Prea bine, domnule, a zis Jeeves şi a întins-o. După

plecarea lui, mătuşile au început să-l chestioneze pe poliţistul Dobbs, cerând mai multe detalii, iar când au fost făcute să înţeleagă că dulăul în cauză nu era altul decât cel care năvălise în sufragerie în seara sosirii mele şi o fugărise încoace şi-ncolo pe mătuşa Charlotte, au fost în unanimitate de acord ca Esmond să-l condamne pe Meadowes ăsta la cea mai grea pedeapsă admisă pe lista de preţuri, mătuşa Charlotte fiind deosebit de vehementă.

Încă îl mai îndemnau pe Esmond să nu dea dovadă de nicio slăbiciune, când Jeeves s-a întors, aducându-l pe Tocătură. Esmond i-a aruncat o privire sumbră.

— Meadowes?

— Da, domnule. Doriţi să vorbiţi cu mine?

— Nu îmi doresc numai să vorbesc cu tine, a zis el urâcios. Doresc să te condamn la treizeci de zile fără drept de apel.

L-am auzit pe poliţistul Dobbs cum fornăie scurt şi i-am identificat fornăitul ca fiind unul de încântare. Impresia pe care mi-a lăsat-o a fost că un bărbat mai slab, neobişnuit cu disciplina de fier a Forţelor de ordine, ar fi făcut „Uraaa!” Căci, tot aşa cum Esmond Haddock îi purta sâmbetele lui Gussie fiindcă se căznise să intre în graţiile Nărăvaşei, şi poliţistul Dobbs îi purta sâmbetele lui Tocătură fiindcă se căznise să intre în graţiile cameristei Queenie. Amândoi erau bărbaţi viguroşi, care credeau că trebuie să-şi trateze cu asprime rivalii.

Tocătură părea buimac.

— Poftim, domnule?

— M-ai auzit, a zis Esmond. Severitatea privirii i-a sporit. Dă-mi voie să-ţi pun câteva întrebări simple. Ai interpretat rolul lui Pat în reprezentaţia cu Pat şi Mike din seara asta, nu?

— Da, domnule.

— Ai purtat o barbă verde?

— Da, domnule.

— Şi un costum în carouri?

— Da, domnule.

— Atunci ai dat de dracu', a zis tăios Esmond, iar cele patru mătuşi au spus Aşa ar fi cazul, într-adevăr, mătuşa Charlotte întrebându-l mai apoi cu un aer cam patetic dacă numai treizeci de zile e pedeapsa maximă prevăzută în regulament. Citise o povestire despre Viaţa în Statele Unite, a spus ea, şi acolo, pare-se, până şi delictele prin comparaţie mai minore erau cotate la nouăzeci de zile.

Ar fi continuat să spună că viaţa modernă din Anglia manifesta tendinţa să ducă spre o americanizare planificată şi că ea, una, aproba asta, socotind că avem multe de învăţat de la fraţii noştri de peste ocean, când a urmat o reeditare subită a efectului ăla de fazan care decolează, ce precedase scheciul într-un act Dobbs-Queenie, şi s-a putut observa că Gertrude Winkworth se ridicase de pe scaun şi se prăvălea în braţele lui Tocătură. Fără îndoială că prinsese o idee sau două urmărind activităţile lui Queenie, întrucât, în linii mari, reprezentaţia ei era creată după tiparul recentei cameriste. Principala diferenţă era că, pe când lumina ochilor lui Silversmith, Queenie, exclamase „Ah, Ernie!", ea exclama „Ah, Claude!"

Esmond Haddock se zgâia.

— Alo! a făcut el, adăugând din obişnuinţă încă trei alo-uri.

Ai fi crezut că un individ aflat în postura lui Tocătură, confruntat cu perspectiva de a merge în susul râului o lună calendaristică, ar fi fost prea zdruncinat ca să mai aibă timp să îmbrăţişeze fete şi nu m-ar fi surprins aproape deloc dacă s-ar fi eliberat din îmbrăţişarea Gertrudei Winkworth cu un „Da, da, bine, dar rămâne pe altă dată, hă?" însă n-a fost deloc aşa. S-o strângă la pieptul lui i-a luat numai o clipă şi se putea vedea că pe asta o considera cea mai importantă parte din dezbaterile serii, lăsându-i prea puţin spaţiu să-i asculte pe judecătorii de pace.

— Ah, Gertrude! a exclamat el. Scuzați-mă un minut, i-a spus el lui Esmond. Ah, Gertrude! a continuat el, încă o dată adresându-i remarcele fermecătoarei sale poveri. Şi, exact la fel cum făcuse şi polițistul Dobbs în aceeaşi situație, i-a acoperit fața îndreptată în sus cu sărutări fierbinți.

— Iih! au icnit mătuşile la unison.

Nu le condamnam că erau în ceață şi incapabile să urmărească derularea scenariului. E straniu pentru o nepoată să se comporte față de un valet aflat în vizită aşa cum se purta nepoata lor, Gertrude, de parcă ar fi fost ceva firesc, iar dacă chițăiau ca şoriceii, eu susțin că aveau tot dreptul s-o facă. Duseseră o viață ocrotită şi asta era o chestie nouă pentru ele.

Nici Esmond nu părea să fie cine ştie ce la curent.

— Ce-i asta? a zis el, o afirmație care ar fi putut veni mai degrabă de pe buzele polițistului Dobbs. De fapt, l-am văzut pe ofițer aruncându-i o privire tăioasă, de parcă ar fi fost ultragiat de încălcarea asta a drepturilor de autor.

Nărăvaşa a înaintat şi şi-a strecurat brațul sub al lui. Era clar, simțea că venise vremea pentru o explicație sinceră şi bărbătească.

— E fratele meu, Tocătură, Esmond.

— Care?

— Ăsta.

— Care, ăsta?

— Da. A venit aici pe post de valet, din dragoste pentru Gertrude, şi s-a creat o situație cu trei tăişuri, dacă mă-ntrebi pe mine.

Esmond şi-a încrețit fruntea. Arăta cam la fel ca atunci când discutase cu mine despre povestea aia a mea, în seara când am sosit aici.

— Hai să vorbim despre asta, a spus el. Hai să descurcăm ițele. Personajul ăsta nu e Meadowes?

— Nu.

— Nu e valet?

— Nu.

— Însă e fratele tău, Tocătură?

— Da.

Chipul lui Esmond s-a înseninat.

— Acum m-am prins, a zis. Acum totul e limpede. Ce mai faci, Tocătură?

— Bine, a spus Tocătură.

— Asta-i bine, a spus Esmond cu căldură. E minunat.

A făcut o pauză şi a tresărit. Presupun că lătrăturile care veneau în acest moment dinspre cârdul de mătuşi, laolaltă cu faptul că el tocmai se împiedicase în pinteni, îi dăduseră iluzia temporară că se afla pe terenul de vânătoare, căci un „Iha” i-a tremurat pe buze şi şi-a ridicat un braţ, de parcă ar fi fost pe cale să-i ardă pe loc una calului unde i-ar fi prins cel mai bine.

Mătuşile deveniseră niţeluş cam incoerente, dar, treptat-treptat, ceea ce ai putea numi un mesaj a ieşit la iveală din bolboroselile lor. Încercau să-l facă pe Esmond să înţeleagă că inculpatul fiind fratele Nărăvaşei, Tocătură, nu făcea decât să sporească mârşăvia nelegiuirii şi că trebuia să continue şi să-i aplice sentinţa conform planului.

Observaţiile lor ar fi avut mai mult succes la Esmond, dacă le-ar fi auzit. Dar nu le auzea. Atenţia lui era aţintită asupra lui Tocătură şi a Gertrudei, care profitaseră de ocazia oferită de pauza din dezbateri pentru a schimba o serie de sărutări fierbinţi.

— Tu şi Gertrude aveţi de gând să vă căsătoriţi? a întrebat el.

— Da, a spus Tocătură.

— Da, a zis Gertrude.

— Nu, au spus mătuşile.

— Vă rog, a zis Esmond ridicând o mână. Cum se procedează? a întrebat încă o dată, adresându-i-se lui Tocătură.

Tocătură a spus că strategia ideală ar fi ca ei doi să o taie

imediat la Londra şi să ducă chestia la bun sfârşit a doua zi. El avea certificatul pregătit şi în aşteptare, a explicat, şi nu vedea în perspectivă niciun impediment pe care un bun oficiu de stare civilă să nu-l rezolve. Esmond a spus că e de acord cu el şi i-a sugerat să le împrumute maşina, iar Tocătură a zis că e foarte frumos din partea lui, iar Esmond a spus Nicidecum. „Vă rog" a adăugat el adresându-li-se mătuşilor, care acum zbierau ca nişte cotoroanţe.

În clipa asta poliţistul Dobbs s-a băgat ca musca-n lapte.

— Ei, aş! a făcut poliţistul Dobbs. Esmond s-a dovedit a fi la înălţime.

— Înţeleg unde vrei să ajungi, Dobbs. Într-un mod foarte firesc, vrei să faci o arestare. Dar gândeşte-te, Dobbs, la cât de şubrede sunt dovezile pe care le poţi aduce pentru a-ţi susţine acuzaţia. Spui că ai urmărit un bărbat cu o barbă verde şi un costum în carouri până s-a suit într-un copac. Dar aveai vizibilitate teribil de slabă şi recunoşti chiar tu că ai fost în permanenţă lovit de fulgere, lucru care sigur ţi-a distras atenţia, aşa încât e mai mult decât probabil că te-ai înşelat. Las la aprecierea ta, Dobbs, dar atunci când ai crezut că vezi un bărbat cu barbă verde şi costum în carouri, nu se poate la fel de bine să fi fost un bărbat fără barbă şi mustăţi, îmbrăcat cu ceva simplu, albastru?

A făcut o pauză pentru a-i aştepta replica şi se putea bănui că ofiţerul se gândea pe îndelete la asta.

Chestia care-i otrăveşte viaţa unui poliţist de provincie, chestia care-l face să morfolească cuvertura şi îi provoacă bubiţe, e teama mereu prezentă că într-una din zile s-ar putea trezi vorbind şi ar putea greşi faţă de judecătorul de pace. Ştie ce se întâmplă când te pui rău cu judecătorii de pace. Te pândesc. Aşteaptă momentul potrivit. Şi, mai devreme sau mai târziu, te prind cu mâţa-n sac şi apoi te trezeşti că ţi-ai atras dojana aspră a Curţii. Iar dacă există o experienţă pe care un sticlete tânăr îşi doreşte s-o evite, atunci aia e să fie în boxa martorilor, Curtea să-l privească

cu răceală şi să spună ceva care să înceapă cu „Atunci trebuie să înțelegem cumva, domnule ofițer...?” culminând cu echivalentul legal al unei muştruluieli sau al unui mârâit dezaprobator. Iar lui i se părea evident că, dacă l-ar înfrunta acum pe Esmond, inevitabil s-ar ajunge la aşa ceva.

— Las la aprecierea ta, Dobbs, a zis Esmond. Polițistul Dobbs a oftat. Nu există tortură spirituală mai sfâşietoare, presupun, decât cea a unui polițai care a făcut o captură şi vede cum i se-nfundă. Dar a acceptat inevitabilul.

— Poate aveți dreptate, domnule.

— Bineînțeles că am dreptate, a spus Esmond cu înflăcărare. Ştiam eu că o să înțelegi după ce ți se explică. Nu vrem să facem vreo eroare judiciară, ai?

— Nu, domnule.

— Aşa aş zice şi eu. Dacă există vreun lucru care să mă scoată din pepeni, atunci o eroare judiciară e ăla. Tocătură, eşti liber fără nicio pată pe caracter.

Tocătură a zis că asta-i bine, iar Esmond a spus că s-a gândit el că o să-i facă plăcere.

— Presupun că tu şi Gertrude nu mai aveți de gând să stați pe-aici, pierzându-vă o grămadă de timp cu bagajele, nu?

— Nu, ne-am gândit să o tulim imediat.

— Exact ce vă sugerez şi eu.

— Dacă Gertrude are nevoie de haine, a zis Nărăvaşa, poate să le ia din apartamentul meu.

— Minunat, a spus Esmond. Atunci cel mai scurt drum până la garaj e pe-aici.

A arătat spre uşile din sticlă, care, noaptea fiind blândă, fuseseră lăsate deschise. L-a plesnit pe Tocătură pe spate şi i-a strâns mâna Gertrudei, apoi cei doi s-au prelins afară.

Polițistul Dobbs, văzându-i cum se retrag, a scos un alt oftat adânc, iar Esmond l-a plesnit şi pe el pe spate.

— Ştiu exact ce simți, Dobbsy, a spus. Dar, când o să te gândeşti mai bine, sunt sigur că o să te bucuri că n-ai

contribuit la distrugerea fericirii a două inimi pe timp de primăvară. În locul tău aş şterge-o la bucătărie şi aş schimba câteva vorbe cu Queenie. Probabil că aveţi multe de discutat.

Faţa poliţistului Dobbs nu cădea prea uşor pradă unei manifestări puternice de emoţie. Arăta de parcă ar fi fost cioplită într-un soi de lemn tare de către un sculptor care şi-a făcut studiile prin corespondenţă şi nu ajunsese decât până la Lecţia a Treia. Dar, la sugestia asta, categoric i s-a luminat.

— Aveţi dreptate, domnule, a spus el, şi cu un scurt „Noapte bună, tuturor" s-a evaporat în direcţia indicată, având aerul unui poliţist care crede că viaţa, deşi cam cenuşie pe alocuri, îşi are compensaţiile ei.

— Deci asta e, a zis Esmond.

— Asta e, a spus Nărăvaşa. Cred că mătuşile tale încearcă să-ţi atragă atenţia, îngeraşule.

Pe tot parcursul scenei precedente, deşi alte chestiuni mai urgente m-au împiedicat s-o menţionez, mătuşile fuseseră teribil de sonore, într-adevăr, n-aş exagera spunând că făcuseră un tărăboi de toată frumuseţea. Iar tărăboiul ăsta probabil că răzbătuse până la regiunile superioare ale casei, căci în clipa asta uşa s-a deschis subit, revelând-o pe baroneasa Daphne Winkworth. Purta un capot roz şi avea înfăţişarea unei femei care a înghiţit aspirine şi şi-a stropit tâmplele cu apă de colonie.

— Zău aşa! a făcut ea. A vorbit cu o doză măricică de asprime în voce şi nimeni n-o putea condamna pe cinstite. Când urci în dormitorul tău cu o durere de cap, n-ai chef să fii târât iarăşi la parter, jumătate de oră mai târziu, din cauza tămbălăului de jos. E careva atât de amabil încât să-mi spună care-i motivul vacarmului ăstuia?

Patru mătuşi simultane au fost nemaipomenit de amabile. Faptul că au vorbit toate deodată le-ar fi putut face remarcele greu de descifrat, dacă nu ar fi avut acelaşi subiect de interes. Gertrude, au zis ele, a fugit adineauri cu fratele

domnişoarei Pirbright, iar Esmond nu numai că a fost de acord cu asta, dar chiar a oferit maşina lui cuplului de tineri.

— Auzi! au spus ele, pe când zgomotul unui motor care ia viteză şi voiosul tuu-tuu al unui claxon s-au făcut auzite în noaptea tăcută, întărindu-le afirmația.

Baroneasa Daphne a clipit de parcă ar fi fost pocnită în cireşică cu o cârpă umedă de vase. S-a răsucit amenințătoare spre tânărul moşier şi puteai să-i înțelegi arțagul. Sunt puține lucruri mai dezgustătoare pentru o mamă decât să afle că unicul ei copil a fugit cu un bărbat pe care dintotdeauna l-a considerat o ruşine a speciei. Nu-i de mirare dacă-i strică ziua.

— Esmond! E adevărat?

Vocea cu care a glăsuit m-ar fi făcut să mă cațăr pe pereți şi să-mi caut refugiu pe candelabru, dacă mi s-ar fi adresat mie, dar Esmond Haddock nu s-a pierdut cu firea. Tipul părea neînfricat. Era aidoma personajului principal dintr-un afiş din ăla de circ, care prezintă un ins cutezător într-o uniformă militară, înfruntând cu o cutezanță care sfidează moartea doisprezece regi sângeroşi şi mâncători de oameni din junglă.

— Categoric, a replicat el. Şi zău că nu vreau să stau la discuții şi să mă contrazic pe tema asta. Am acționat cum am crezut mai bine de cuviință, iar subiectul e încheiat. Linişte, mătuşă Daphne. Mai încet, mătuşă Emmeline. Taci, mătuşă Charlotte. Încetează, mătuşă Harriet. Mătuşă Myrtle, termină cu prostiile! Zău aşa, după felul în care o țineți pe-a voastră, cu greu s-ar putea bănui că sunt stăpân în casa asta şi capul familiei, şi că cuvântul meu e literă de lege. Nu ştiu dacă ştiți, din întâmplare, dar în Turcia toate chestiile astea de nesupunere, încercările astea de a-i dicta stăpânului casei şi capului de familie, v-ar fi făcut de mult să fiți strangulate cu corzi de arc şi azvârlite în Bosfor. Mătuşă Daphne, ai fost avertizată. Încă un scheunat din partea ta, mătuşă Myrtle, şi îți tai alocația. Şi acum, a spus Esmond Haddock, reuşind să

facă linişte, daţi-mi voie să vă spun de ce. Motivul pentru care am susţinut-o pe tânăra Gertrude în planurile ei matrimoniale a fost că bărbatul pe care-l iubeşte e un tip de treabă. Ştiu asta de la sora lui, Nărăvaşa, care vorbeşte foarte frumos despre el. Şi, apropo, până nu uit, sora lui, Nărăvaşa, şi cu mine o să ne căsătorim şi noi. Corect?

— Până-n cel mai mic amănunt, a spus Nărăvaşa.

Se uita lung şi cu ochi strălucitori la el. Îţi dădea senzaţia că, dacă ar fi avut la dispoziţie o masă cu o fotografie pe ea, ar fi cântat "Eroul meu".

— Ei, hai, a zis binevoitor Esmond, pe când ţipetele personalului se stingeau, nu-i nevoie să fiţi supărate din pricina asta. N-o să vă afecteze, dragele mele băbuţe. O să continuaţi să trăiţi aici, dacă se poate numi asta trai, ca până acum. Tot ce-o să se întâmple o să fie un Haddock în minus. Îmi propun să-mi însoţesc nevasta la Hollywood. Iar când şi-o termina contractul acolo, o să ne încropim o cocioabă într-o zonă rurală şi o să creştem porci, vaci şi alte chestii. Cred că nu mai e nimic de zis, nu-i aşa?

Nărăvaşa a spus că aşa crede şi ea.

— Bine, a zis Esmond. Atunci ce părere ai de o scurtă plimbare sub clar de lună?

A condus-o iubitor pe uşa de sticlă, sărutând-o din mers, iar eu m-am furişat afară şi mi-am croit drum spre camera mea. Aş fi putut să rămân şi să stau la taclale cu mătuşile, dacă aş fi vrut, dar nu eram în dispoziţia potrivită.

27

Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns la locul de culcare a fost să iau hârtie şi creion, să mă aşez şi să întocmesc bilanţul. După cum urmează:

Inimi despărţite

1. Esmond
2. Nărăvaşa
3. Gussie
4. Madeline
5. Ofițerul Dobbs
6. Queenie
7. Tocătură
8. Gertrude

Inimi reunite

1. Esmond
2. Nărăvaşa
3. Gussie
4. Madeline
5. Ofițerul Dobbs
6. Queenie
7. Tocătură
8. Gertrude

A ieşit exact la fix. Nimic n-a rămas nerezolvat sau lăsat la voia întâmplării. Cu un oftat deloc nebărbătesc, căci, dacă există vreun lucru care face deliciul unui bărbat de treabă, atunci ăla e să vadă rezolvate neînțelegerile dintre inimile înamorate, mai ales pe timp de primăvară, am pus jos materialele de scris şi mă pregăteam să mă duc la culcare, când Jeeves a intrat pâlpâind în cameră.

— O, bună, Jeeves, am spus, întâmpinându-l cordial. Chiar mă întrebam dacă o să apari. O seară mare, hă?

— Foarte mare, domnule. I-am arătat bilanțul.

— Nu-i nicio hibă în asta, nu?

— Niciuna, domnule.

— Agreabil, nu?

— Foarte agreabil, domnule.

— Şi, ca întotdeauna, mulțumită eforturilor tale

susținute.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră să spuneți aceasta, domnule.

— Nicidecum, Jeeves. Mai trecem pe răboj încă unul dintre succesele tale. Recunosc că, o clipă, în timpul dezbaterilor, când i-ai asigurat lui Gussie alibiul ăla, am trecut printr-un moment de cumpănă, gândindu-mă dacă ai luat-o pe calea cea bună, şi crezând că n-ai făcut decât să-l bagi la apă pe Tocătură. Dar, chibzuind mai la rece, mi-am dat seama ce-ai pus la cale. Ai crezut că, dacă Tocătură e în pericol să primească o sentință exemplară, Gertrude Winkworth o să uite tot ce s-a întâmplat şi o să roiască în jurul lui, cu inima-i cea blândă topită toată văzându-l tulburat. Am dreptate?

— Da, domnule. Poetul Scott...

— Pune-l la dosar deocamdată pe poetul Scott, că altfel îmi pierd şirul gândurilor.

— Prea bine, domnule.

— Dar ştiu ce vrei să spui. Ah, Femeia în clipele când stai tihnit, ei?

— Întocmai, domnule. Nesigură-i, sfioasă şi greu de mulțumit. Când...

—... durerea şi suferința îți chinuie fruntea, îngerul tău păzitor ce te-alină-i ea şi aşa mai departe. N-o să mă pui în încurcătură cu poetul Scott. Ăsta e încă unul dintre lucrurile pe care le recitam pe vremuri. Mai întâi „Atacul cavaleriei uşoare” sau „Ben Battle”; apoi, în replică la explozia de aplauze, poetul Scott pe post de bis. Dar, revenind la ce spuneam... Uite, după cum bănuiam că o să se întâmple, Jeeves, nu-mi pot aminti ce ziceam. Te-am avertizat ce-o să se întâmple dacă deviezi conversația la poetul Scott.

— Vorbeați despre împăcarea dintre domnişoara Winkworth şi domnul Pirbright, domnule.

— Bineînțeles. Păi, eram pe cale să spun că, studiind psihologia individului, ai prevăzut ce-o să se întâmple. Şi

ştiai că Tocătură n-o să fie chiar în pericol. Esmond Haddock nu l-ar fi trimis la răcoare pe fratele femeii pe care o iubea.

— Întocmai, domnule.

— Nu te poți logodi cu o fată pe de-o parte, ca apoi să-l condamni la treizeci de zile pe fratele ei pe de altă parte.

— Nu, domnule.

— Iar mintea ta fină a mai sesizat că asta o să-l facă pe Esmond Haddock să-şi sfideze mătuşile. M-am gândit că Haddock cel neînfricat a fost nemaipomenit de dârz, tu nu?

— Fără doar şi poate, domnule.

— E minunat când te gândeşti că el şi Nărăvaşa se îndreaptă acum înspre altar. Am făcut o pauză şi m-am uitat pătrunzător la el. Ai oftat, Jeeves.

— Da, domnule.

— De ce-ai oftat?

— Mă gândeam la domnişorul Thomas, domnule. Vestea logodnei domnişoarei Pirbright a fost o lovitură puternică pentru el.

Am refuzat să mă las demoralizat de o asemenea chestiune secundară.

— Nu-ți pierde vremea plângându-i de milă tânărului Thos. Are o fire adaptabilă şi suferința o să-i treacă. O fi pierdut-o el pe Nărăvaşa, dar mereu o să-i rămână Betty Grable, Dorothy Lamour şi Jennifer Jones[25].

— Înțeleg că aceste doamne sunt căsătorite, domnule.

— Asta nu-l afectează pe Thos. Oricum o să ia autografe de la ele. Prevăd că îl aşteaptă un viitor strălucit. Sau, mai bine zis, am spus, corectându-mă, oarecum strălucit. Trebuie mai întâi să scape de întrevederea aia cu mama lui.

— A avut deja loc, domnule. M-am holbat la individ.

— Cum adică?

— Principalul motiv pentru care am intrat nepoftit la această oră târzie, domnule, a fost să vă anunț că înălțimea

[25] Actrițe americane de cinema.

sa este la parter.

Am dârdâit de la briantină până la tălpile pantofilor.

— Mătuşa Agatha?

— Da, domnule.

— La parter?

— Da, domnule. În sufragerie. Înălțimea sa a sosit acum câteva clipe. Se pare că domnişorul Thomas, nedorind să-i stârnească îngrijorarea, i-a trimis o scrisoare în care o anunța că e sănătos şi în siguranță, dar, din nefericire, ştampila poştală cu „King's Deverill" de pe plic...

— Uf, fir-ar a dracu'! A venit fuga-fuguța?

— Da, domnule.

— Şi...

— O scenă cam dureroasă a avut loc între mamă şi fiu, în decursul căreia domnişorul Thomas, din întâmplare, a...

— Pomenit de mine?

— Da, domnule.

— Şi m-a dat de gol?

— Da, domnule. Şi mă întrebam dacă în aceste circumstanțe nu ați putea să considerați că cel mai recomandabil ar fi să plecați imediat pe burlan. Am înțeles că există un tren cu lapte excelent la două cincizeci şi patru. Înălțimea sa şi-a exprimat dorința să vă vadă, domnule.

Mi-aş minți auditoriul dacă aş spune că, pentru o clipă, nu m-am pierdut cu firea. M-am pierdut cu firea, de fapt, cu vârf şi îndesat. Şi apoi, dintr-o dată, parcă o putere s-a pogorât asupra mea.

— Jeeves, am spus eu, asta-i o veste serioasă, dar vine într-un moment când sunt bine pregătit să o primesc. Tocmai l-am văzut pe Esmond Haddock burduşind de le-au mers fulgii cinci mătuşi, iar eu cred că, după un asemenea spectacol, nu i-ar şedea deloc bine unui Wooster s-o zbârcească în fața unei singure mătuşi. Mă simt puternic şi hotărât, Jeeves. Acum o să cobor şi o să fac pe Esmond Haddock cu mătuşa Agatha. Iar dacă lucrurile par să devină

prea cleioase, oricând pot să împrumut bastonul ăla al tău, nu?

Mi-am îndreptat umerii şi am pornit-o spre uşă, aidoma lui Childe Roland pe cale să se lupte cu păgânii.